

Η ΠΕΙΡΑΤΕΙΑ ΕΙΣ ΤΑ ΠΑΡΑΛΙΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΝ

I

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτάτης ἀκόμη ἐποχῆς, ἴσως ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ περιοικοῦντες τὴν Μεσόγειον Θάλασσαν λαοὶ ἔφθασαν εἰς τὸ σημεῖον νὰ διαπλέουν αὐτήν, ἤρχισεν ἡ πληγὴ τῆς πειρατείας,¹ ἡ ὁποία μὲ μερικὰ διαλείμματα διήρκεσε μέχρι τῶν χρόνων τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Ἰδίως κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας ἔνεκα τῆς κατὰ θάλασσαν ἀδυναμίας τῆς Ὄθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας οἱ ποικιλώνυμοι πειραταὶ ἀπέβησαν μάστιγες τῶν παραλίων τῆς Μεσογείου καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ Αἰγαίου.

Περὶ αὐτῶν ἐγράφησαν ἀρκετὰ τόσον ὑπὸ ξένων ὅσον καὶ ὑπὸ ἡμετέρων ἱστοριογράφων καὶ ἄλλων. Ἐπειδὴ ὅμως εἰς τὰς ἐργασίας αὐτὰς δὲν γίνεται εἰδικῶς λόγος διὰ τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας, ἅτινα ὑπέστησαν ἐπίσης πολλὰ κατὰ καιροὺς ἀπὸ διαφόρους πειρατὰς, ἐθεώρησα σκόπιμον, ἐνδιαφερόμενος ἰδιαιτέρως διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς περιοχῆς ταύτης κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας, ν' ἀσχοληθῶ μὲ τὸ θέμα τοῦτο.

Αἱ κυριώτεραι πληροφορίες, τὰς ὁποίας ἐχρησιμοποίησα εἰς τὴν παροῦσαν ἐργασίαν, προέρχονται ἀπὸ τὰ δημοσιευθέντα πρό τινων ἐτῶν Ἀρχεῖα τῆς Τουρκοκρατίας ἐν Μακεδονίᾳ,² τὰ Ἀρχεῖα τῆς Ἑνετικῆς Γερουσίας,³ τὰς ἐκθέσεις τῶν διαφόρων προξένων τῶν Δυτικῶν κρατῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ⁴ καὶ ἄλλας τινὰς ἐργασίας, τῶν ὁποίων μνεῖαν ποιοῦμαι ἐνταῦθα.

¹ Διὰ τὴν πειρατείαν κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους βλέπε προχείρως, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὴν ἐργασίαν τοῦ H e n r y A. O r m e r o d, Piracy in the ancient world. An essay in mediterranean history. London - Liverpool 1924.

² Ἱστορικά Ἀρχεῖα Μακεδονίας, ἐπιμελεία Ἰ. Κ. Βασιδραβέλλη, Α' Ἀρχεῖον Θεσσαλονίκης 1695 - 1912. Θεσσαλονίκη 1952.—Β' Ἀρχεῖον Βεροίας - Ναούσης 1598 - 1886. Θεσσαλονίκη 1954. Τοῦ αὐτοῦ, Ἀρματολοὶ καὶ κλέφτες εἰς τὴν Μακεδονίαν. Θεσσαλονίκη 1948.

³ Κ. Μέρτζιου, Μνημεῖα μακεδονικῆς ἱστορίας. Θεσσαλονίκη 1948.

⁴ N. S v o r o n o s, Le commerce de Salonique au XVIIIe siècle. Paris 1956. Τοῦ αὐτοῦ, Salonique et Cavalla (1686 - 1792). Inventaire des correspondances des consuls de France au Levant. Paris 1951.

II

Αί παλαιότεραι πληροφορίες, τὰς ὁποίας ἔχομεν περὶ τῆς πειρατείας εἰς τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας, ἀφ' ἧς ἤρξατο ἡ εἰσβολὴ καὶ ἡ κατάκτησις τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου ὑπὸ τῶν Τούρκων, προέρχονται ἀπὸ τὸν κώδικα Morozini, εὗρισκόμενον εἰς τὰ Ἀρχεῖα τῆς Ἑνετικῆς Γερουσίας. Ἐξ ἄλλου εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ Κασσάνδρα καὶ μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1430 ἄλλωσιν τῆς Θεσσαλονίκης ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐξηκολούθησε διατελοῦσα ὑπὸ τὴν Ἑνετικὴν κυριαρχίαν, τῆς ὁποίας ἀπετέλει ἰσχυρὰν ναυτικὴν βάσιν εἰς τὸ Βόρειον Αἰγαῖον.

Ἐκ τῆς βάσεως ταύτης ἀποπλεύσας ὁ Ἑνετὸς πλοίαρχος Petro Zen¹ ἐπὶ κεφαλῇ ἰσχυρᾶς ναυτικῆς μοίρας, ἀποτελουμένης ἀπὸ 10 γαλέρας, ἐνήργησεν ἐν ἔτει 1425 φοβερὰν πειρατικὴν ἐπιδρομὴν κατὰ τῆς παραλιακῆς περιοχῆς τῆς Ἱερισσοῦ τῆς Χαλκιδικῆς. Πειρατικαὶ ἐπιδρομαὶ ὑπὸ στόλων ὠργανωμένων κρατῶν δὲν ἦσαν κατὰ τὸ ἀσύνηθες εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Σκοπὸς τῶν ἐπιδρομῶν αὐτῶν δὲν ἦτο μόνον ἡ καταστροφὴ ἐχθρικῶν βάσεων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνέργεια πειρατείας, διαρπαγῆς καὶ λεηλασίας περιουσιακῶν ἀγαθῶν. Κατὰ τὸ σήμερον ἰσχυρὸν διεθνὲς δίκαιον αἱ καταδρομαὶ δὲν θεωροῦνται πειρατεία, διότι ἐνεργοῦνται κατὰ κρατικὴν ἐντολήν. Οἱ καταδρομαεῖς ὅμως δὲν προβαίνουν εἰς διαρπαγὰς καὶ λεηλασίας περιουσιακῶν ἰδιωτικῆς κυριότητος ἀγαθῶν, ἀρκοῦμενοι εἰς τὴν καταστροφὴν στρατιωτικῶν ἐγκαταστάσεων, πυροβολείων καὶ ἐν γένει βάσεων πάσης μορφῆς, χρησίμων εἰς τὸν ἀντίπαλον. Εἰς τὴν περίπτωσίν μας τῆς Ἱερισσοῦ οἱ Ἑνετοὶ ἀποβιβασθέντες εἰς τὴν ξηρὰν ἐληλάτησαν ἀδιακρίτως ἅπασαν τὴν περιοχὴν, ἐφόρτωσαν μεγάλας ποσότητας σιτηρῶν καὶ οἴνων, ἐπυρπόλησαν τὸ φρούριον τῆς κωμοπόλεως καὶ ἄλλους πέντε πύργους, εὗρισκομένους ἐκεῖ, καὶ ἀνεχώρησαν ἀνενόχλητοι, τῆς τουρκικῆς φρουρᾶς θεραπείης εἰς φυγὴν ἅμα τῇ ἐμφάνει τῶν.

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ κώδικος προκύπτει ὅτι τὴν 28ην Μαρτίου 1430 ἡμέραν Τρίτην, ὅτε ἡ Θεσσαλονίκη ἐπολιορκεῖτο στενῶς ὑπὸ τῶν τουρκικῶν στρατευμάτων, διεδόθη μετὰ τῶν ἀμυνομένων πληθυσμῶν καὶ τῆς ὀλιγαρχίδου ἑνετικῆς φρουρᾶς,² ὅτι εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Βαρδαρίου ἐπρόκειτο νὰ εἰσχωρήσουν ἑξ τουρκικῶν πειρατικῶν σκάφη μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ πυρπολήσουν τὰς ἐν τῷ λιμένι ναυλοχούσας ὀλίγας ἑνετικὰς γαλέρας, τὰ πληρώματα τῶν ὁποίων ἐμάχοντο εἰς τὰς ἐπάλξεις τῶν τειχῶν τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τῶν Τούρκων.

¹ Μέρτζιος, αὐτόφθι, σελ. 90 ἐξ.

² Μέρτζιος, αὐτόφθι, σελ. 91. Ὁ ἱστορικὸς ὅμως τῆς ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης Ἀναγνώστης γράφει περὶ τουρκικῶν πλοίων ἀπλῶς καὶ οὐχὶ πειρατικῶν. Βόνν., σελ. 500.

Κατὰ τὸ ἔτος 1457 ὁ ὑπὸ τοῦ Πάπα Καλίξτου τοῦ 3ου καταρτισθεὶς στόλος τῶν Σταυροφόρων ἤρξατο ἐπιχειρήσεων κατὰ τῶν Τούρκων εἰς τὸ Βόρειον Αἰγαῖον.¹ Ὁ στόλος αὐτός, ἀποτελούμενος ἀπὸ τεσσαράκοντα σκάφη, μεταξὺ τῶν ὁποίων συμπεριλαμβάνοντο καὶ πειρατικά, ἀφ' οὗ κατέλαβεν τὴν Λήμνον καὶ τὴν Σαμοθράκην, προσέβαλεν ἐν συνεχείᾳ τὸν Λιμένα (πρωτεύουσαν) τῆς νήσου Θάσου, ὑπερασπιζόμενον ἀπὸ ἐξήκοντα Τούρκους, τὸν ὁποῖον καὶ κατέλαβεν εὐχερῶς. Οἱ Ἑνετοί, οἱ ὁποῖοι μετεῖχον κατὰ μέγα μέρος τῆς παπικῆς αὐτῆς σταυροφορίας, διήρπασαν δασικὰ προϊόντα καὶ ἄλλα εἶδη, κατέλαβον δὲ καὶ τὰ μεταλλεῖα τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου, ἐγκαταστήσαντες καὶ βάσεις εἰς τὴν Θάσον, διὰ νὰ δύνανται νὰ ἐνεργοῦν ἐπιθέσεις καὶ λεηλασίας κατὰ τῶν παραλίων τοῦ βορείου Αἰγαίου καὶ τῶν διερχομένων τουρκικῶν ἐμπορικῶν σκαφῶν.

Μετὰ πάροδον ὅμως διετίας ὁ Ζαγανὸς πασᾶς ἐπὶ κεφαλῆς ἰσχυροῦ στόλου ἀνακατέλαβε τὴν νήσον. Οἱ κάτοικοι ὅμως τῆς Θάσου καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς Φραγκοκρατίας, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν Τούρκων, ὑπέφερον τὰ πάνδεινα. Ὅσοι δὲν κατώρθωσαν νὰ διαφύγουν εἰς τὰ ὄρη συλληφθέντες ἐξηνδραποδίσθησαν, αἱ περιουσίαι των διηρπάγησαν, ὁ δὲ πληθυσμὸς ὑπέστη μεγάλην μείωσιν.

Ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τοῦ Ἑνετοῦ περιηγητοῦ Gio Maria Dei Angioletto,² ὁ ὁποῖος περιηγήθη τὴν Μακεδονίαν κατὰ τὸ ἔτος 1470, προκύπτει ὅτι κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον τοῦ ἔτους 1468 ὁ Ἑνετὸς ναύαρχος Nicola de Canale ἐπὶ κεφαλῆς ἰσχυροῦ στόλου ἀπεβιβάσθη εἰς τὰ παράλια τῆς Αἴνου, ἔνθα προέβη εἰς φοβεράς λεηλασίας καὶ διαρπαγὰς, συναποκομίσας πλουσιωτάτην λείαν, ἀποτελουμένην ἀπὸ τάπητας, χρυσόν, ἄργυρον καὶ κοσμήματα, ἀνήκοντα κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς Ἑλληνας. Ἀφ' οὗ ἐπυρπόλησε τὸ φρούριον, συνέλαβε πλείστους Ἑλληνας καὶ Τούρκους, τοὺς ὁποῖους μετέφερεν ὡς σκλάβους εἰς τὴν Εὐβοίαν. Καὶ τοὺς μὲν Ἑλληνας ἀπηλευθέρωσε μετ' ὀλίγον, ἐκράτησεν ὅμως τοὺς Τούρκους.³

¹ A. E. V a c a l o p o u l o s, Thasos, son histoire, son administration de 1453-1912, ἐνθα καὶ ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία. Βλέπε καὶ Π. Ἀ ξ ι ὡ τ η, Ἡ Θάσος. Θεσσαλονίκη 1953, σελ. 134 ἐξ.

² Ὁ Angioletto εἶχεν αἰχμαλωτισθῆ ἀπὸ τοὺς Τούρκους κατὰ τὴν κατάληψιν τῆς Εὐβοίας τὸν Ἰούλιον τοῦ 1470, ἀπελευθερωθεὶς ἐν συνεχείᾳ. Μ ε ρ τ ζ ι ο s, αὐτόθι σελ. 197 ἐξ.

³ Τὴν ἀγρίαν ταύτην πειρατικὴν ἐπιδρομὴν τῶν Ἑνετῶν δὲν ἠνέχθη ὁ Σουλτάνος. Ἐπέσπευσε τὰς πολεμικὰς του προπαγανδίας διὰ τὴν κατάληψιν τῆς Εὐβοίας, κατεχομένης ὑπὸ τῶν Ἑνετῶν, καὶ συγκροτήσας ἰσχυρὸν στόλον, συγκείμενον ἐκ 300 μικρῶν καὶ μεγάλων σκαφῶν, ἀπέστειλε τοῦτον ἐναντίον τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τὸν ναύαρχον Μαχμουτ πασᾶν, αὐτὸς δὲ ἐξεστράτευσεν αὐτοπροσώπως διὰ ξηρᾶς ἐπὶ κεφαλῆς δυνάμεως ἐξ 70000 ἀνδρῶν. Ἐπιτεθεὶς ἀπὸ τε ξηρᾶς καὶ θαλάσσης κατώρθωσε νὰ καταλάβῃ τὴν νήσον συλλαβὼν πλείστους αἰχμαλώτους. Αὐτόθι, σελ. 198.

Μέχρι τοῦ ἔτους 1498 δὲν ἀνεύρομεν ἄλλας πληροφορίες διὰ πειρατικὰ κρούσματα. Τοῦτο νομίζω ὅτι πρέπει ν' ἀποδοθῇ μᾶλλον εἰς τὴν ἔλθειν γραπτῶν εἰδήσεων καὶ ὀλιγώτερον εἰς τὴν περιστολὴν τῆς πειρατείας. Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔτος 1499 ἐνεφανίσθη εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου ὁ Κορσικανὸς πειρατὴς Pedro,¹ ὅστις κατῳρῶσε νὰ συλλάβῃ ἐν ὑπὸ ἐνετικὴν σημαίαν ἐμπορικὸν σκάφος μὲ σιτηρά, φορτωθέντα ἐκ Θεσσαλονίκης, τὸ ὁποῖον καὶ ἐλαφυραγώγησε.

Εἶναι γνωστὸν ἐκ τῆς μελέτης τῆς βυζαντινῆς ἱστορίας ὅτι τὸ Βυζάντιον,² ἰδίως μετὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα, δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ἐπιτύχῃ τὸν ἐλεγχον τῶν ἐλληνικῶν θαλασσῶν. Πειραταὶ τοῦ Ἀλγερίου καὶ τῆς Τύνιδος ἐλυμαίνοντο τὴν Μεσόγειον καὶ τὸ Αἰγαῖον, εἰς αὐτοὺς δὲ προσετέθησαν ἀργότερον καὶ οἱ Γενουάται. Ἐξ ἄλλου ἡ Ἑνετικὴ Δημοκρατία καὶ πρὸ τῆς καταλήψεως εἰσέτι ὑπὸ τῶν Τούρκων τῶν βορείων ἐλληνικῶν ἐπαρχιῶν, εὐρίσκετο εἰς διαρκεῖς συγκρούσεις πρὸς αὐτούς, οἱ δὲ Ἑνετοί, θαλασσοκράτορες τότε τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ Αἰγαίου, ἐνήργουν, ὥς ἀνωτέρω διέλαβον, καὶ πειρατικὰς ἐπιδρομὰς, αἵτινες πολλὰ δεινὰ ἐπροξένησαν εἰς τοὺς παραλίους πληθυσμοὺς τῆς Μακεδονίας. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπίσημον Τουρκικὸν Κράτος δὲν ἐδίσταζε διὰ τῶν στόλων του νὰ λεηλατῇ πολλάκις παραλίους περιοχὰς καὶ μοναστηριακὰς ἐγκαταστάσεις, τοιαῦτα δὲ δείγματα πειρατικῶν ἐπιδρομῶν παραθέτομεν ἐν συνεχείᾳ.

Εἰς τὸν κώδικα τῆς Σκῆτης Καυσοκαλυβίων ἀναγράφεται θαῦμα, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ δεύτερος Τοῦρκος σουλτάνος, ποὺ ἐβασίλευσεν³ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν (Βαγιαζίτ ὁ Β', 1479 - 1512), διέταξε τὸν ναύαρχόν του, ὅπως ἐξοπλίσῃ 30 κότεργα ἐνεργήσῃ πειρατικὴν ἐπιδρομὴν κατὰ τοῦ Ἀγίου Ὄρους μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ κουρσεύσῃ τὰς μονὰς, νὰ συλλάβῃ σκλάβους καὶ νὰ λεηλατήσῃ τὰ πάντα. Τὴν νύκτα, κατὰ τὴν ὁποίαν κατέπλευσεν ὁ στόλος, ὁ Τοῦρκος ναύαρχος εἶδε καθ' ὕπνον γυναῖκα, ἡ ὁποία τὸν παρώτρυνε ν' ἀποχωρήσῃ ἀμέσως, διότι ἄλλως ἡ ἀρμάδα θὰ κατεστρέφετο. Καὶ ὁ μὲν ναύαρχος δὲν ἀνεχώρησεν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπνευσσε σφοδρότατος ἄνεμος, ἡ θάλασσα ἐταράχθη, ἄγρια κύματα ἐξέσπασαν καὶ ἐκ τῶν κατέργων ἄλλα μὲν ἐβυθίσθησαν, ἄλλα δὲ κατεστράφησαν προσκρούσαντα ἐπὶ τῶν ἀποκρήμνων βράχων. Ὁ ναύαρχος μόλις κατορθώσας νὰ διασωθῇ ἔφθασε κακῶς ἔχων εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ διηγῆθαι τὰ συμ-

¹ Αὐτόθι, σελ. 102.

² D. A. Zakythinos, Corsaires et pirates dans les mers grecques aux temps de la domination Turque. Εἰς περιοδικὸν L' Hellénisme Contemporaine, τ. 10 (1939), σελ. 65 ἔξ.

³ Εὐλόγιον Κοουρίλα, Κατάλογος τῶν κωδίκων τῆς Ἱερᾶς Σκῆτης Καυσοκαλυβίων κ.λ.π. ἐκδιδόμενος ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου πρῶην Λεοντοπόλεως Σωφρονίου Εὐστρατιάδου. Paris 1930, σελ. 36, ἀριθ. Κ 18Φ. 38.

Εἰκὼν ἐπὶ περιγραφῆς παριστώσα ἐπιθεσὶν πειρατῶν κατὰ τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

βάντα εἰς τὸν σουλτάνον. Τότε ἀπεφασίσθη ν' ἀφεθῇ ἀνενόχλητον τὸ Ἅγιον Ὅρος, οἱ δὲ μοναχοὶ ἀπέδωσαν τὸ θαῦμα εἰς τὴν Θεομήτορα.¹

Τὸν μῆνα Ἰούλιον τοῦ ἔτους 1502 Ἐνετὸς ναύαρχος ἐνήργησε πειρατικὴν ἐπιδρομὴν κατὰ τῆς περιοχῆς τῆς Καβάλας² ἐπὶ κεφαλῇς στόλου, συγκειμένου ἐκ 34 γαλερῶν, ἔνθα ἐλεηλάτησε καὶ διήρπασε τὰ πάντα, ἐνέπρησε τὰς ἀποθήκας τοῦ λιμένος καὶ ἐν τέλει, δεχθεὶς ἐπίθεσιν δυνάμεως Τούρκων ἱππέων, ἠναγκάσθη ν' ἀπέλθῃ συναποκομίσας πλουσίαν λείαν.

Ἐν συνεχείᾳ αἱ ἐνετικαὶ γαλέραι κατηυθύνθησαν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ τὴν περιοχὴν τοῦ κόλπου τῆς Θεσσαλονίκης, ἔνθα ἐγένοντο ἐκτεταμέναι ἀποβάσεις, ἀπολήξασαι εἰς τὴν ἀπογύμνωσιν τῶν κατοίκων καὶ τὴν διαρπαγὴν τῶν περιουσιῶν των. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους³ χριστιανικαὶ γαλέραι τῶν Δυτικῶν κρατῶν ὑπὸ Πορτογάλλον ναύαρχον, ἀποπλεύσασαι ἐκ Ῥόδου, κατηυθύνθησαν εἰς τὰ παράλια τῆς Θεσσαλονίκης, σκοποῦσαι νὰ αἰχμαλωτίσουν ἀδιακρίτως ἐμπορικὰ σκάφη καὶ νὰ διαρπάσουν σιτηρά.

Στερούμεθα περαιτέρω πληροφοριῶν περὶ τῆς πειρατικῆς αὐτῆς ἐπιδρομῆς, ὅπως δὲν εὔρομεν καὶ ἄλλας εἰδήσεις καὶ διὰ τὸν Ἐνετὸν κουρσάρον Antonio di Polo ἀπὸ τὴν Cursula,⁴ ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ ἔτος 1505 ἐνήργησε πειρατικὴν ἀπόβασιν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἀπήγαγε πολλοὺς χωρικοὺς, προοριζομένους διὰ τὰ σκλαβοπάζαρα τῆς Μεσογείου.⁵

¹ Ἐν τούτοις μετὰ πάροδον ἑτῶν τινῶν, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ σουλτάνου Σελῆμ τοῦ Α', υἱοῦ τοῦ Βαγιαζήτ, ἐνηργήθη καὶ ἄλλη πειρατικὴ ἐπιδρομὴ κατὰ τοῦ Ἁγιωνύμου Ὁρους. Εἰς τὸν Κώδικα τῆς Μονῆς Ἁγίου Παύλου ὑπάρχει ἐνθύμησις, ἀναγράφουσα τὰ ἑξῆς: «Ἐν ἔτει ζ,σε' (1566;) μηνὶ Ὀκτωβρίῳ ἐβασίλευσεν ὁ Σελῆμης καὶ ἐχίλασεν καὶ ἐκούρσευσε τὰ μοναστήρια καὶ ἐπῆρε τὸν βίον τους' φεῦ τῆς μανίας καὶ τῆς ἀδικίας ὅπου ἔκαμεν». (Σ π. Λ α μ π ρ ο υ, Κατάλογος τῶν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἑλληνικῶν κωδίκων. Ἐν Κανταβρυγίᾳ τῆς Ἀγγλίας 1893, τ. Α', σελ. 23).

² Ὡς προκύπτει ἀπὸ τὰ diaria τοῦ περιηγητοῦ Martin Sanuto. Μ έ ρ - τ ζ ι ο ς, αὐτόθι σελ. 106.

³ Αὐτόθι, σελ. 112.

⁴ Αὐτόθι, σελ. 106.

⁵ Κατὰ τὸ ἔτος 1517 πειρατικά τινα τοῦ Μεγάλου Μαγίστρου τῆς Ῥόδου, ἀνήκοντος εἰς τὸ τάγμα τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἐλεηλάτησαν τὰ παράλια τῆς βορείου Ἑλλάδος καὶ ἠχμαλώτισαν διαφόρους Τούρκους, προοριζομένους διὰ τὰ σκλαβοπάζαρα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τινες σημαίνοντες. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ τουρκικοῦ στόλου, ἐκμανεὶς ἐκ τῆς πειρατείας ταύτης, ἀπέστειλε τὴν κατωτέρω ἐν ἀποσπάσματι δημοσιευομένην ἀπειλητικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Μάγιστρον τῆς Ῥόδου, λίαν χαρακτηριστικὴν τῆς τουρκικῆς ὑπεροψίας καὶ τοῦ ὑπερφιάλου ἐγωῖσμοῦ τῶν Τούρκων τῆς ἱστορουμένης ἐποχῆς. «οἱ Μουσουλμάνοι μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ θεοῦ κόπτουν τὰς κεφαλὰς τῶν ἑχθρῶν τῆς πίστεως, χύνουν τὸ αἷμα των, αἰχμαλωτίζουν τοὺς παῖδας των καὶ ψήνουν τὰ ἐντόσθιά των καὶ τοιουτοτρόπως ἐγένετο ἔως σήμερον. Τώρα ἡ σπάθη τῶν Μουσουλμάνων εὐρίσκεται εἰς χεῖρας τοῦ σουλτάνου

Κατὰ μῆνα Μάρτιον τοῦ ἔτους 1515 ὁ σουλτάνος Σελήμ ὁ Α΄, εὐρισκόμενος εἰς περιοδεῖαν ἐν τῇ περιοχῇ Καβάλας καὶ ἐστρατοπεδευμένος ἐκεῖ, ἀντελήφθη πειρατικά τῆς Ῥόδου ὡς ἀποβιβάζουσιν πολλοὺς πειρατάς, οἱ ὅποιοι ἐπιτεθέντες κατὰ τῆς σουλτανικῆς φρουρᾶς συνέλαβον πλείστους ἄνδρας, τοὺς ὁποίους κατέσφαξαν ἐπὶ τόπου. Ταυτοχρόνως ἄλλα 8 πειρατικά σκάφη, ὁρμώμενα προφανῶς ἐκ τῆς νήσου Θάσου, καταπλεύσαντα εἰς τὴν περιοχὴν ἐνήργησαν νέας ἀποβάσεις καὶ συνέδραμον τοὺς πρώτους ἀποβιβασθέντας. Αἱ πληροφορίαι τῶν ἀρχείων τῆς Ἑνετικῆς Γερουσίας ἀναφέρουν ὅτι ὁλόκληρος σχεδὸν ἡ σουλτανικὴ συνοδεία ἐξωντώθη καὶ μόλις κατάρθωσε νὰ διασωθῇ ὁ Σουλτάνος, κατευθυνθεὶς εἰς Θεσσαλονίκην. Πλήρης ὁργῆς διὰ τὸ πάθημά του, διέταξε τὰς ἐκεῖ εὐρισκομένας 7 τουρκικὰς γαλέρας, νὰ προβοῦν εἰς τὴν ἄμεσον καταδίωξιν τῶν πειρατῶν καὶ νὰ καταστρέψουν τὰς νήσους, τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι, ἀσκοῦντες τὴν πειρατείαν ἢ καὶ ὑποθάλποντες αὐτήν, εἶχον προξενήσει μεγάλας ζημίας εἰς τοὺς ὑπηκόους του.

III.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1525 ἐμφανίζονται εἰς τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας πειρατικά τουρκικὰ καὶ ἀλγερινά. Κατ' αὐτὸ τὸ ἔτος ὁ Τοῦρκος ἀρχιπειρατῆς Μιστὰν Ρεῖζ¹ κατέπλευσεν εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, ἵνα προβῇ εἰς πειρατικὰς ἐνεργείας, ἀλλὰ συλληφθεὶς ὑπὸ τουρκικῶν καταδιωκτικῶν μετήχθη σιδηροδέσμιος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν κατὰ διαταγὴν τοῦ σουλτάνου. Μετὰ πάροδον πενταετίας, κατὰ μῆνα Φεβρουάριον τοῦ 1530, ἄλλος Τοῦρκος πειρατής, ὀνομαζόμενος Κούσαγλης,² ἐπὶ κεφαλῆς 5 πειρατικῶν σκαφῶν, συνέλαβε καὶ διήρπασεν ἐντὸς τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου τὰ ἐμπορεύματα τοῦ ὑπὸ ἑνετικὴν σημαίαν σκάφους τοῦ ἐμποροπλοιάρχου Bartholomeo Giangliviari. Τὴν ἰδίαν ἐποχὴν ὁ σουλτάνος Σουλεῖμάν ὁ Α΄, ὁ Νομοθέτης (Κανονοῦ), ἐκ τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν τῆς Τουρκίας, ἐν τῇ μερίμνῃ

Σελήμ... Ὅλοι οἱ ἀφένται τῆς Μπαρμπαριᾶς συνεφώνησαν τώρα καὶ ἔστειλαν πρέσβεις, διὰ νὰ παραχωρήσουν τὰς χώρας τῶν, κύπτουν δὲ τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν γῆν εἰς ἔνδειξιν ὑποταγῆς· καὶ σὺ πού εἰσαι εἰς σκύλος ψωραλέος ἀπὸ μίαν μάνδραν, σκύλε, σκύλας γέννημα, σκύλε τῆς κολάσεως καὶ ὀνομάζεσαι καὶ «μ ἔ γ α ς σ κ ὕ λ ο ς», εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Α ὕ θ ἔ ν τ ο υ, ὅστις κυβερνᾷ τὸν κόσμον, πῶς ἐνεργεῖς τοιαύτας πράξεις καὶ ἐξέρχεσαι εἰς τὴν θάλασσαν καὶ αἰχμαλωτίζεις ἐμπόρους; Ἐλπίζω, πῶς, ὅταν μάθῃ ὁ αὐθέντης μου τὰς λωποδυσίας σου, θὰ διατάξῃ ἐμὲ τὸν δοῦλον σου καὶ τότε ἀπὸ σὲ καὶ τοὺς ἄλλους ὁμοίους σου σκύλους θ' ἀφαιρέσω τὸ ξύγκι καὶ θ' ἀλείψω τὰς γαλέρας μου. Αὐτὴν τὴν προειδοποίησιν ν' ἀποστείλῃς καὶ εἰς τὸν Πάπαν σου καὶ βασιλέα, τοὺς μεγαλυτέρους ἀπὸ σὲ σκύλους, γεννήματα σκύλων κ.λ.π. Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Martin Sanuto, Μ ἔ ρ τ ζ ι ο ς, αὐτόθι σελ. 115.

¹ Μ ἔ ρ τ ζ ι ο ς, αὐτόθι σελ. 117.

² Αὐτόθι, σελ. 118.

³ Αὐτόθι, σελ. 119.

του νὰ ὀργανώσῃ τὸ τουρκικὸν ναυτικόν, τὸ ὅποῖον εὐρίσκετο κατὰ κανόνα εἰς χαμηλὸν ἐπίπεδον, θαμβῶθεις ἐκ τῶν πειρατικῶν ἄθλων τοῦ διασήμου διὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Τούρκου κουρσάρου Χαῖρ Ἐλ Ντὶν Μπαρμπαρόσα¹ προσεκάλεσε τοῦτον εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἵνα ἀπονείμῃ εἰς αὐτὸν τὸν τίτλον τοῦ ναυάρχου (καπουντάνι ντεριὰ) καὶ τοῦ κυριάρχου τῶν θαλασσῶν (χακ-κὰ ἔλ μπάχρ). Ὁ φοβερὸς αὐτὸς κουρσάρος ἐπὶ κεφαλῆς ἰσχυρῶς ἐξωπλισμένου πειρατικοῦ στόλου ὑπῆρξεν ἐπὶ δεκαετηρίδας μάστιξ τῶν παραλίων καὶ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, ὥς καὶ τοῦ θαλασσίου ἐμπορίου, συγκρουσθεὶς ἐπανειλημμένως μὲ τοὺς στόλους τῶν κρατῶν τῆς Δύσεως καὶ ἰδίως μὲ τοὺς Ἑνετοὺς καὶ τοὺς Γενουάτας.² Ἀμείλικτος ἐχθρὸς του καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἐστάθη ὁ Andrea Doria, ὁ ἐνδοξότερος ναύαρχος τῆς Γένοβας.³

Ὁ Μπαρμπαρόσας ἐπὶ κεφαλῆς 18 ἄρτίως ἐξωπλισμένων καὶ ἐπηνδρωμένων πειρατικῶν, τὰ πληρώματα τῶν ὁποίων ἀπετελοῦντο κυρίως ἀπὸ ἀγρίους καὶ πολεμοχαρεῖς πειρατὰς Βερβερίνους, Τυνησίους καὶ τινας Τούρκους, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐληλάτησε τὴν περιοχὴν τοῦ βορείου Αἰγαίου καὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, συλλαβὼν τὰ κατὰ τὸν πλοῦν του εὐρεθέντα ἐμπορικὰ σκάφη, κατέπλευσεν ἐν τέλει εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, γενόμενος δεκτὸς ἐκεῖ μετὰ μεγάλων τιμῶν.

Κατὰ μῆνα Νοέμβριον τοῦ ἔτους 1532 ἀπέπλευσαν ἐκ τῆς νήσου Κεφαλληνίας μὲ προορισμὸν τὰ παράλια τῆς Θεσσαλονίκης⁴ καὶ μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ προβοῦν εἰς ἐκτεταμέναν λεηλασίαν καὶ ἐν γένει πειρα-

¹ Σπυρ. Ἀργυροῦ, Ἡ πειρατεία ἀπὸ τοῦ 1500 π.χ. ἕως τὰ 1860. Ἀθήναι 1956, σελ. 46 ἐξ.

² Τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ μελετήσουν τὴν ζωὴν καὶ τὴν δρᾶσιν τοῦ Μπαρμπαρόσα, παρουσιάζουσιν μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὰ ναυτικά πράγματα τῶν θαλασσῶν μας κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, παραπέμπω εἰς τὰ κατωτέρω ἔργα. 1) Cr. Farine, Deux pirates au XVIe siècle. Histoire de Barberousse. Paris 1689. 2) Antoine de Barres, L'etat present de l'archipel. Paris 1678. 3) Père Pierre Dan, Histoire de Barbarie et des corsaires. Paris 1637. 4) Lane Pool, The Barbary Corsaires. London 1890. 5) Julien de la Graviere, Les corsaires barbaresques et la marine de Soliman le grand. Paris 1887. Ἡ ἑλληνικὴ λαϊκὴ μούσα διέσωσε τὸ κατωτέρω τραγούδι (Πολίτου, Ἐκλογαὶ κ.λ.π. σελ. 63).

ΟΙ ΣΚΛΑΒΟΙ ΤΩ ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΣΣΩ

*"Ἦλιε, ποὺ βγαίνεις τὸ ταχύ, σ' οὐλὸν τὸν κόσμον δούδεις,
σ' οὐλὸν τὸν κόσμ' ἀνάτειλε, σ' οὐλὴν τὴν οἰκουμένην,
σ' τῷ Μπαρμπαρέσσῳ τοῖς ἀδελῆς, ἦλιε, μὴν ἀνατείλῃς,
κι' ἂν ἀνατείλῃς, ἦλιε μὲν, νὰ γοργοβασίλῃς,
γιατ' ἔχουν σκλάβους ἔμωρφους, πολλὰ παραπονώδους,
καὶ θὰ γρᾶθοῦ οἱ γιὰ χιτῖδες σου ποὺ τῷ σκλαβῷ τὰ δάκρυα.*

³ Διὰ τὸν Andrea Doria βλέπε ἰδίως τὸ ἔργον τοῦ E. Petit, Un amiral condottiere au XVIe siècle. Andrea Doria (1466 - 1560). Paris 1887.

⁴ Μέριτζιος, αὐτόθι σελ. 122, 124.

τικὰς ἐπιχειρήσεις 5 γαλέραι ἐνετικάι καὶ ἄλλαι 3 τοῦ Πάπα ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Andrea Doria. Οἱ Ἑνετοὶ εὐρίσκοντο καὶ πάλιν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις κατὰ τῶν Τούρκων καὶ μόνον ὀλιγοχρόνιος καὶ ἐνδιάμεσος ἐνεφανίζετο ποιά τις εἰρηνικὴ περίοδος. Ὁ στόλος αὐτός, περιφερόμενος εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, συνέλαβε δύο ἐμπορικὰ σκάφη τῆς Ῥαγούζας (Ντουμπρόβνικ), μεταφέροντα ἐκ Θεσσαλονίκης 4 - 5000 καντάρια σίτου, τὰ ὅποια καὶ διήρπασε. Τὰ πειρατικὰ αὐτὰ περιεφέροντο ἀνενόχλητα ἐπὶ πολὺ διάστημα εἰς τὸ βόρειον Αἰγαῖον, οἱ δὲ Τούρκοι δὲν ἐτόλμων νὰ προβοῦν εἰς τὴν καταδίωξιν καὶ τὴν προστασίαν τῶν χωρικῶν τῶν ὑδάτων.

Τοιοιουτρόπως ὑπὸ τὸ φαινομενικὸν πρόσχημα τῶν συγκρούσεων πρὸς τοὺς Τούρκους οἱ Ἑνετοὶ καὶ ἄλλοι Σταυροφόροι, ὥς καὶ ποικιλώνυμοι ἱππῶται, κατέχοντες καὶ νεμόμενοι τὰς νήσους τοῦ ἑλληνικοῦ θαλασσίου χώρου, ἀλλὰ καὶ παντοειδεῖς ἄλλοι πειραταί, κυβερνῆται ἰδιωτικῶν ληστρικῶν σκαφῶν μὲ πληρώματα ἐξησκημένα καὶ ἀδίστακτα, διέτρεχον τὸ βόρειον Αἰγαῖον καὶ ἐπεδίδοντο εἰς ἐκτεταμένας λεηλασίας καὶ διαρπαγὰς τῶν παραλίων καὶ τῶν νήσων τῆς Μακεδονίας, ἀδιακρίτως φυλῆς καὶ θρησκευματος. Θαλασσοκράτορες αὐτοί, ἀποχαλινωμένοι καὶ θηριώδεις, κατελάμβανον παραλίους συνοικισμοὺς ἢ συνελάμβανον ἐμπορικὰ σκάφη, ποὺ εἶχον τὴν ἀτυχίαν νὰ εὐρεθοῦν κατὰ τὸν πλοῦν των εἰς τὴν ἀκτῖνα δράσεώς των ἢ νὰ πέσουν εἰς στηθεῖσαν ἐνέδραν.

Ἡ νῆσος Θάσος κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοὺς εἶχεν ὑποστῇ τὰ πάνδεινα ἀπὸ τοὺς πειρατάς. Παρ' ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα, ποὺ ἐλάμβανον οἱ δυστυχεῖς κάτοικοι τῆς ὥραίας αὐτῆς νήσου κατὰ τῶν πειρατῶν, ἡ ζωὴ των εἶχεν ἀποβῇ διαρκὲς μαρτύριον, αἱ δὲ βιαιότητες, αἱ διαρπαγαί, αἱ ἀτιμώσεις καὶ τὸ σκλάβωμα τῶν κατοίκων, ὑπῆρξαν δεινά, σ υ ν τ ρ ῖ ψ α ν τ α κ υ ρ ι ο λ ε κ τ ι κ ῶ ς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν.¹

¹ Παντ. Κοντογιάννη, Οἱ πειραταί καὶ ἡ Θάσος. Ἀθῆναι 1915, σελ. 13 ἐξ. 29 ἐξ. Ὁ Α. Conze εἰς τὸ ἔργον του Reise auf den Inseln des thrakischen Meeres, Hannover 1884, ἐκθέτει ὅτι ἐπισκεφθεὶς τὴν Θάσον κατὰ τὸ ἔτος 1858 εἶδεν ἀνάγλυφον σύνθεσιν ἐπὶ μαρμάρου, παριστῶσαν γυναῖκα μὲ μικρὸν παῖδα, διὰ τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε παράδοσις, καθ' ἣν Μαλτέζοι πειραταί ἐπετέθησαν νὰ καταλάβουν τὴν νήσον καί, ὅπως κατὰ κανόνα συνέβαινε κατὰ τὰς πειρατικὰς ἐπιδρομὰς, οἱ κάτοικοι τῆς Θάσου, προσπαθοῦντες νὰ διασωθοῦν, ἐτρέποντο πρὸς τὰ ὄρη καὶ τὰς πυκνάς καὶ δασώδεις ἐκτάσεις. Ἡ γυνὴ ὅμως τῆς ἀναγλύφου παραστάσεως δὲν κατέρωθωσε νὰ διαφύγῃ, καταδιωκομένη δὲ ἀπὸ τοὺς πειρατάς καὶ προσπαθοῦσα νὰ διασωθῇ μετὰ τοῦ τέκνου της, παρεκάλεσε τὸν θεὸν «νὰ τὴν μαρμαρώσῃ». Ἡ παράδοσις εἶναι χαρακτηριστικὴ τῶν ἀφαντάστων δεινῶν, ποὺ ὑπέφερον οἱ Θάσιοι ἀπὸ τοὺς πειρατάς. Ἀλλὰ καὶ ἄλλαι πολλαὶ παραδόσεις καὶ θρύλοι διὰ πειρατικὰς ἐπιδρομὰς διεσώθησαν εἰς τὴν Θάσον καὶ συγκεκριμένως εἰς τὸ χωρίον Ποτός, εἰς τὸ Θεολόγον, εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Κάβο Φονιά (Κοῖνυρα), εἰς τὴν Κακὴν Ῥάχην καὶ

Ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει βαυλίου πρὸς τὸν δόγην τῆς Βενετίας¹ προκύπτει ὅτι κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον τοῦ ἔτους 1587 πειρατικά τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων ἐνήργησαν μεγάλην ἐπιδρομὴν κατὰ τῶν παραλίων τοῦ Παγασητικοῦ καὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ἐληλατήσαν καὶ διήρπασαν τὰ πάντα, ἀπύγαγον δὲ πολυαρίθμους σκλάβους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τινες Ἰσραηλίτας.²

Εἰς τὰ πειρατικά ταῦτα ὑπηρέτουν καὶ Ἕλληνες ἀπὸ τὴν Μάνην,³ τὸ Τσιρίγον καὶ τὰς νήσους τοῦ Ἰονίου καὶ Αἰγαίου πελάγους. Πειρατικά ἑλληνικά δὲν εἶχον ἀκόμη ἐμφανισθῇ, ἀλλ' ἡ πτωχεία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ⁴ κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν καὶ ἰδίως τῶν νησιωτῶν καὶ τῶν ἄλλων παραλίων καὶ ἡ γνώριμος ἑλληνικὴ θάλασσα, λίαν προσφιλεῖς εἰς τοὺς παραλίους ἑλληνικοὺς πληθυσμούς, ἐξώθουν αὐτοὺς πρὸς τὴν πειρατείαν, ἐκ τῆς ἀσκήσεως τῆς ὁποίας προσηγορίζοντο τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαιοῦντα.⁵ Ἐδῶ νομίζω ὅτι ἔχει τὰς ῥίζας ἡ μετὰ τινες δεκαετηρίδας ἐμφάνισις τῶν Ἑλλήνων κουρσάρων καὶ πειρατῶν, περὶ τῶν ὁποίων θὰ διαλάβωμεν ἐν συνεχείᾳ. Εἰς τὰ ξένα αὐτὰ πειρατικά ὑπηρετήσαν καὶ ἐμαθήτευσαν οἱ Ἕλληνες ναυτικοί, πολλὰ διδαχθέντες κατὰ τὸ διάστημα τῆς Τουρκοκρατίας.

Αἱ κατὰ θάλασσαν συγκρούσεις εἰς τὴν Μεσόγειον καὶ τὸ Αἰγαῖον τῶν ναυτικῶν δυνάμεων τῆς Ἑνετίας, τῆς Μεγάλης Βρετανίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ῥωσίας κατὰ τὴν ἱστορουμένην περίοδον, τὰ συγκρουόμενα οἰκονομικὰ συμφέροντα αὐτῶν κατὰ τε τὴν πολεμικὴν καὶ εἰρηνικὴν περίοδον, ἰδίως εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ τὰς παρακειμένας θαλάσσας, εἶχον οὐσιαστικῶς καταργήσει τὴν ναυτικὴν κυριαρχίαν τῆς Τουρκίας, ἀδυνατούσης ν' ἀ-

ἀλλαχοῦ, διὰ νὰ διαλαλοῦν ὅλα αὐτὰ τὰ ἐκ πειρατικῶν ἐπιδρομῶν μαρτύρια τῆς καταπτώτου αὐτῆς νήσου μὲ τὴν ἀρχαιοτάτην ἱστορίαν.

¹ Μ έ ρ τ ζ ι ο ς, αὐτόθι σελ. 150.

² Διὰ τοὺς ποικιλωνύμους αὐτοὺς πειρατὰς τῆς Δύσεως Γάλλος περιηγητὴς γράφει τὰ ἑξῆς: «Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς Φράγκους, ποὺ ἔρχονται εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἑλλάδος, ἔρχονται μὲ σκοπὸν νὰ λεηλατήσουν. Ἀλλὰ καὶ τί δὲν ἔπραξαν οἱ ἀτυχεῖς Ἕλληνες τοῦ Αἰγαίου πελάγους, διὰ νὰ προστατεύσουν ἑαυτοὺς ἀπὸ τὰς δηώσεις τῶν καθολικῶν μας κουρσάρων. Καὶ εἰς τὸν Πάπαν ἔστειλαν νὰ ζητήσουν ἔγγραφα ἀσφαλείας καὶ ἐπέτυχον νὰ λάβουν παπικὰς β ο ύ λ α ς, ἀπευθυνομένας πρὸς τοὺς πειρατὰς, οἱ ὅποιοι ὁμως οὐδεμίαν ἔδωσαν σημασίαν. (Α ρ γ υ ρ ό ς, ἀνωτ. σελ. 82).

³ Διὰ τοὺς πειρατὰς τῆς Μάνης ὁ Γάλλος συγγραφεὺς D' Arvieux εἰς τὸ ἔργον του Mémoires, τ. I σελ. 33, ἐκφράζεται λίαν δυσμενῶς. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀνώνυμος συνθέτης ἐνὸς δημοτικοῦ τραγουδιοῦ συμβουλεύει τοὺς ναυτιλλομένους ν' ἀποφεύγουν τὸ ἀκρωτήριο τῆς Μάνης Ματαπᾶ, ὅπου ἐνεδρεύει ὁ κίνδυνος τῶν πειρατῶν.

Ἀπὸ τὸν Κάβο Ματαπᾶ σαράντα μίλια μακριά,
κι' ἀπὸ τὸν Κάβο Γκρόσσο σαράντα κι' ἄλλο τόσο.

⁴ Z a k y t h i n o s, αὐτόθι σελ. 711.

⁵ Πρβλ. O r m e r o d, ἀνωτέρω σελ. 29.

παλλάξῃ τὴν θαλασσίαν αὐτὴν περιοχὴν ἀπὸ τὰ λυμαινόμενα ταύτην πειρατικά.

Τὴν δημιουργηθεῖσαν αὐτὴν κατάστασιν ὑπέθαλπον καὶ διηυκόλυνον καὶ διάφοροι ἔμποροι καὶ ἐμπορικοὶ πράκτορες Εὐρωπαῖοι καὶ ἰδίως ἝΑγγλοι,¹ ποικιλοτρόπως διευκολύνοντες τοὺς πειρατὰς καὶ ἀποκομίζοντες μεγάλα κέρδη ἐκ τῆς ἀθεμίτου ταύτης συνεργασίας. Ἀλλὰ καὶ οἱ διπλωματικοὶ ἐκπρόσωποι τῶν ξένων Δυνάμεων καὶ οἱ προστατευόμενοί των (φερμανλῆδες), ὡς προκύπτει ἀπὸ σχετικὴν ἔκθεσιν τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ βαυλίου τῆς Ἑνετίας,² εὐρίσκοντο εἰς στενὰς σχέσεις πρὸς τοὺς πειρατὰς, μετὰ τῶν ὁποίων διεμοιράζοντο τὰ ἐκ τῆς λεηλασίας προερχόμενα παράνομα κέρδη.³

Ἡ παρατηρουμένη αὕτη ἀναρχία εἰς τὰς θαλάσσας, τὰ δεινοπαθήματα τῶν παραλίων πληθυσμῶν καὶ ἡ ἔλλειψις πάσης ἀσφαλείας εἰς τὸ θαλάσσιον ἐμπόριον, ἠνάγκασαν τὸν Τοῦρκον σουλτάνον Ἀχμέτ τὸν Α΄ κατὰ τὸ ἔτος 1603 νὰ προβῇ εἰς τὴν ναυπήγησιν ἰσχυροῦ στόλου, ἀποτελουμένου ἀπὸ 36 γαλέρας, αἵτινες διετάχθησαν νὰ πλεύσουν εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ νὰ καταδιώξουν τοὺς πειρατὰς. Οἱ Τοῦρκοι ὁμῶς ναυτικοί, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, στερούμενοι ναυτικῆς παραδόσεως, ἐλάχιστα συνέβαλον εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν θαλασσῶν ἀπὸ τῶν κρουσμάτων τῆς πειρατείας· μετὰ πάροδον ὀλίγου χρόνου ἡ περιοχὴ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου καὶ τὸ βόρειον Αἰγαῖον ἐπλημμύρισεν ἀπὸ παντοειδῆ πειρατικά, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ 20 μ π ε ρ ό ν ι α τῆς Φλωρεντίας, τὰ ὁποῖα ἐληλάτησαν ἀδιακρίτως ὁλόκληρον τὴν περιοχὴν, ἐφόνευσαν κατοίκους, διήρπασαν περιουσιακὰ ἀγαθὰ, ἠχμαλώτισαν σκλάβους καὶ ἐμπορικὰ σκάφη. Δύο ἀπὸ αὐτὰ τὰ φλωρεντινὰ πειρατικά, καθὼς καὶ πέντε γαλέραι τοῦ δουκὸς τῆς Βενετίας μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1607 καὶ 1611 ἐληλάτησαν κατ' ἐπανάληψιν τὴν περιοχὴν τῆς Καβάλας, ἐπεχείρησαν δὲ δι' ἀποβάσεων νὰ καταλάβουν τὴν πύλιν τοῦ φρουρίου, χωρὶς τελικῶς νὰ ἐπιτύχουν ἔνεκα τῆς ἀφίξεως ἰσχυρῶν τουρκικῶν δυνάμεων.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1640 οἱ πειραταὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους (ἝΑκ Ντενίς), κατὰ πᾶσαν πιθανότητα Τοῦρκοι ἢ μετ' αὐτῶν συνεργαζόμενοι ἝΑ λ γ ε ρ ῖ ν ο ι, ἔχοντες στόλον ἀποτελούμενον ἀπὸ 12 μπερτόνια, κατέπλευσαν εἰς τὸν λιμένα τῆς Θεσσαλονίκης πρὸς ἐπάνδρωσιν τῶν σκαφῶν

¹ Μ ε ρ τ ζ ι ο ς, αὐτόθι σελ. 165.

² Αὐτόθι, σελ. 280.

³ Αὐτόθι, σελ. 165, 167, 170. Κατὰ τὸ ἔτος 1633 δύο πολεμικὰ ὑπὸ ἀγγλικὴν σημαίαν ἀφίχθησαν εἰς τὸν λιμένα τῆς Κασσάνδρας, ἵνα φορτώσουν λαθρεμπορικῶς σιτηρά. Αἰφνης κατέπλευσεν ἐκεῖ ἡ τουρκικὴ ἀρμάδα ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ καπουτάν πασσά (ναυάρχου). Οἱ ἝΑγγλοι ἐπεχείρησαν νὰ διαφύγουν, ἀλλ' ὁ ἄνεμος δὲν ἦτο εὐνοϊκός. Οἱ Τοῦρκοι ἐπετέθησαν μὲ τὸν πολυάριθμον στόλον των, οἱ δὲ ἝΑγγλοι ἐπολέμησαν ἡρωϊκῶς, ἀλλὰ μὴ δυνάμενοι πρὸ τῆς ἀπολύτου τουρκικῆς ὑπεροπλίας ν' ἀντισταθοῦν περαιτέρω καὶ, βλέποντες ὅτι εἶχον πανταχόθεν κυκλωθῇ, ἀνετίναξαν τὰ

των. Ἐκεῖ ἐπεβίβασαν λεβέντες¹ καὶ σκλάβους, τοὺς ὁποίους εἶχον ἐκεῖ ἀφήσει πρὸ διετίας, χορηγήσαντες εἰς ἕκαστον ἀνὰ πέντε ρεάλια διὰ τὴν ἀγορὰν στολῶν. Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει βιῦλου τῆς Ἑνετίας, τὰ ἐνδύματα τῶν σκλάβων αὐτῶν εἶχον τελείως φθαρῇ καθ' ὁδὸν ἐκ τῆς πολυμήρου πρὸς Θεσσαλονίκην πεζοπορίας, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας πλέον τῶν 1000 εἶχον ἀποθάνει ἐκ τῶν κακουχιῶν καὶ στερήσεων.²

Οἱ πειραταὶ ἐπλήρωσαν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην τὸ ἀντίτιμον 14000 ἄρτων καί, ἐπειδὴ τὰ πληρώματα τῶν πλοίων των δὲν ἦσαν ἐπαρκῆ πρὸς ἐπ' ἀνδρῶσιν τῶν σκαφῶν, προέβησαν εἰς στρατολογίαν ἐθελοντῶν ἐκ Θεσσαλονίκης, χορηγήσαντες εἰς αὐτοὺς ὅπλα καὶ ἀνὰ δέκα ρεάλια ὡς μισθόν. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχον προσέλθει περισσότεροι τῶν 25 ἐθελοντῶν, ἤρπασαν βιαίως Ἑλληνας καὶ Ἰσραηλίτας, ἵνα τοὺς χρησιμοποιήσουν ὡς σκλάβους εἰς τὰ μπερτόνια, ὅτε οἱ συγγενεῖς τῶν ἀρπαγέντων κλαίοντες καὶ ὀδυρόμενοι μετέβησαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἵνα παραπονεθοῦν εἰς τὸν Σουλτάνον ὅτι οἱ πειραταὶ διαρπάζουν καὶ λεηλατοῦν ἀνεμποδίστως ἐντὸς τῆς ἐπικρατείας του.

Ὁ καθηγητὴς Σπυρίδων Λάμπρος κατὰ τὰς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ἐρεῦνας του ἀνεκάλυψε καὶ ἐδημοσίευσε³ χρονικὸν τῆς μονῆς Δοχειαρίου, κατὰ τὸ ὁποῖον τὴν 27ην Φεβρουαρίου 1717 τρία πειρατικὰ σκάφη ἀγνώστου ἐθνικότητος προσήγγισαν εἰς τὴν Ἱερισσὸν τῆς Χαλκιδικῆς, ἔνθα συνέλαβον πολλοὺς κατοίκους, προοριζομένους διὰ δουλεμπορίαν. Κατὰ τὸν ἀπόπλουν ὅμως καὶ ἔναντι τῆς μεγίστης Λαύρας τὸ ἐν ἐκ τῶν πειρατικῶν κατεποντίσθη αὐτανδρον.⁴ Κατὰ τὰ ἔτη 1732, 1733 καὶ 1734 πειρατικὰ ἰσπανικά, γαλ-

πλοῖα των, διὰ νὰ μὴ παραδοθοῦν. Ὅλοι οἱ Ἀγγλοὶ ἐφονεύθησαν πλὴν 53, οἵτινες μεθ' ἐνὸς πλοιάρχου περισυνελέγησαν ἐκ τῆς θαλάσσης. Αἱ τουρκικαὶ ἀπώλειαι ὑπῆρξαν βαρεῖαι, οἱ δὲ νεκροὶ ἀνῆλθον εἰς 3500, μεταξὺ τῶν ὁποίων 800 γενίτσαροι. Ἡ γαλέρα τοῦ διοικητοῦ τοῦ ναυστάθμου Κασσάνδρας κατεστράφη, ἡ δὲ τουρκικὴ ναυαρχὶς ὑπέστη μεγάλας ζημίας. (Μέρτζιος, αὐτόθι σελ. 132).

¹ Τουρκικὴ λέξις σημαίνουσα ναύτης.

² Μέρτζιος, αὐτόθι σελ. 185.

³ Σπ. Ἀργυροῦ, αὐτόθι σελ. 150. N. Svoronos, Le commerce de Salonique au XVIIIe s., σελ. 128 ἐξ.

⁴ Οἱ μοναχοὶ ἀπέδωσαν τὸ γεγονὸς εἰς θαῦμα τῆς Θεομήτορος. Ἐν τούτοις ἐν τῇ μερίμνῃ μου νὰ ἐρευνήσω τὸ γεγονὸς τοῦτο ἀπετάθην εἰς τὴν μονὴν Δοχειαρίου καὶ εἰς τὸν ἐκεῖ ἐρευνητὴν καὶ γνώστην τῶν χειρογράφων τῆς μονῆς γέροντα Ἱερόθεον Δοχειαρίτην, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς ἀπὸ 19 Ὀκτωβρίου 1960 ἐπιστολῆς του μοὶ ἐγνώρισε ὅτι τοιοῦτον χρονικὸν περὶ πειρατῶν εἶναι ἄγνωστον εἰς τὴν μονὴν καὶ ὅτι νῆα ἔρουντα τῶν κωδίκων οὐδὲν ἀπεκάλυψεν. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ «Βραχέα χρονικά» τοῦ Λάμπρου οὐδὲν σχετικὸν περὶ πειρατείας εἰς τὴν ἐν λόγῳ μονὴν ἀνεῦρον καὶ διερωτώμαι πόθεν ὁ Ἀργυρὸς ἤντησε τὴν πληροφορίαν ταύτην.

λικὰ καὶ ἀλγερινὰ¹ ἐλυμαίνοντο τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, τὰ παράλια τῆς Χαλκιδικῆς καὶ τοῦ Παγασητικοῦ, οἱ δὲ φορτωταὶ καπνῶν καὶ βάμβακος τῆς Θεσσαλονίκης, φοβούμενοι διαρπαγὴν τῶν ἐμπορευμάτων των, ἤρνουντο νὰ προβοῦν εἰς φορτώσεις. Ἄλλως τε τὴν ἰδίαν ἐποχὴν δύο πειρατικά, ἐξ ὧν τὸ ἓν ὑπὸ Γάλλον καὶ τὸ ἕτερον ὑπὸ Ἰσπανόν, εἶχον συλλάβει εἰς τὸ Πόρτο Κουφὸ τῆς Χαλκιδικῆς (χερσόνησον Σιθωνίας) τὸ ἐμπορικὸν σκάφος τοῦ Ἑλλήνος πλοιοκτῆτου καὶ πλοιάρχου Ἀντωνίου Μοσχοπούλου κατάφορτον ἐμπορευμάτων καί, ἄφ' οὗ ἀπεβίβασαν βιαίως τὸ πλήρωμα καὶ τοὺς ἐπιβάτας εἰς τὴν ξηράν, ἀπήγαγον τὸ πλοῖον μαζὶ μετὰ τὰ ἐμπορεύματα. Κατὰ τὸ ἔτος 1740 ἐμφανίζεται εἰς τὸ βόρειον Αἰγαῖον ὁ πρῶτος Ἑλλήν κουρσάρος, ὀνομαζόμενος Παναγιώτης Χριστόπουλος(;) , καταγόμενος ἐκ Ζακύνθου.² Κυβερνήτης ἀρχικῶς μιᾶς πειρατικῆς τ α ρ τ ά ν α ς ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς Μάλτας, διατελούσης τότε ὑπὸ γαλλικὴν ἐπιρροήν, κατέπλευσεν εἰς τὸν κόλπον τῆς Κασσάνδρας καὶ κατώρθωσε δι' ἀποβάσεως νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὸν ἀγᾶν τῆς χερσονήσου ταύτης.³ Μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Τούρκου ἐπισήμου ὁ Παναγιώτης εἶχε τὸ θάρρος δι' ἀπεσταλμένου του εἰς Θεσσαλονικὴν νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὰς τουρκικὰς ἀρχὰς 200 πονγγιὰ ὥς λύτρα διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ αἰχμαλωτισθέντος. Οἱ Τούρκοι προέβησαν εἰς τὴν καταδίωξιν τοῦ ζακυνθινοῦ πειρατοῦ, ἄνευ ὅμως ἀποτελέσματος. Μετὰ τινὰς μῆνας ὁ Παναγιώτης⁴ ἐνεφανίσθη ἐκ νέου μεταξὺ Θεσσαλονίκης καὶ Βόλου ἐπιβαίνων σκάφους ἰσχυροῦ ἀγγλικῆς κατασκευῆς, φαίνεται δὲ ὅτι διηκυκλύνετο ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους, εὐρισκομένους εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν μετὰ τὴν Γαλλίαν. Αἱ τουρκικαὶ ἀρχαί, ὥς καὶ οἱ Ἑνετοί, φίλα προσκείμεναι εἰς τὴν ἀγγλικὴν πολιτικὴν, διηυκόλυνον τοὺς Ἀγγλους νὰ στρατολογοῦν καὶ νὰ ἐνισχύουν τοὺς Ἑλλήνας πειρατάς.

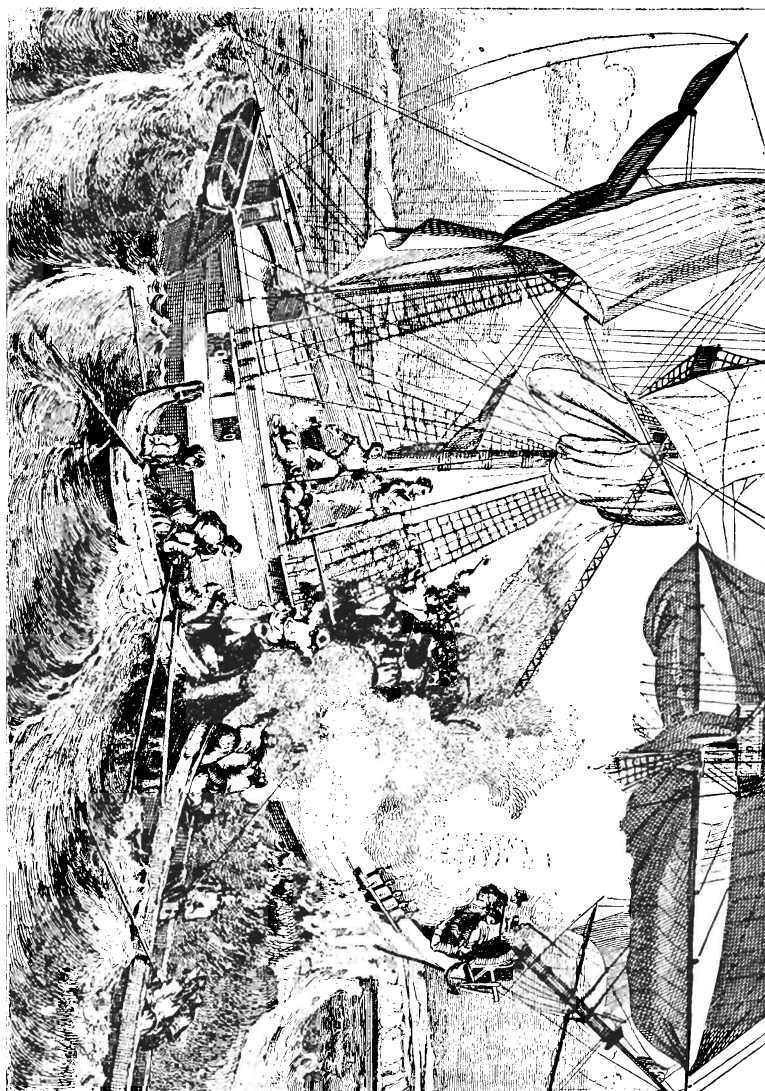
Ἐν γνώσει τῶν ἀνωτέρω ὁ Παναγιώτης συνέλαβε καὶ ἐλαφρυαγώγησεν ἔξω τοῦ κόλπου τῆς Θεσσαλονίκης γαλλικὸν ἐμπορικὸν σκάφος, ἐπειδὴ

¹ Μ έ ρ τ ζ ι ο ς, αὐτόθι σελ. 286, 287.

² Αὐτόθι, σελ. 302.

³ Εἰς τὰ ἔγγραφα τοῦ Τουρκικοῦ Ἀρχείου Θεσσαλονίκης, ἅτινα ἐδημοσίευσεν ὁ Ἰ. Β α σ δ ρ α β έ λ λ η, ἔνθ' ἀνωτ. τ. Α' σελ. 228 καὶ Ἀρματολοὶ καὶ κλέφτες, σελ. 88) ὑπάρχει φερμάνιον ὑπὸ χρονολογίαν 12 Σιαμπάν 1156=6 Ἀπριλίου 1743, κατὰ τὸ ὅποιον πρὸ τινος χρόνου οἱ ἄπιστοι πειραταὶ εἶχον ληστεύσει καὶ λεηλατήσῃ τὸ παρὰ τὴν Κασσάνδραν βακουφικὸν κτῆμα τοῦ Γκαζανφέρ ἀγᾶ, συλλαβόντες αἰχμάλωτον τὸν τιμαριοῦχον Ἀλῆ Χασεκῆ, ὅστις ἀπηλευθερώθη ἀργότερον διὰ καταβολῆς λύτρων ἐκ 2500 γροσίων. Τὸ φερμάνιον ἐξεδόθη μετὰ τινὰ χρόνον ἀπὸ τῆς πειρατικῆς ἐπιδρομῆς, τὸ δὲ περιεχόμενόν του μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ταυτίσωμεν τὴν πειρατείαν ταύτην μετὰ τὴν ἐπιδρομὴν τοῦ Παναγιώτη.

⁴ Ὁ Ν. S v o r o n o s, αὐτόθι σελ. 129, βασιζόμενος εἰς τὰς πληροφορίας τῶν γαλλικῶν ἀρχείων, γράφει ὅτι τὸ νέον ὑπὸ ἀγγλικὴν σημαίαν πειρατικὸν τοῦ Παναγιώτη ἦτο ἐξωπλισμένον μετὰ 24 πυροβόλα καὶ εἶχε πλήρωμα ἐκ 42 ἀνδρῶν, ἐξ ὧν οἱ 35 ἦσαν Ζακυνθινοὶ καὶ 7 ἄλλοι διάφοροι Ἑλλήνες.

Ἐπίθεσις τοῦ Παναγιώτη. Ἡρωικὴ πρᾶξις τοῦ Bisson (Ἐκ τῆς France Militaire)

δὲ εἰς τὰς ὑποβληθείσας ἐκ μέρους τοῦ Γάλλου προξένου διαμαρτυρίας οἱ Τούρκοι ἐκώφευσαν, ὁ ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν τῆς Γαλλίας Barthélemy διέταξε γαλλικὴν ναυτικὴν μοῖραν νὰ προβῇ εἰς τὴν συστηματικὴν διώξιν τοῦ Παναγιώτου καὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ ὀρμητηρίου του.¹ Ὁ γαλλικὸς στόλος ἀνεκάλυψε τὸν Παναγιώτην πλησίον τῆς νήσου Σκοπέλου καὶ ἐτέθη εἰς καταδίωξιν, ἀλλ' αὐτὸς διαθέτων ταχύπλουν πειρατικὸν ὄχι μόνον διέφυγεν, ἀλλ' ἐπέτυχεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ συλλάβῃ ἕξωθι τῶν ἀκτῶν τοῦ Βόλου ἕτερον γαλλικὸν ἐμπορικὸν σκάφος καὶ νὰ πυρπολήσῃ τοῦτο εἰς ἀντεκδίκησιν.²

Κατὰ Ἰανουάριον τοῦ ἔτους 1765 πειρατικά μετ' πληρώματα ἀποτελούμενα ἀπὸ Ἀλβανοὺς τοῦ Δουλτσίνου, ἐπωφελοῦμενα τῶν πολέμων³ καὶ τῆς πλήρους ἀναρχίας, ἣ ὁποία ἐπεκράτει εἰς τὴν Μεσόγειον καὶ τὸ Αἰγαῖον, ἐνήργουν συνεχεῖς ἐπιδρομὰς τόσον κατ' ἐμπορικῶν σκαφῶν ἀδιακρίτως σημαίας, ὅσον καὶ κατὰ παραλιακῶν πληθυσμῶν. Τινὰ ἐκ τῶν ἀλβανικῶν αὐτῶν πειρατικῶν ἐπέδραμον κατὰ τῆς νήσου Σκιάθου,⁴ κατέσφαξαν τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ πληθυσμοῦ, ἐβασάνισαν δὲ ἰδιαιτέρως τὰς γυναῖκας, διὰ ν' ἀποσπάσουν μαρτυρίας κεκρυμμένων θησαυρῶν καὶ ἄλλων τιμαλφῶν. Εἷς ἐκ τῶν Ἀλβανῶν αὐτῶν πειρατῶν τοῦ Δουλτσίνου, ὀνομαζόμενος Ἀχμέτ Ρεῖζ, κατόπιν καταγγελίας τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ βαῦλου τῆς Ἑνετίας συνελήφθη ἀπὸ τὰς τουρκικὰς ἀρχὰς κατὰ τινα κατάπλουν του εἰς Θεσσαλονίκην, κατηγορούμενος ὅτι εἶχε λεηλατήσῃ ἑνετικά ἐμπορικὰ σκάφη καὶ διότι διεκήρυττεν ἀναφανδὸν ὅτι θὰ κατέστρεφε πᾶν ἑνετικὸν πλοῖον, τὸ ὁποῖον θὰ συνήντα κατὰ τὸν πλοῦν του. Κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς καταγγελίας ἐνώπιον τοῦ συγκροτηθέντος δικαστηρίου, τοῦ ὁποίου προήδρευσεν ὁ μολλᾶς τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ κατηγορούμενος ἀπολογούμενος ἰσχυρίσθη ὅτι ἤσκει τὴν πειρατείαν ἐπιβαίνων πλοίου ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς Τριπολίτιδος καί, ἐπεὶ δὴ ἡ Ἑνετία εὗρίσκετο εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν μετ' τὴν Ραγούζαν καὶ τὸ Δουλτσίνον, συμμάχους προφανῶς τῆς Τριπολίτιδος, νομίμως ἐνήργει ἐν προκειμένῳ.

¹ Τελικῶς ὁ Παναγιώτης ἐξωντώθη ἀπὸ πολεμικὸν τῆς γαλλικῆς αὐτῆς μοίρας, κυβερνώμενον ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου Bisson. Αἱ δημοσιευόμεναι χαλκογραφίαι ἀνήκουν εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ φίλου κ. Ἰ. Ἰωαννίδη. Τὰ πρωτότυπα εὗρίσκονται εἰς τὸ Ναυτικὸν Μουσεῖον τῆς Γαλλίας. Οἱ Γάλλοι τότε ἀπασχολήθησαν σοβαρῶς μετ' τὸν Ἕλληνα τοῦτον ἀρχιπειρατὴν.

² Κατὰ τὸ ἔτος 1743, προσερχόμενος ἐκ Μπαρμπαριᾶς, ἀφίχθη εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, συνοδευόμενος ἀπὸ μαύρους πειρατάς, ὁ ἀρχιπειρατὴς Μεχμέτ Ρεῖζ. Οὗτος ἦτο ἐξισλαμισθεὶς Ἕλλην ἐκ τῆς νήσου Κέας (Τζιά), πλουτήσας δὲ ἐκ τῆς πειρατείας μετέβαινεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἵνα ἐπιτύχῃ παρὰ τοῦ σουλτάνου τὴν ἔκδοσιν φερμανίου διὰ τὴν ἄσκησιν(!) τῆς πειρατείας (Μέριτζιος, αὐτόθι σελ. 320).

³ Πρόκειται περὶ τοῦ ὀνομασθέντος ἐπταετοῦς πολέμου τῶν ἐτῶν 1755-1763, κατὰ τὸν ὁποῖον Ἄγγλοι κουρσάροι, στενῶς συνεργασθέντες μετ' Ἕλληνας πειρατάς, ἐπετίθεντο κατὰ παντὸς γαλλικοῦ πλοίου. S v o r o s, αὐτόθι σελ. 125 ἐξ.

⁴ Μέριτζιος, αὐτόθι σελ. 395, 398.

Τὸ δικαστήριον, εὐρὸν εὐσταθοῦντα τὰ ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου ἀναπτυχθέντα, ἠθώωσεν αὐτόν.

IV

Θὰ εἰσέλθωμεν τώρα εἰς μίαν περίοδον, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀρχίζει ἡ ἐμφάνις εἰς τὰς ἑλληνικὰς θαλάσσας Ἑλλήνων πειρατῶν, κυβερνώντων ἑλληνικὰ πειρατικὰ σκάφη καὶ συνεργαζομένων μὲ πειρατικὰ τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων. Κατόπιν τῶν ἀφαντάστων δεινῶν, τὰ ὅποια εἶχεν ὑποστῇ ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνισμὸς κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς Τουρκοκρατίας, οἱ ἑλληνικοὶ παρالياκοὶ πληθυσμοὶ ἦτο φυσικὸν νὰ συμερισθοῦν τὰ δεινοπαθήματα τῶν ὁμοεθνῶν τῶν τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος. Ἀπολέσαντες τὰ σκάφη τῶν καὶ πᾶν ἀγαθόν, τὸ ὅποιον τοὺς συνέδεε μὲ τὴν θάλασσαν, δὲν ἐτόλμων καὶ ν' ἀσχοληθοῦν μὲ τὸ θαλάσσιον ἐμπόριον καὶ τὰς μεταφοράς. Ἐξ ἄλλου αἱ κατὰ τὸ διαρρεῦσαν τοῦτο διάστημα διαρκεῖς σχεδὸν συγκρούσεις τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Ἑνετικῆς Δημοκρατίας δὲν ἐπέτρεπον τὴν ἐμφάνισιν Ἑλλήνων ναυτικῶν εἰς τὰς θαλάσσας τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ Αἰγαίου. Ὀλιγάριθμοι Ἕλληνες ναυτικοί, διαφεύγοντες τὴν ζωὴν τοῦ ὑποδούλου ῥαγια, ὑπῆρξον εἰς πλοῖα χριστιανικῶν κρατῶν, ἀρκετοὶ δέ, ἰδίως νησιῶται, ἐστρατολογοῦντο ὡς πληρώματα τοῦ τουρκικοῦ στόλου. Θαλασσία δρᾶσις ἀνεξάρτητος μὲ Ἕλληνας πλοιοκτῆτας καὶ πληρώματα δὲν ἐνεφανίζετο καὶ μόνον εὐαριθμοὶ Ἕλληνες ναυτικοί, ἀσκοῦντες τὴν πειρατείαν, διετέλουν ὑπὸ τὴν διοίκησιν ξένων κουρσάρων καὶ πειρατῶν.

Τὴν πρώτην ἐπίσημον συνεργασίαν Ἑλλήνων ναυτικῶν συναντῶμεν κατὰ τὸν ἑπταετῆ Ἀγγλογαλλικὸν πόλεμον τῶν ἐτῶν 1755-1763.¹ Κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ τὸ Αἶγαῖον εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ πειρατὰς Ἀγγλοῦς, ὅπως τοὺς ἀπεκάλουν οἱ πρόξενοι τῆς Θεσσαλονίκης εἰς τὰς ἐκθέσεις τῶν. Ἀπὸ τοὺς Ἀγγλοὺς αὐτοὺς πειρατὰς πολλὰ ἐδιδάχθησαν οἱ Ἕλληνες ναυτικοί. Θὰ ἠδύνατο κανεῖς βασίμως νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι αὐτὴ, ἡ διὰ παρὰνόμων βεβαίως μέσων διεξαχθεῖσα συνεργασία, ὑπῆρξε μία ἐκ τῶν αἰ-

¹ S v o r o n o s, αὐτόθι σελ. 125. Καὶ τὰ ἐμπορικὰ εἰσέτι σκάφη τῶν Δυτικῶν Κρατῶν διεξῆγον πειρατείαν. Κατὰ μῆνα Μάρτιον τοῦ ἔτους 1757 ὁ Ἀγγλος Rous, κυβερνήτης ἐμπορικοῦ σκάφους, ἀποπλεύσας ἐκ Θεσσαλονίκης δι' Ἀλεξάνδρειαν μὲ φορτίον καπνῶν, συνήντησεν ἔξω τοῦ ἀκρωτηρίου Μεγάλου Ἐμβόλου (Καραμπουρνου) γαλλικὸν ἐμπορικὸν σκάφος, τὸ ὅποιον ἔνεκα τῆς κακοκαιρίας εἶχεν ἀγκυροβολήσει 20 μίλια μακρὰν τῆς Θεσσαλονίκης (ἀκταὶ τῆς Ἐπανωμῆς). Ὁ Ἀγγλος πλοίαρχος ἤρchiσε νὰ βάλλῃ κατὰ τοῦ γαλλικοῦ ἐμπορικοῦ τραυματίσας τὸν ναύκληρον. Κατόπιν τούτου τὸ πλήρωμα φοβηθὲν ἐγκατέλειπε τὸ σκάφος, ὅτε καὶ οἱ Ἀγγλοὶ ἐξοπλίσαντες λέμβον ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ γαλλικοῦ σκάφους καὶ ἀφῆρσαν 17 δέματα μὲ ὑφάσματα, δύο βαρέλια Ἰνδικὸν (λουλάκι), ἓν βαρέλιον χρώματα βαφῆς, ἓν κιβώτιον μὲ σκούφους ἀξίας 15000 γροσίων. (Μέριος, αὐτόθι σελ. 381).

τιῶν ἐκείνων, αἵτινες συνετέλεσαν κατὰ τινὰ τρόπον εἰς τὴν ἀναζωογόνησιν τῆς παλαιᾶς θαυμασίας ναυτικῆς παραδόσεως τῶν Ἑλλήνων καὶ τὸν ἐν συνεχείᾳ δημιουργηθέντα δεσμὸν Ἑλλήνων καὶ Ἀγγλῶν ναυτικῶν, ὥς οὗτος ἀργότερον διεμορφώθη.

Οἱ κατὰ θάλασσαν αὐτοὶ πόλεμοι τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας παρέσχον εἰς τοὺς Ἑλληνας ναυτικοὺς σπουδαίας εὐκαιρίας διὰ πειρατικὰς ἐνεργείας. Οἱ Ἑλληνες ναυτικοὶ τῆς Ὑδρας, τῶν Σπετσῶν, τῶν Ψαρῶν, τῆς Μάνης καὶ τοῦ Τσιρίγο, ἐπιβαίνοντες ἰσχυρῶν καὶ ταχυπλόων σκαφῶν ἀγγλικῆς κατασκευῆς, ἤσκουν τὴν πειρατείαν διὰ λογαριασμὸν τῶν Ἀγγλῶν, χωρὶς νὰ περιφρονοῦν καὶ τὰ ἀτομικά των συμφέροντα.¹ Οἱ Ἀγγλοὶ μάλιστα εἶχον ἰδρύσει εἰς τὸ Port Mahon τῆς Νήσου Μινόρκας (Ἰσπανία) σημαντικὴν ἐλληνικὴν παροικίαν, ἀποτελεσθεῖσαν ἀπὸ ἐλληνικὰς ναυτικὰς οἰκογενείας, μετερχομένας κατ' ἐπάγγελμα τὴν πειρατείαν, λίαν προσηφιῇ ἄλλως τε καὶ εἰς τοὺς Ἀγγλους.

Ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ Γάλλος πρόξενος Boismond καὶ ὁ ἐμπορικὸς πράκτωρ Fourgasse δι' ἐκθέσεών των πρὸς τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνησιν περιέγραφον ὅτι, μόλις προσεβάλλετο ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας αὐτοὺς πειρατὰς κανὲν γαλλικὸν ἐμπορικὸν σκάφος, οἱ ἔμποροι Θεσσαλονίκης ἡρνοῦντο νὰ διηφοκινδυνεύσουν τὴν φόρτωσιν ἐμπορευμάτων. Οἱ Ἑλληνες αὐτοὶ πειραταί, γινώσται τῶν παραλίων τῆς πατρίδος των, ἐχρησιμοποιοῦν τὰς ἀκτὰς τῶν νήσων καὶ τοὺς ἄλλους ἀσφαλεῖς ὅρμους ὥς τὰ καλύτερα καταφύγια καὶ ὀρμητήρια διὰ τὰς πειρατικὰς των ἐπιδρομὰς.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ Ἑλληνες πειραταί συνειργάσθησαν, ὥς θὰ ἱστορηθῇ ἐν συνεχείᾳ, καὶ μὲ ἄλλας Δυτικὰς Δυνάμεις, καὶ ἰδίως μὲ τὴν Ῥωσίαν, ἀλλ' ἢ Μεγάλη Βρεττανία εἶχε τὴν προτίμησιν καὶ τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὴν συνεργασίαν αὐτὴν κατὰ τὰ μέσα τοῦ ΙΗ' αἰῶνος.

Οἱ Γάλλοι, ὑφιστάμενοι σοβαρὰς ζημίας ἐκ τῶν Ἀγγλοελληνικῶν αὐτῶν πειρατῶν, ἀνέθεσαν εἰς τὸ καταδρομικὸν Hironnelle καὶ τὴν φρεγάταν Chimère τὴν συστηματικὴν δίωξιν τῶν πειρατῶν, οἵτινες εἶχον καταστῇ μόνιμος μᾶστιξ τοῦ θαλασσίου ἐμπορίου καὶ τῶν μεταφορῶν.

Ἑλληνες πειραταί καὶ πρὸ τῶν ὡσοτουρκικῶν πολέμων τῶν ἐτῶν 1768-1774 καὶ 1787-1792 συνειργάζοντο μὲ τοὺς Ῥώσους,² πολλοὶ δὲ ἐξ

¹ Ὁ Μανιάτης λαϊκὸς ποιητὴς τῆς ἐποχῆς Νηφᾶκος ἐστιχοῦργησε τὸ κατωτέρω χαρακτηριστικὸ διὰ τοὺς συμπατριώτας του πειρατὰς στιχοῦργημα :

*Ἄν τύχη καὶ καμιά φορὰ καράβι νὰ ξεπέση,
ἀπὸ ταῖς ἀμαρτίαις του στὰ χέρια τους νὰ πέση,
φραντζέζικο, σπανιόλικο, ἐγγλέζικο εἴτε ἄλλο,
μοσκόβικο ἢ τούρκικο, μικρὸ εἴτε μεγάλο,
καθένας τὸ μεροῦδι του νὰ πάρῃ, γινεῖ μου, θέλει
καὶ τάβλαις τὸ μοιράζονσι καθόλου δὲν τοὺς μέλλει.*

² S v o r o n o s, αὐτόθι σελ. 125 ἐξ. Π α ν τ. Κ ο ν τ ο γ ι ᾶ ν ν η, Οἱ Ἑλ-

αὐτῶν ὑπηρετοῦν εἰς ῥωσικὰ πολεμικὰ καὶ ἐμπορικὰ σκάφη. Βλέπομεν συνεπῶς μετὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ῥωσίαν ὡς δεύτερον κατὰ σειρὰν σημαντικὸν παράγοντα ἐνισχύσεως τῶν Ἑλλήνων ναυτικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑλλήνων πειρατῶν διὰ λόγους καθαρῶς πολιτικῆς σκοπιμότητος.

Ὁλόκληρος ἡ περιοχὴ τῶν παραλίων τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου καὶ τοῦ βορείου Αἰγαίου κατὰ τὸν ῥωσοτουρκικὸν πόλεμον εἶχει πλημμυρίσει ἀπὸ ἑλληνικὰ πειρατικά,¹ τὰ ὁποῖα ἔφθανον ἕως τὸν κόλπον τῆς Θεσσαλονίκης. Τὸ μεγαλύτερον μέρος αὐτῶν τῶν ἑλληνικῶν πειρατικῶν ἀπετελεῖτο ἀπὸ σκάφη Σφακιανῶν τῆς Κρήτης, τῆς Ὑδρας, τῶν Σπετσῶν καὶ τῶν Ψαρῶν. Εἰσχωρήσαντα εἰς τὸν κόλπον τῆς Κασσάνδρας (Τορωναῖος) ἐπετέθησαν ἐναντίον ἐμπορικοῦ σκάφους, τοῦ ὁποῖου ἐπέβαινον Ἕλληνες καὶ Τοῦρκοι, ἐφόνευσαν τοὺς ἐπιβάτας καὶ διήρπασαν τὰ ἐμπορεύματα, ἀποτελούμενα κυρίως ἐκ μετᾶξης τῆς Ζαγοράς τοῦ Πηλίου. Αἱ πληροφορίες τῶν προξένων τῆς Θεσσαλονίκης ἀναφέρουν ὅτι εἰς τὰ πειρατικὰ αὐτὰ κυβερνῆται καὶ πληρώματα ἦσαν μόνον Ἕλληνες.

Ὁ ἐν Θεσσαλονίκη προξενος Mure² εἰς σχετικὴν ἔκθεσίν του ἀναφέρει ὅτι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Μακεδὼν ἀρχιπειρατῆς (corsaire) Καραμόσχος³ ἐπὶ κεφαλῇς πολλῶν πειρατικῶν σκαφῶν εἶχε λεηλατήσει ὁλόκληρον τὴν περιοχὴν καὶ εἶχεν αἰχμαλωτίσει ὅλα τὰ διαπλέοντα τὸν Θερμαϊκὸν ἐμπορικὰ σκάφη, πλὴν τῶν γαλλικῶν. Ἐναντίον τοῦ Καραμόσχου ἀπεστάλη ὁ ἀρχηγὸς τῆς μοίρας τῶν καταδιωκτικῶν Κιζιλ Χισαρή Καπετάν, συναφθείσης δὲ ναυμαχίας εἰς τὰ παράλια τῆς Χαλκιδικῆς, ὁ Καραμόσχος ἠττήθη. Τινὰ ἐκ τῶν πειρατικῶν συνελήφθησαν, ἀποκεφαλίσθέντων τῶν πειρατῶν, ἀλλὰ δὲ προσήραξαν εἰς τὰ ἀβαθὴ καὶ οἱ Ἕλληνες πειραταὶ μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν κατέφυγον εἰς τὰ βουνὰ τῆς Κασσάνδρας. Ἐναντίον τοῦ Καραμόσχου ἀπεστάλησαν ἐκ Θεσσαλονίκης ἰσχυρὰ ἀποσπάσματα στρατοῦ ὑπὸ τὸν μουτεσελίμην τῆς πόλεως, ἀλλ' ὁ ἀμφίβιος αὐτὸς ἀρχιπειρατῆς ἐπέτυχεν νὰ διαφύγῃ μὲ τοὺς ἄνδρας του καὶ ἐπιβάς δύο σκαφῶν ἀπεμακρύνθη εἰς τὸ Αἰγαῖον, ὅπου ἀνασυνταχθεὶς ἀνέλαβε μετ' ὀλίγον νέας πειρατικὰς ἐπιχειρήσεις.

Πάντως ἡ πειρατικὴ αὕτη δρᾶσις τοῦ Καραμόσχου ἀνησύχησε τὴν τουρκικὴν διοίκησιν, δι' ἐκδοθέντος δὲ φιρμανίου διετάχθησαν ἅπαντες οἱ κάτοικοι τῆς χερσονήσου Κασσάνδρας καὶ τῶν ἄλλων περιοχῶν τῆς Χαλκιδι-

λῆνης κατὰ τὸν πρῶτον ἐπὶ Αἰκατερίνης Β' ῥωσοτουρκικὸν πόλεμον, σελ. 249 ἐξ. Σ π. Ἀ ρ γ υ ρ ο Ὡ, αὐτόθι σελ. 114 ἐξ.

¹ Μ έ ρ τ ζ ι ο ς, αὐτόθι σελ. 415 ἐξ. Κ ο ν τ ο γ ι ᾶ ν ν η ς, αὐτόθι σελ. 253 ἐξ. Σ ν ο ρ ο ν ο ς, αὐτόθι σελ. 132 ἐξ.

² Σ ν ο ρ ο ν ο ς, αὐτόθι σελ. 132.

³ Ι. Β α σ δ ρ α β έ λ λ η, Ἀρματολοὶ καὶ κλέφτες εἰς τὴν Μακεδονίαν, σελ. 28, 102. Τ ο Ὡ α ὕ τ ο Ὡ, Ἱστορικὰ Ἀρχεῖα Μακεδονίας Α', σελ. 210. Οἱ Τοῦρκοι εἰς τὰ φιρμάνια τοὺς ἀποκαλοῦν τοὺς πειρατὰς ἰ σ μ π α ν τ ῖ τ χ α ῖ δ ο ὕ τ ἐ σ κ ι ᾶ.

κῆς νὰ υπογράψουν ἱεροδικαστικά χοτζέτια, διὰ τῶν ὁποίων ἀνελάμβανον τὴν ὑποχρέωσιν νὰ καταδιώκουν καὶ νὰ συλλαμβάνουν τοὺς πειρατὰς ἐπὶ ποι- νῇ ἔξοντώσεως τῶν προέδρων τῶν ἑλληνικῶν χωρίων καὶ ἀποζημιώσεως ὁ- λων τῶν καταστροφῶν, ποὺ ἐπέφερον οἱ πειραταί. Ὁ ἴδιος Γάλλος πρόξενος εἰς ἄλλην ἔκθεσίν του ἀναφέρει ὅτι εἰς τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας ἐνεφα- νίσθη καὶ νέος κουρσάρος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν ἀναγράφει. Αὐτὸς εἶχε καταρτίσει στόλον πειρατικόν, ἀποτελούμενον ἀπὸ 18-20 σκάφη καὶ ἐν πα- λαιὸν σκάφος ἐξωπλισμένον μὲ 70 πυροβόλα. Κατὰ γενομένην ναυμαχίαν¹ ἔτρεψεν εἰς φυγὴν δύο σουλτανικά γαλεότα καὶ ἠπείλει τὴν Θεσσαλονίκην. Παρ' ὅλον ὅτι εὐρίσκοντο ἐκεῖ 8.000 γενίτσαροι, αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως ἔλα- βον μέτρα ἐνισχύσεως τῆς φρουρᾶς, τρομοκρατηθεῖσαι ἐκ τῆς παρουσίας 1000 Ἑλλήνων πειρατῶν, οἵτινες ἀπετέλουν τὰ πληρώματα τῶν πειρατικῶν, τὰ ὁ- ποῖα ἐκυβέρνηα ὁ ἄγνωστος αὐτὸς Ἑλλήν ἀρχιπειρατής.

Μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ ῥωσικοῦ στόλου εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Αἰγαίου ὑπὸ τὸν ναύαρχον Ἀλέξη Ὁρλώφ, συνκεντρώθησαν εἰς τὴν νῆσον Πάρον ὄχι μόνον πλείστοι Ἑλληνες ἐθελονταί, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ ἑλληνικὰ πειρατικά σκά- φη, ποὺ ἐλυμαίνοντο τὴν θάλασσαν αὐτήν, προκειμένου νὰ πολεμήσουν πα- ρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Ῥώσων κατὰ τῶν Τούρκων. Ἐκ τοῦ Ἀγίου Ὁρους, ὁ- που ἐμόναζε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἀφίχθη εἰς τὴν Πάρον καὶ ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης Σεραφεῖμ, ὅστις εἰς θεαματικὴν λειτουργίαν, τὴν ὁποίαν ἐτέλεσεν, ἠνθήθη εἰς τοὺς Ῥώσους τὴν νίκην καὶ παρεκάλεσε νὰ μὴ συνάψουν εἰρήνην μὲ τοὺς Τούρκους, ἀλλὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν πόλεμον μέχρις ἀπελευθε- ρώσεως τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ ῥωσικὸς στόλος ὁρμώμενος ἐκ τῆς Πάρου² ἐνήργει παντοειδεῖς πειρατικάς ἐπιδρομὰς κατὰ τῶν παραλίων τῆς Μακεδονίας, διαρπάζων τρό- φημα καὶ αἰχμαλωτίζων τουρκικὰ καὶ ἄλλα ἐμπορικὰ σκάφη, τὰ ὁποῖα κατε- κράτει ὡς λίαν πολέμου. Μεταξὺ τῶν ὑπὸ τοῦ Ὁρλώφ λεηλατηθεῖσων πε- ριοχῶν συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ Ἀμφίπολις παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Στρυ- μόνος, ἡ Καβάλα καὶ ἡ Θάσος, ἡ ὁποία περισσότερον πάσης ἄλλης περιο- χῆς ἐδεινοπάθησεν. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἑλληνες πειραταί, οἱ ὁποῖοι καὶ πρὸ τῆς ἀφίξεως τῶν Ῥώσων ὑπῆρξαν ἡ μάλιστα τῶν νησιωτῶν,³ ἐπωφεληθέντες τοῦ ῥωσοτουρκικοῦ πολέμου καὶ τῆς ἐπελθούσης κακοδιοικήσεως, ὑψοῦντες δὲ εἰς τὰ πειρατικά τῶν ῥωσικῶν σημαίαν, ἐρήμωσαν τὰ παράλια παρ' οὐδενὸς κωλυθέντες. Οἱ φιλήσυχοι νησιῶται καὶ οἱ παραλιακοὶ ἑλληνικοὶ πληθυσμοὶ κατ' ἐπανάληψιν παρεπονέθησαν εἰς τὸ ῥωσικὸν ναυαρχεῖον διὰ τὴν τοιαύ- την διαγωγὴν τῶν Σφακιανῶν, τῶν Μανιατῶν, τῶν Ψαριανῶν, Ὑδραίων καὶ Ἐπτανησίων πειρατῶν, ἀλλ' ἡ ῥωσικὴ ναυτικὴ διοίκησις τῆς Πάρου ἤρ-

¹ Svoronos, αὐτόθι σελ. 132.

² Ἀργυρός, αὐτόθι σελ. 114.

³ Κοντογιάννης, αὐτόθι σελ. 249. Svoronos, αὐτόθι σελ. 132 ἔξ.

κεῖτο μόνον εἰς συστάσεις καὶ γραπτὰς οδηγίας καὶ οὐδὲν καταναγκαστικὸν μέτρον ἐλάμβανε κατὰ τῶν Ἑλλήνων πειρατῶν, ἐπιθυμοῦσα προφανῶς νὰ μὴ διακόψῃ τοὺς δεσμούς, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ ἀναστείλῃ τὴν δραστηριότητα τῶν τολμηρῶν καὶ ἐπιτηδείων Ἑλλήνων ναυτικῶν, οἵτινες τόσον ἐβοήθουν αὐτὴν εἰς τὰς κατὰ τῶν Τούρκων ἐπιχειρήσεις.¹

Μεταξὺ τοῦ ἐπιτελείου τῶν ἀδελφῶν Ὁρλώφ συγκατελέγετο καὶ ὁ ἐκ Μακεδονίας κουρσάρος Ῥίζος,² ἐκ τῶν ὑπασπιστῶν τοῦ Θεοδώρου Ὁρλώφ. Οὗτος, ἐξοπλίσας 7 πλοῖα μὲ ἑλληνικὰ πληρώματα, συνέλαβεν εἰς τὰ παράλια τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου 17 τουρκικὰ ἐμπορικὰ σκάφη, τὰ ὅποια ὠδήγησεν εἰς τὴν Πάρον, ἀκολούθως δὲ συμπράξας μετὰ τοῦ Κρητὸς Γαβαλᾶ καὶ ἡγούμενος 300 Κρητῶν, Μακεδόνων καὶ Ἑπειρωτῶν, ἐνήργησε πειρατικὴν ἐπιδρομὴν κατὰ τῆς Σιδῶνος. Καταλαβόντες ὀχυρὸν λόφον πρὸ τῆς πόλεως ἐπολέμησαν λυσσώδως, κατέσφαξαν ἑκατοντάδας Τούρκων, εἰσελθόντες δὲ ἀκολούθως εἰς τὴν πόλιν ἀπέκλεισαν τὴν τουρκικὴν δύναμιν εἰς τὸ φρούριον καὶ τελικῶς ἀπεχώρησαν ἀποκομίσαντες πλουσιωτάτην λείαν.

Ἐπειδὴ ἡ δραστηριότης τῶν ἑλληνικῶν πειρατικῶν διαρκῶς ἠϋξάνετο³ καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, αἱ τουρκικαὶ ἀρχαὶ τῆς Θεσσαλονίκης, εὐρισκόμεναι εἰς ἀδυναμίαν ν' ἀντεπεξέλθουν κατὰ τῶν πειρατικῶν ἐνεργειῶν καὶ νὰ προστατεύσουν τοὺς παραλίους πληθυσμούς καὶ τὰς θαλασσίας συγκοινωνίας, ἀπετάθησαν εἰς τὸν Γάλλον πρόξενον, παρακαλέσαντες ὅπως θέσῃ εἰς τὴν διάθεσίν των ἓν γαλλικὸν σκάφος, τὸ ὁποῖον, ἐξοπλίζουσαι καταλλήλως, ν' ἀποστείλουν πρὸς δίωξιν τῶν ἑλληνικῶν πειρατικῶν. Ἀρνηθέντος τοῦ Γάλλου προξένου νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ τουρκικὸν αἷτημα, ὁ βαλῆς τῆς Θεσσαλονίκης ἀνεκάλυψε παλαιὸν σκάφος μεγάλης χωρητικότητος, ἐπεβίβασεν εἰς αὐτὸ 150 γενιτσάρους ἐξωπλισμένους μέχρις ὀδόντων καὶ τὸ οὕτως ἐξοπλισθὲν σκάφος ἀπέπλευσεν ἐκ τοῦ λιμένος διὰ πολεμικὰς περιπετείας ὑπὸ τὰ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα τοῦ συγκεντρωθέντος εἰς τὴν παραλίαν τουρκικοῦ ὄχλου.

Μετὰ διήμερον πλοῦν συνήντησε τρία πλοῖα, κατευθυνόμενα πρὸς Θεσσαλονίκην, τὰ ὅποια ἐξέλαβεν ὡς πειρατικὰ ἑλληνικά, ἐνῶ ἐπρόκειτο περὶ ἁλβανικῶν, μεταφερόντων τουρκοαλβανικὰ στρατεύματα πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς φρουρᾶς Θεσσαλονίκης. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐπιβαινόντων τοῦ σκάφους γενι-

¹ Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀπὸ 2 Ζιλ Καντὲ 1185 (1771) ἱεροδικαστικῆς πράξεως τοῦ καδὴ Θεσσαλονίκης (Β α σ δ ρ α β έ λ λ η ς, ἐνθ' ἀνωτ. Α', σελ. 277) ὁ Τοῦρκος κυβερνήτης σ ά ι κ α ς Νταμάτ Μουσταφᾶ ἐναυμάχησεν εἰς τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας μὲ 4 πειρατικὰς ψαριανὰς σ α κ ο λ έ β α ς ὑπὸ ῥωσικὴν σημαίαν, αἵτινες ὑπεχρεώθησαν εἰς παράδοσιν μεταφερθεῖσαι εἰς Θεσσαλονίκην. Τὰ μικρὰ αὐτὰ πειρατικά ἦσαν ἐξωπλισμένα μὲ ἓν μικρὸν πυροβόλον ἑκαστον.

² Κ ο ν τ ο γ ι ά ν ν η ς, αὐτόθι σελ. 235. Ἀ ρ γ υ ρ ό ς, αὐτόθι σελ. 115.

³ Μ έ ρ τ ζ ι ο ς, αὐτόθι σελ. 415 ἐξ.

Ἐπίθεσις ἑλληνικῶν πειρατικῶν κατὰ ἐμπορικῶν σκάφους.

τσάρων, ἀδαιὴς τελείως τῶν κατὰ θάλασσαν ἀγώνων, διέταξε τοὺς ἐπιβαίνοντας ν' ἀνοίξουν πῦρ κατὰ τῶν ὑποτιθεμένων πειρατῶν, οἵτινες ὅμως μὲ τὴν σειράν των, ὑπολαβόντες καὶ αὐτοὶ τοὺς γενιτσάρους ὡς πειρατάς, ἤρχισαν βάλλοντες διὰ καταιγιστικῶν πυρῶν. Οἱ γενίτσαροι πανταχόθεν βαλλόμενοι καὶ τρομοκρατηθέντες, παρὰ τὴν ἐν τῇ ξηρᾷ ἐγνωσμένην μαχητικότητά των, ἔστρεψαν τὸ πηδάλιον πρὸς τὰς ἀκτὰς τῆς Κασσάνδρας, ἀλλὰ μὴ κατορθώσαντες νὰ προσεγγίσουν κανονικῶς καὶ ἐνῶ βροχὴ βλημάτων ἐπιπτε γύρω των ἔπесαν εἰς τὴν θάλασσαν, ἵνα διασωθοῦν, ἀπολέσαντες τὸν ὅπλισμόν καὶ ὅλα τὰ ἐφόδια. Τελικῶς ἀναγνωρίσαντες ἐκατέρωθεν τὴν πλάνην, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἀποβιβάσθέντες ὑπὸ τὴν γενικὴν θυμυρίαν καὶ ἀπογοήτευσιν τοῦ πλήθους, τερματισθείσης οὕτως ἀδόξως τῆς ἐκστρατείας ἐκείνης κατὰ τῶν Ἑλλήνων πειρατῶν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ Α' ῥωσοτουρκικοῦ πολέμου (1769 - 1774) ἔδρων εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Θεσσαλονίκης καὶ πειρατικὰ ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς Ῥαγούζας¹ (Ντουμπρόβνικ), τὰ ὅποια παραλλήλως πρὸς τὴν ἄσκησιν τῆς πειρατείας διεξῆγον καὶ διαμετακομιστικὸν ἐμπόριον μετὰ τῆς Τουρκίας. Ὡς ἐκ τούτου ἦτο ἐπόμενον νὰ καταδιωχθοῦν ὑπὸ τῶν Ῥώσων. Παραλλήλως πρὸς τὴν δίωξιν τῶν πειρατικῶν αὐτῶν τῆς Ῥαγούζας, ὁ Ἀλέξης Ὁρλώφ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1773, βλέπων τὴν συνεχιζομένην δῆωσιν καὶ λεηλασίαν τῶν ἑλληνικῶν παραλίων καὶ τὴν ἀπογύμνωσιν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πειρατῶν τῶν φίλα πρὸς τὴν ῥωσικὴν πολιτικὴν φρονοῦντων φιλησύχων Ἑλλήνων νησιωτῶν, ὡς καὶ τὰ ἀλλεπάλληλα καὶ σφοδρὰ παράπονά των διὰ τὴν ἀνοχὴν τῶν Ῥώσων, ἐξηναγκάσθη τελικῶς ἐκ τῶν πραγμάτων νὰ στραφῇ καὶ κατ' αὐτῶν. Ἄλλ' οἱ Ἕλληνες πειραταί, ἔμπειροι τῶν ἑλληνικῶν θαλασσῶν, καὶ διωκόμενοι ἀκόμη ἀπὸ τὸν ῥωσικὸν στόλον, κατῳρθονον εὐκόλως νὰ διαφεύγουν, παρὰ τὰς σκληρὰς τιμωρίας, τὰς ὁποίας ὑπέστησαν τινὲς ἐξ αὐτῶν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει οἱ Ἕλληνες αὐτοὶ ναυτικοὶ ὑπὸ τὴν πειρατικὴν των ἰδιότητα, χωρὶς νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι μόνον ἐκ μίσους πρὸς τὸν Τοῦρκον δυνάστην ἐμάχοντο κατὰ θάλασσαν, προπονηθέντες, ὡς ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν, ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν κουρσάρων ἀρχικῶς καὶ ἐν συνεχείᾳ ταχθέντες εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Ῥώσων, μαχομένων κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ, τῶν Τούρκων, ἀνέπτυξαν τὴν ἔμφυτον εἰς αὐτοὺς ναυτικὴν ἰδιότητα, ἀπέβαλον τὴν ὑπὸ τὴν μακρὰν τουρκικὴν τυραννίαν κτηθεῖσαν φοβίαν καὶ ἀποτινάξαντες πολυετὴ λήθαργον ἀνέκτησαν τόλμην πολεμικὴν περὶ τὰ ναυτικά καὶ ἐμπειρίαν ἐξαίρετον.

Ὅπως οἱ λησται τῶν ἑλληνικῶν βουνῶν κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν, πολ-
λάκις μὴ φειδόμενοι καὶ τῶν ὁμοειδῶν των², ἐξειλίχθησαν εἰς διασήμεους

¹ Κοντογιάννης, αὐτόθι σελ. 219 ἔξ.

² Κ. Κούμα, Ἱστορία τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, σελ. 542, 544. Βασδραβέλλη, Οἱ Μακεδόνες κ.λ.π. Β' ἔκδοσις, σελ. 3 ἔξ.

ἀρματολούς καὶ κλέφτες καὶ ἀνέπτυξαν εἰς ἐπίζηλον βαθμὸν τὰς πολεμικὰς παραδόσεις τῆς φυλῆς, δημιουργήσαντες εἰς τὰ ἀπρόσιτα ἑλληνικὰ βουνὰ σχολὰς στρατιωτικῆς παιδείας καὶ τακτικῆς, τοιοῦτοτρόπως καὶ οἱ Ἕλληνες ναυτικοί, καίπερ ἀσκοῦντες τὴν πειρατείαν πολλάκις κατὰ ὁμοεθνῶν των, ἐδημιούργησαν καὶ ἐστερέωσαν τὴν ναυτικὴν πολεμικὴν παράδοσιν. Ἀπολέσαντες κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν τὰ πάντα καὶ τυραννόμενοι τόσον ὑπὸ τῆς τουρκικῆς διοικήσεως,¹ ὅσον καὶ ὑπὸ τῶν ποικιλωνύμων πειρατῶν, τῶν λυμαινομένων τὰς ἑλληνικὰς θαλάσσας, ἐστράφησαν καὶ αὐτοί, εὐκαιρίας τυχοῦσης, πρὸς τὴν πειρατείαν. Παρασυρόμενοι ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τῶν παρανόμων κερδῶν καὶ ὑπηρετοῦντες ἄλλοτε ὑπὸ τοὺς Ἀγγλους καὶ ἄλλοτε ὑπὸ τοὺς Ῥώσους, διαπλέοντες δὲ μίαν τεταραγμένην ὑπὸ πολεμικῶν γεγονότων θάλασσαν καὶ τελείως ἀναρχομένην, ἤρχισαν ν' ἀποκτοῦν πλοῖα ἰδιόκτητα, οἰκονομικὴν εὐρωστίαν καὶ ποιάν τινα ἀνεξαρτησίαν, παρὰ τὰς δοκιμασίας καὶ τοὺς κινδύνους, εἰς τοὺς ὁποίους ὑπεβάλλοντο ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς πειρατείας. Καλλιεργοῦντες δὲ τὸ πολεμικὸν καὶ ῥιψοκίνδυνον πνεῦμα τῆς φυλῆς εἰς τοὺς θαλασσίους ἀγῶνας, ἐσχημάτισαν ἐκ τῶν παρανόμων κατὰ τὸ πλεῖστον κερδῶν σημαντικὰς περιουσίας, τὰς ὁποίας ὅμως δὲν ἐδίστασαν μετὰ πάροdon μιᾶς 50/ετίας, ὅταν ἤρχισεν ὁ ἀγὼν τῆς ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας, νὰ θέσουν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀγωνιζομένου ἔθνους οἱ υἱοὶ τῶν παλαιῶν αὐτῶν πειρατῶν, ποὺ ὑπῆρξαν ἐνδοξοὶ ναυμάχοι τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ 1821.

V

Μετὰ τὴν συνθήκην τοῦ Κιουτσούκ Καϊναρτζή² (1774) ἡ Τουρκία ὑπεχρεώθη ὑπὸ τῆς Ῥωσίας νὰ παράσχη σημαντικὰ προνόμια ὑπὲρ τῶν διαβιούντων ὑπὸ τὸ τουρκικὸν καθεστῶς χριστιανικῶν ἐθνοτήτων. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἄρχεται κυρίως ἡ ὀργάνωσις ἐμπορικοῦ στόλου ὑπὸ Ἑλλήνων ναυτικῶν, οἵτινες, ναυπηγήσαντες σκάφη ἐκ τῶν κερδῶν θαλασσίων ἐπιχειρήσεων, ἐν πολλοῖς πειρατικῆς μορφῆς, ὕψωσαν σημαίαν ῥωσικὴν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ Αἰγαῖον καὶ γενικῶς ἡ Μεσόγειος θάλασσα ἔβριθε πειρατικῶν, οἱ Ἕλληνες πλοίαρχοι καὶ πλοιοκτῆται ἐξώπλισαν τὰ σκάφη των μὲ ἰσχυρὸν πυροβολικὸν καὶ ἄλλα ἀγχέμαχα ὅπλα, στρατολογήσαντες ὡς πληρώματα πεπειραμένους καὶ τολμηροὺς νησιώτας, παλαιοὺς πειρατὰς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, διὰ νὰ δύνανται νὰ μάχωνται κατὰ τῶν ξένων πειρατῶν καὶ εὐκαι-

¹ Ὁ κατὰ τὸ ἔτος 1852 ἀφίχθεις εἰς τὰ ἑλληνικὰ ὕδατα Ἀμερικανὸς ναύαρχος Rogers ἔλεγε τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικὰ εἰς τὸν Γάλλον ναύαρχον τῆς Μεσογείου De Rigny, παραπονούμενον διὰ τὴν δρᾶσιν τῶν Ἑλλήνων πειρατῶν. «Ἡ πειρατεία ἦτο ἐν ἐκ τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀπομείνει εἰς τοὺς Ἕλληνας» ἡ κοινὴ γνώμη θὰ τοὺς συγχωρήσῃ διὰ τοῦτο». Ἀ ρ γ υ ρ ὅς, αὐτόθι σελ. 154.

² S v o r o n o s, αὐτόθι σελ. 132.

ρίας διδομένης, παραλλήλως πρὸς τὸ θαλάσσιον ἐμπόριον καὶ τὰς μεταφορὰς ν' ἄσκουν καὶ τὴν ἐπικερδῆ πειρατείαν, ὅπως ἄλλως τε ἔπραττον καὶ σκάφη τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων.

Ὁ ἐν Θεσσαλονίκη πρόξενος τῆς Γαλλίας Arassy¹ εἰς ἔκθεσίν του πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν ἑξωτερικῶν τῆς Γαλλίας ὑπὸ χρονολογίαν 8 Μαρτίου 1777 εἶχε καταγγεῖλει ὅτι οἱ Ῥώσοι εἶχον ἐφοδιάσει διὰ πυροβολικοῦ τοὺς Ἑλληνας πειρατὰς τοῦ Αἰγαίου κατὰ τὸν Α' ῥωσοτουρκικὸν πόλεμον καὶ ὅτι ἡ γαλλικὴ φρεγάτα Chimère, προστατεύουσα τὰ γαλλικὰ ἐμπορικὰ σκάφη καὶ ἐνεργοῦσα ἐκκαθάρσιν τῆς θαλάσσης τοῦ Αἰγαίου ἀπὸ τοὺς πειρατὰς, ἀφώπλισεν ἓνα Ἑλληνα ἐμποροπλοίαρχον, ὀνομαζόμενον Νικόλαον² υἱὸν τοῦ Λαζάρου, καταγόμενον ἀπὸ τὴν νῆσον Ὑδραν. Ὁ Ἑλληνα ἐμποροπλοίαρχος, καίπερ θεωρούμενος παρὰ τῶν Γάλλων ὡς ὑποπτος πειρατείας, παραπονεθεὶς εἰς τὸν βαλὴν τῆς Θεσσαλονίκης ἐπέτυχε τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ὀπλισμοῦ του, διότι οἱ Τοῦρκοι ἔμποροι τῆς πόλεως καὶ οἱ φορτωταὶ εἶχον συμφέρον τὴν ἐποχὴν ἐκείνην νὰ εὐρίσκωνται εἰς ἀγαθὰς σχέσεις μὲ τοὺς τολμηροὺς Ἑλληνας ναυτικούς.

Κατὰ τὸ ἔτος 1779 Ἑλληνες πειραταὶ ἐκ Μακεδονίας, ἔχοντες ὡς ὀρμητήριον τὴν περιοχὴν τοῦ Πλαταμῶνος,³ ἐληελάτησαν ἐμπορικὸν σκάφος, τοῦ ὁποίου ἐπέβαινον Ἑλληνες ἐμπορευνόμενοι ἐνετικῆς ὑπηκοότητος. Οὗτοι ἅμα τῇ ἀφίξει των εἰς Θεσσαλονίκην κατήγγειλαν εἰς τὰς τουρκικὰς ἀρχὰς ὅτι οἱ Ἑλληνες πειραταὶ μετὰ τὴν διαρπαγὴν τῶν ἐμπορευμάτων των κατέφυγον εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Πλαταμῶνος. Ὁ καντῆς τοῦ Πλαταμῶνος ἐνήργησεν ἀνακρίσεις ἐπὶ τῆς ὑποβληθείσης καταγγελίας καί, ἀφοῦ ἐξήτασε διαφόρους δημογέροντας τῆς περιοχῆς, ἐσχημάτισε τὴν γνώμην, ὅτι οὗτοι, ἂν καὶ ἐγνώριζον τοὺς πειρατὰς καὶ τὸ μέρος, ὅπου εἶχον ἀποκομισθῇ καὶ ἀποκρυβῇ τὰ διαρπαγέντα ἐμπορεύματα, ἀπέφευγον νὰ μαρτυρήσουν. Τελικῶς ἐζήτησε τὴν ἔκδοσιν εἰδικοῦ φορολογικοῦ φερμανίου (ταξὶλ φερμάνι), ἵνα προβῇ εἰς περαιτέρω ἐνεργείας ἐπὶ τοῦ θέματος.

Ὁ διαδεχθεὶς τὸν Arassy νέος πρόξενος τῆς Γαλλίας ἐν Θεσσαλονίκη Cousinéry⁴ εἰς σχετικὴν πρὸς τὴν κυβέρνησίν του ἔκθεσιν ἀνέφερεν ὅτι Ἑλληνες πειραταὶ ἔπαιζαν σπουδαῖον ῥόλον κατὰ τὸν Β' ῥωσοτουρκικὸν πόλεμον (1787 - 1792), συνεργασθέντες μετὰ τῶν Ῥώσων κατὰ τῶν Τούρκων, καὶ ὅτι περὶ τὰ 24 ἑλληνικὰ πειρατικὰ σκάφη περιεφέροντο εἰς τὰ παράλια

¹ Αὐτόθι, σελ. 133 ἐξ.

² Αὐτόθι, σελ. 134 ἐξ.

³ Μέρτζιος, αὐτόθι, σελ. 425.

⁴ E. M. Cousinéry, Γάλλος διπλωμάτης, περιηγητὴς καὶ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου Voyage dans la Macédoine, Paris 1831, ἐνθα πλείσται πληροφορίες ἐνδιαφέρουσαι, ἱστορικαὶ καὶ ἀρχαιολογικαί, περὶ Μακεδονίας. Πρβλ. Svoronos, αὐτόθι σελ. 134.

τῆς Μακεδονίας καὶ τοῦ Αἰγαίου κατὰ τὸ ἔτος 1789. Εἰς ἄλλην ἔκθεσιν τοῦ ὁ ἴδιος πρόξενος διηγεῖται ὅτι εἰς τὸ Αἰγαῖον διεξήχθησαν ναυμαχίαι μεταξὺ τουρκικῶν πολεμικῶν σκαφῶν καὶ δύο πειρατικῶν στολίσκων ὑπὸ ῥωσικὴν σημαίαν, κυβερνωμένων τοῦ ἐνὸς ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνος κουρσάρου Λάμπρου Κατσώνη καὶ τοῦ ἄλλου ὑπὸ τοῦ Μαλτέζου κουρσάρου Lorenzo Gulielmo. Ὁ στολίσκος τοῦ Μαλτέζου, ἀποτελούμενος ἀπὸ 2 φρεγάτας, 2 παλάκρας¹ καὶ 2 πυρπολικά, ἐπετέθη κατὰ τουρκικῆς μοίρας, ἀποτελουμένης ἀπὸ 3 καραβέλας, 4 φρεγάτας ἀγγλικῆς κατασκευῆς, 4 chebecs² καὶ 2 γαλεόνια. Ἡ διεξαχθεῖσα ναυμαχία διήρκησε παρὰ τὴν καταφανῆ τουρκικὴν ὑπεροπλίαν ἐπὶ 4 ὥρας ἄνευ ἀποτελέσματος. Ὁ Gulielmo, πεπειραμένος καὶ ῥιψοκίνδυνος κουρσάρος, ἐπετέθη ἐκ νέου τὴν ἐπομένην κατὰ τοῦ τουρκικοῦ στόλου καὶ μετὰ πάροδον μιᾶς ὥρας τὸν ἠνάγκασε νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἕτερος πειρατικὸς στόλος μὲ ἀρχηγὸν τὸν μόλις ἀπελευθερωθέντα ἐν Τεργέστη Ἑλληνα κουρσάρον Λάμπρον Κατσώνην,³ ἀποτελούμενος ἀπὸ 18 σκάφη ὑπὸ σημαίαν ῥωσικὴν, ἀφ' οὗ κατ' ἐπανάληψιν κατεναυμάχησε τὸν τουρκικὸν στόλον, ἐνέσπειρε τὸν τρόμον εἰς τὰ ἐμπορικὰ σκάφη καὶ ἰδίως εἰς τὰ γαλλικά, τὰ ὅποια τελικῶς ἠναγκάσθησαν νὰ διακόψουν τοὺς πλοῦς των πρὸς Θεσσαλονίκην⁴.

¹ Παλάκρα, σκάφος μὲ κώπας καὶ ἱστία.

² C h e b e c s, σκάφη μὲ ἐπιμήκη πρῶραν καὶ πρύμνην. Ἄλλα πειρατικά σκάφη τῆς ἐποχῆς εἶναι αἱ γ α λ έ ρ α ι, μεγάλα σκάφη μήκους 50 μέτρων καὶ πλάτους 5-6. Εἶχον πλήρωμα μέχρι 300 ἀνδρῶν. Ἐχρησιμοποιοῦν ὡς κωπηλάτας σκλάβους ἐκ πειρατικῶν ἐπιδρομῶν. Τὰ μ π ρ ι γ κ α ν τ ῖ ν ι α, σκάφη ἱστιοφόρα, ταχέα, ἐλαφρά, χωρητικότητος 150 τόννων μὲ πλήρωμα περίπου 60 ἀνδρῶν. Τὰ γ α λ ε ό τ α ἤ γ α λ ε ό ν ι α, σκάφη μὲ 2 ἱστοὺς καὶ ἱστία τετράγωνα, χρησιμοποιοῦντα 20-30 κωπηλάτας. Αἱ φ ε λ ο ὗ κ α ι, σκάφη μικρὰ καὶ χαμηλὰ μὲ ἱστία. Αἱ σ α κ ο λ έ β α ι, μικρὰ σκάφη, τρεχαντήρια, ψαροπούλες.

³ Διὰ τὸν διάσημον Ἑλληνα κουρσάρον Λάμπρον Κατσώνην, δρᾶσαντα σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ εἰς τὸ βόρειον Αἰγαῖον, πολλὰ ἐγράφησαν. Εἰς τὸν Νέον Ἑλληνομνήμονα τ. 8/1911 ὁ καθηγητὴς Σπ. Λάμπρος ἐδημοσίευσεν μικρὸν σημείωμα, προσερχόμενον ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ σκιαθίτου ἀγωνιστοῦ Γιαννιοῦ Γεωργάρα, συνταχθὲν ἀπὸ τὸν τότε ἐπίσκοπον Σκιάθου καὶ Σκοπέλου Ματθαῖον. Τοῦ χειρογράφου τούτου παραθέτομεν ἀπόσπασμα «...εἰς τὸ ἴδιον ἔτος αψη (1728) ἐφάνη κάποιος Λάμπρος ἀπὸ χώραν Λιβαδεῖαν, ὁ ὁποῖος εὗρέθη ἀπὸ τὰ πρῶτα σφετέρια εἰς Ῥουσίαν καὶ εὐγῆκεν καὶ αὐτὸς, ἔκαμεν μὲ ἰδιὰ του ἔξοδα ἕως δέκα καραβόπουλλα μὲ ῥουσικὴν μπατιέραν, ἀρματώνωντάς τα μὲ μαζόματα νυσιωτῶν ἀνθρώπων, καὶ κατεκούρσευεν καὶ ἀφάνιζεν εἰς του Τοῦρκου τὰ νυσία. Καὶ ἔφθασεν καὶ εἰς τὰ νυσία τῆς ταπεινῆς μου ἐπισκοπῆς Σκιάθου καὶ ἐπῆρεν καράβια, ἀνθρώπους καὶ τοὺς εἶχεν μαζὴ του καὶ ἀφάνησεν τὴν Ἀσπρην θάλασσαν καὶ τὰ νυσία μας καταπάτη. Ἐνενηντα δύο: ἔγεινεν ἀγάπη τῶν βασιλέων καὶ αὐτὸς πάλιν εὐγῆκεν καὶ ἐρίμαξεν ὡς κουρσάρος».

⁴ Ὁ ἀφικθεὶς εἰς Θεσσαλονίκην Γάλλος πρίγκιψ Roan, κυβερνήτης μιᾶς γαλλικῆς φρεγάτας, ἀνέφερεν ὅτι τὸν μῆνα Ἰούνιον τοῦ 1789 εὗρισκοντο εἰς τὸ στόμιον τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου 19 πειρατικά σκάφη διαφόρου χωρητικότητος ὑπὸ ῥω-

Ὁ ἴδιος πρόξενος εἰς τὴν ἔκθεσίν του μνημονεύει καὶ ἄλλον πειρατὴν ἐκ Μακεδονίας, ὀνομαζόμενον Γκέκαν, δράσαντα κατὰ τὴν ἱστορουμένην περιόδον εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον¹. Ἀρματολὸς τῆς Κατερίνης ἐπὶ πολὺ διά-

σικὴν σημαίαν καὶ ὑπὸ τὴν διοίκησιν Ἀγγλου (ἰ) ἀξιωματικοῦ, ἀπειλοῦντος τοὺς Τούρκους μὲ ἀποβάσεις, διότι εἶχε συλληφθῇ εἰς Τεργέστην ὁ ταγματάρχης Λάμπρος Κατσώνης (Μ έ ρ τ ζ ι ο ς, αὐτόθι σ. 445 ἐξ.). Ὁ Roan συνέπραξε μὲ τὸν τουρκικὸν στόλον τὸ ἔτος 1792 κατὰ τὴν ναυμαχίαν τῆς Κορώνης, διότι ὁ Κατσώνης εἶχε κουρσεύσει κατ' ἐπανάληψιν γαλλικὰ ἐμπορικὰ σκάφη. Ἡ λαϊκὴ μοῦσα διέσωσεν εἰς τὴν Ἱεριστὸν τῆς Χαλκιδικῆς τὸ κατωτέρω κουρσάρικο τραγούδι, ἀναφερόμενον εἰς τὸν Λάμπρον Κατσώνην καὶ τὴν ναυμαχίαν τῆς Κορώνης (Χρονικά τῆς Χαλκιδικῆς τ. 1/1961, σελ. 109).

*Μνιὰ προустаγὴ μεγάλη, προустаζ' οὐ βασιλιᾶς
νὰ κατιβῇ γι' ἀρμάδα κι' οὐ καπιτὰν πασιᾶς.
Μὴ τοῦ Θεοῦ τοῦ λόγου κὶ μὴ τοῦ βασιλιᾶ
γι' ἀρμάδα ν' ἱκατέφκη στὰ Δώδिका Νησιά.
Βγαίνουν στοὺν Κάβου - Ντόρου
καράβια φουβιρά.
Σὰν τὰ εἶδιν οὐ Λάμπρους βαρὶ ἀνασιέναξι
κι' οὐλα τὰ παληκάρια στὴν πρύμη τὰ ῥμασι.
Μιλῇ οὐ Παύλους κρᾶζει κι' οὐ Μυτιληνίδς
μὴ τοῦ σπαθὶ στὰ χέρια σαλιάρει σὰν αἰτός.
Γιὰ ἱλᾶτι Μπαρμπαρέζοι, γιὰ ῥλᾶτι, βρὲ σκυλιά,
νὰ διῆς πῶς πολεμοῦνε, πῶς κόβουν τὰ σπαθιά.
Τρεῖς ὄρις μὴ ρουλόγι ἐπολεμούσανε,
τοὺν δόλιου τοὺν Μπραῖμη τοὺν ἀφανίσανε,
ἀπ' τὰ πουλλὰ κανόνια κι' ἀπὸ τοὺν ταραγμό,
τοῦ Λάμπρου ἡ φριγάδα καλάρισε νιρό.*

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐναυάγησεν εἰς ἀκτὰς τῆς Κασσάνδρας, πιθανῶς διωκόμενον ἀπὸ πειρατὰς, τὸ ἐνετικὸν ἐμπορικὸν σκάφος τοῦ πλοιάρχου Filetti, περιέχον πολλὰ χρήματα καὶ ἐμπορεύματα. Οἱ κάτοικοι τῆς Κασσάνδρας, ἔχοντες ὡς ἀρχηγὸν ἓνα ὀνόματι Πανταζήν, διήρπασαν τὸ περιεχόμενον τοῦ πλοίου, οὕτινος ἡ ἀξία ὑπελογίσθη εἰς 30000 πιάστρα. Ὁ Πανταζῆς παρὰ τὰς καταγγελίας τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ βαύλου τῆς Βενετίας, δωροδοκήσας ἰσχυροὺς Τούρκους, δὲν ἐδιώχθη (Μ έ ρ τ ζ ι ο ς, αὐτόθι σελ. 460).

¹ S v o r o n o s, αὐτόθι σελ. 135. Ὁ Γάλλος πρόξενος ἀναγράφει Γκίκας προφανῶς ἐκ παραδρομῆς. Καθ' ὅλας ὁμως τὰς ἐνδείξεις πρόκειται περὶ τοῦ ἀρματολοῦ τῆς Κατερίνης Γκέκα, δράσαντος μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1760-1790. Ὁ Γκέκας ὑπῆρξε πρωτοπαλλήκαρον τοῦ διασῆμου ἀρχικλέφτη τοῦ Ὀλύμπου Πάνου Ζήδρου. Κατέλιπε καλὰς ἀναμνήσεις μεταξὺ τῶν κλεφτῶν τῆς ἐποχῆς τόσοσιν διὰ τὴν ἀνδρείαν, ὅσων καὶ διὰ τὸν χαρακτήρα του. Ἐφρονεῦθη ἢ ἀπέθανεν εἰς Πάργαν ἢ Πρέβεζαν τὸ ἔτος 1790 (Κ α σ ο μ ο ὕ λ η ς, Α', 11, 22, 40, 64). Ὁ λαογράφος καθηγητῆς Δ. Πετρόπουλος ἔθηκε προθύμως εἰς τὴν διάθεσίν μου, καὶ τὸν εὐχαριστῶ, τὸ κατωτέρω ἀνέκδοτον τραγούδι τοῦ Γκέκα, τὸ ὁποῖον εὗρίσκεται εἰς τὴν συλλογὴν Π. Κ ο υ μ α ν ο ὕ δ η (χειρ. Λαογρ. ἀρχείου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἀριθ. 410). Τὸ τραγούδι δὲν εἶναι ἀξιόλογον, ἐν τούτοις ἀναφέρει πρὸς ὅσα καὶ τεκμηριώνει

στημα ὁ Γκέκας, ἐξώπλισε μέγα σκάφος, ἐπεβίβασε παλαιούς κλέφτες καὶ ἄλλους θαλασσινοὺς τῆς περιοχῆς, συνέλαβε καὶ ἐλεηλάτησε τουρκικὸν ἐμπορικὸν σκάφος πλήρες σίτου. Κατόπιν τοῦ πειρατικοῦ αὐτοῦ κρούσματος, τὰ γαλλικὰ ἐμπορικὰ σκάφη διετάχθησαν νὰ μὴ διαπλέουν τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον ἄνευ συνοδείας, ὁ δὲ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας ἐν Κωνσταντινουπόλει Choiseul Gouffier ἀπέστειλεν ἐναντίον τοῦ πειρατικοῦ τοῦ Γκέκα ἐν γαλλικὸν βρίκιον, ἐξωπλισμένον μὲ 8 πυροβόλα. Διωκόμενος ὁ Γκέκας ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ πολεμικοῦ, ἠναγκάσθη νὰ πυρπολήσῃ τὸ σκάφος του, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ παραιτηθῇ καὶ περαιτέρω πειρατικῶν ἐπιχειρήσεων. Ἐν τούτοις τὸ γαλλικὸν βρίκιον τὸν ἐξηνάγκασεν ἐντὸς ὀλίγου ν' ἀπελευθερώσῃ τὰ παρ' αὐτοῦ αἰχμαλωτισθέντα πλοῖα Ἑλλήνων πλοιοκτητῶν, βλέπων δὲ ἀδύνατον τὴν περαιτέρω θαλασσίαν δρᾶσιν του κατέφυγεν ἐκ νέου εἰς τὰ βουνὰ τῆς Μακεδονίας ὡς παλαιὸς κλέφτης.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ Γκέκα ὁ κόλπος τῆς Θεσσαλονίκης¹ καὶ αἱ ἄκται τῆς Χαλκιδικῆς ἐντὸς ὀλίγου ἐπλημμύρισαν ἀπὸ Ἑλληνας πειρατάς, οἵτινες διέθετον μικρὰ σκάφη. Ἐνῶ δὲ προηγουμένως προσέβαλλον μόνον ἀκάτια, ἤρχισαν ἐν συνεχείᾳ νὰ ἐπιτίθενται καὶ ἐναντίον μεγαλύτερων σκαφῶν, μόλις δὲ διέφυγεν ἐν δανικὸν ἐμπορικόν, ἀναπτύξαν μεγάλην ταχύτητα.

Ἐκ τῆς μελέτης τῶν ἐγγράφων τῶν τουρκικῶν ἀρχείων Θεσσαλονίκης² δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἡ πειρατικὴ αὐτὴ δραστηριότης, τὴν ὁποίαν μνημονεύουν καὶ τὰ ἀρχεῖα τῆς Ἑνετικῆς Γερουσίας³, συμπίπτει хро-

κατὰ τινα τρόπον ἱστορικὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

«Ὁ Γκέκας ἐκατέβαινε μέσα στὰ δυὸ πλατάνια,
μὲ τὰ πουλιὰ κουβέντιαζε καὶ μὲ τὰ χελιδόνια.
«Τάχα πουλιὰ νὰ ἱατρευθῶ τάχα πουλιὰ νὰ γιάνω;
—Σὰ θέλῃς, Γκέκα μ', ἱατρεῖά, σὰ θέλῃς, Γκέκα, νὰ γιάνῃς,
πᾶρε ψηλὰ τὸν Ὀλυμπο, ψηλὰ τὰ κλεφτοβοῦνια.
Ἐκεῖ μοιράζουν τὰ χωριά, τὰ δώδεκα τζεφλίκια.
Τζάρας παίρνει τὴ Ράφανη, Γιάννης τὸ Μαραθῶνα (·)*
Γκέκα μου, πάρε τὸν Ὀλυμπο μὲ τὰ πολλὰ τζεφλίκια.
—Δὲν θέλω ἐγὼ τὸν Ὀλυμπο μὲ τὰ πολλὰ τζεφλίκια,
μόν' θέλω γὼ τὴ θάλασσα μὲ τὰ πολλὰ καϊκια,
νὰ παίρνω Τούρκους σκλάβους μου καὶ Τουρκοποῦλες σκλάβες,
νὰ φέρν' ἀμάξι τὸ φλωρὶ κι' ἀμάξι τὸ λογάρι,
νὰ μοῦ γεμῶζουν τὴν ποδιά ὅλο μαργαριτάρι».

¹ Μ ἐ ρ τ ζ ι ο ς, αὐτόθι σελ. 464 ἐξ.

² Ἰ. Β α σ δ ρ α β έ λ λ η, ἔνθ' ἄνωτ. Α' 347. Τ ο ὕ α ὕ τ ο ὕ, Ἀρματολοὶ καὶ κλέφτες εἰς τὴν Μακεδονίαν, σελ. 109.

³ Μ ἐ ρ τ ζ ι ο ς, ἄνωτ. σελ. 464.

* Ἐκ παραδρομῆς; Νομίζω ἐννοεῖ τὸν Πλαταμῶνα.

νολογικῶς μὲ τὴν δρᾶσιν τοῦ πειρατικοῦ στολίσκου τῶν ἄρματολῶν τοῦ Ὀλύμπου Νικοτσάρα καὶ τῶν ἀδελφῶν Λαζαίων.

Κατὰ τὸ ἔτος 1795 ὁ Ἀλῆ Τεπελενλῆ πασᾶς, ἐπόπτης τῶν ντερβενίων (ντερβεντὰτ ναζήρ) τῆς Ρούμελης, εἶχεν ἀναλάβει συστηματικὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν ἄρματολῶν καὶ κλεφτῶν τῆς Μακεδονίας. Ὁ ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων ἄρματολῶν τῆς ἐποχῆς Νικοτσάρας (Νίκος - Τσάρας) μετὰ τῶν τεσσάρων ἀδελφῶν Λαζαίων, ἄρματολῶν τοῦ Ὀλύμπου, ἀφ' οὗ μετέφεραν δι' ἀσφάλειαν τὰς οἰκογενείας των εἰς τὴν Χαλκιδικὴν καὶ τὰς Βορείους Σποράδας¹ (Σκιάθον καὶ Σκόπελον), ἀπεφάσισαν ν' ἀρχίσουν ἀμφίβιον ἀγῶνα κατὰ τῶν Τούρκων καὶ τῶν Ἀλβανῶν ντερβεναγᾶδων. Ὁ Νικοτσάρας, τεθεὶς ἐπὶ κεφαλῆς 100 περίπου τολμηρῶν κλεφτῶν, ἐνήργησεν ἐπιδρομὴν εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Παγασητικοῦ, συνέλαβεν ὅσα πλοιάρια εὗρεν ἐκεῖ καὶ δι' αὐτῶν ἤρχισε ν' ἀσκῇ τὴν πειρατείαν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Χαλκιδικῆς καὶ τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον. Οἱ Τοῦρκοι προέβησαν εἰς τὴν δίωξίν των, ἀλλ' οἱ αὐτοσχέδιοι αὐτοὶ πειραταί, καλύπτοντες τὰ πλοιάριά των μὲ πρασίνοὺς κλάδους δένδρων, κατῳρῶνον νὰ ἐξαπατοῦν τοὺς Τούρκους καὶ νὰ διαφεύγουν τὴν δίωξιν, ἀποβιβαζόμενοι δὲ εἰς τὴν ξηρὰν νὰ συνεχίσουν τὸ ἔργον των. Τουρκικὸν φριμάνιον ὑπὸ χρονολογίαν 14 Ὀκτωβρίου 1795² διαλαμβάνει τὰ ἑξῆς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου³ «...διεπιστώθη ὅτι εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ρούμελης⁴ δὲν ὑπάρχουν συστηματικοὶ πειραταί, ἀλλ' ἀπὸ τριετίας εἰς τὰ παράλια ταῦτα οἱ ληστὰς τῆς ξηρᾶς, ἄλλοτε μὲν ληστεύουν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἄλλοτε εἰς τὴν θάλασσαν, ἔνθα ἐπιβαίνοντες τῶν πλοιαρίων τῶν ἀλιέων, τὰ ὅποια εὗρισκουν, ἐπιδίδονται εἰς τὴν πειρατείαν...».

Ὁ Σουλτάνος ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ αὐστηρὰ μέτρα κατὰ τῶν πειρατῶν αὐτῶν, διότι ἡ συνεχιζομένη δρᾶσίς των εἶχε διασαλεύσει σοβαρῶς τὴν τάξιν εἰς τὴν θαλασσίαν περιοχὴν τοῦ Θερμαϊκοῦ καὶ τῆς Χαλκιδικῆς. Διέταξε τόσον τὸν μοντεσαρίφην Ἰωαννίνων Ἀλῆ Τεπελενλῆ πασᾶν, ὅσον καὶ τὸν ἀρχιναύαρχον Χατζῆ Χουσεῖν νὰ ἐκκαθαρίσουν ῥιζικῶς τὴν κατάστασιν, ἐξοντώνοντες τοὺς πειρατὰς καὶ καταστρέφοντες τὰ ὀρμητήριά των. Ὁ Τοῦρκος ναύαρχος ἀπέστειλεν ἐναντίον τῶν πειρατῶν μοῖραν ἀπὸ ταχύπλοα καὶ

¹ Ἐδῶ ἔχει τὴν θέσιν του τὸ διασωθὲν ὑπόλειμμα δημοτικοῦ τραγουδιοῦ.

Στὴ Σκιάθῳ καὶ τῇ Σκόπελῳ ποτὲ κατῆς δὲν κρένει,

τ' εἶναι λημέρι τοῦ Σταθᾶ, βίγλα τοῦ Νικοτσάρα.

(Β λ α χ ο γ ι ἄ ν ν η ς ἐν Κασομούλῃ Α', 47)

² Β α σ δ ρ α β ἔ λ λ η, Ἀρματολοὶ σελ. 31 καὶ 109. Ὁ Κασομούλης (Α', 47) μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ Νικοτσάρας μὲ τοὺς Λαζαίους εἶχον 700 πολεμιστάς.

³ Αὐτόθι σελ. 109.

⁴ Ροῦμ-ιλί· Λέξις τουρκικὴ σύνθετος, σημαίνουσα χώρα τῶν Ρωμῶν. Οἱ Τοῦρκοι μὲ τὴν λέξιν αὐτὴν ἐχαρακτήριζον ὅλην τὴν περιοχὴν τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου μέχρι τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Τὴν Πελοπόννησον ὠνόμαζον Μόρα.

ταδιωκτικά (κιρλαγκίτς),¹ τὰ ὅποια κατώρθωσαν νὰ συλλάβουν τὰ πειρατικά πλοιάρια, κενὰ ὅμως πειρατῶν, διότι οἱ ἐπιβαίνοντες, ἀντιληφθέντες ἐγκαίρως τὸν κίνδυνον, διέφυγον εἰς τὸν Ὀλυμπον, πλὴν πέντε, οἵτινες συλληφθέντες ἀπεκεφαλίσθησαν ἐπὶ τόπου, τῶν κεφαλῶν των ἀποσταλειαῶν εἰς τὸν Σουλτάνον κατὰ μακάβριον τουρκικὸν ἔθιμον. Ἀπὸ ἓν χρονικὸν τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει σερβικῆς μονῆς τοῦ Χελανδαρίου πληροφορούμεθα ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1800 Φράγκοι πειραταὶ ἐνήργησαν ἀπόβασιν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος προτιθέμενοι νὰ προβοῦν εἰς διαρπαγὰς καὶ λεηλασίας², ἀλλ' ἐπελθούσης πυκνοτάτης ὁμίχλης, οἱ ἀποβιβασθέντες ἐκ παρεξηγήσεως ἀλληλοεξοντώθησαν, ὑπολαβόντες πυροβολισμούς τινας ὥς ἀντίστασιν τῶν μοναχῶν, πλὴν τριῶν, οἵτινες, ἐκπλαγέντες ἐκ τῆς μὴ ἀναμενομένης ἐξελίξεως τῆς ἀποπειρας, ἐζήτησαν νὰ ἐγκατασταθοῦν ἐκεῖ ὥς μοναχοί, ἀποδώσαντες τὸ ἀπροσδόκητον ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιδρομῆς εἰς θαῦμα.

Κατὰ τὸ ἔτος 1807 ἡ Ῥωσία εὐρίσκετο καὶ πάλιν εἰς ἐμπόλεμον κατὰστασιν πρὸς τὴν Τουρκίαν. Ὁ Ῥώσος ναύαρχος Δημήτριος Σενιάβιν ἐπλευσεν ἐκ τῆς Βαλτικῆς εἰς τὸ Αἰγαῖον μὲ ἰσχυρὸν στόλον καί, ἄφ' οὗ κατεναυμάχησε τὸν τουρκικὸν στόλον παρὰ τὴν Τένεδον³, ἐζήτησε κατὰ παλαιὰν ῥωσικὴν παράδοσιν τὴν συμπαράστασιν τῶν Ἑλλήνων ἄρματολῶν, κλεφτῶν καὶ τῶν ναυτικῶν ἐν γένει, ὑποσχεθεὶς πλεῖστα ἀνταλλάγματα ὑπὸ τῆς Ῥωσίας⁴. Εἰς τὴν νῆσον Σκιάθον⁵ ἐγένετο συγκέντρωσις ἐπιφανῶν Ἑλ-

¹ Κιρλαγκίτς. Λέξις τουρκικῆ, σημαίνει χελιδών. Οὕτω ὠνομάζοντο τὰ καταδιωκτικά ἔνεκα τῆς ταχύτητός των.

² Σ π. Ἀ ρ γ υ ρ ο ῦ, αὐτόθι σελ. 150. Κ. Κ α ι ρ ο φ ὕ λ α, Οἱ κουρσάροι στὴν Ἑλλάδα, σελ. 139 ἐξ.

³ Μ. Λ ά σ κ α ρ η, Ἑλληνες καὶ Σέρβοι κατὰ τοὺς ἀπελευθερωτικούς των ἀγῶνας, σελ. 39 ἐξ.

⁴ Τ. Κ α ν δ η λ ὡ ρ ο υ, Ὁ ἄρματολισμὸς τῆς Πελοποννήσου, σελ. 353, ὅπου καὶ ἡ σχετικὴ προκήρυξις τοῦ Σενιάβιν.

⁵ Ν. Κ α σ ο μ ο ὕ λ η, αὐτόθι Α', σελ. 62. Δ. Κ α μ π ο ὕ ρ ο γ λ ο υ, Ἀρματολοὶ καὶ κλέφτες, σελ. 102. Κ. Παπαρρηγοπούλου, Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, τ. 5/1925, σελ. 220 ἐξ. Ἱ. Θεοφανίδου, Ἀρχεῖον Κολοκοτρώνη, τ. Α', σελ. 34. Παρατίθεται ἐνταῦθα ἐν δημοτικῶν (κλέφτικῶν) τραγούδι τοῦ Νικοτσάρα (Ν. Γ. Π ο λ ί τ ο υ, Ἐκλογαὶ ἀπὸ τὰ τραγούδια τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, Β' ἐκδοσις 1925, ἀρ. 66). Ἀφορᾷ μὲν τὸ τραγούδι τὴν ἐν ἔτει 1807 ἐξόρμησιν τοῦ Νικοτσάρα πρὸς Ζίχναν καὶ Νευροκόπι, ἀλλὰ τεκμηριώνει τρόπον τινὰ τοὺς ἀμφιβίους ἀγῶνας τοῦ διασῆμου αὐτοῦ ἄρματολοῦ.

*Τρία κομμάτια σύννεφα σ' τὸν Ὀλυμπο, σ' τὴν ῥάχη,
τόνα βαστάει τὴ δροσιά, τᾶλλο βαρὺ χαλάζι,
τὸ τρίτο τὸ μαυρότερο τὴ θάλασσ' ἀγναντεύει.
«Πάψε, γαλέ μου, τὸ θυμό, πάψε τὰ κύματά σου,
νὰ βγοῦν τὰ κλεφτοκάραβα, πῶχουν τοὺς κλέφταις μέσα,
νὰ βγῇ κι' ὁ Νῆκος μὴ βολὰ ψηλὰ σ' ε'» Ἀργυροπούλι».*

λήνων πολεμιστῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκατελέγετο καὶ ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ἀφικθῆς ἐκ Ζακύνθου, ὅπου ὑπηρετεῖ ὡς ταγματάρχης ὑπὸ τοὺς Ὑγγλους. Ἐκεῖ ἀπεφασίσθη ἡ ἔναρξις νέου πειρατικοῦ ἀγῶνος κατὰ τῶν Τούρκων καὶ κατηρτίσθησαν πειρατικοὶ στολίσκοι μὲ ἀρχηγοὺς ἀρματολοὺς τῶν προεπαναστατικῶν χρόνων, τὸν Γιάννη Σταθᾶν ἀπὸ τὸν Βάλτον, τὸν Νικοτσάραν, Μπλαχάβαν, Λαζαίους, Τζαχίλαν καὶ Καζαβέρην ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον, τὸν Βασίλην Ρομφέην ἀπὸ τὴν Νάουσαν, Μπιζιώταν καὶ Σῦρον ἀπὸ τὰ χωριὰ τῶν Χασίων καὶ ἄλλους δευτερεύοντας. Εἰς τὰ πειρατικὰ σκάφη ἐδόθησαν τὰ ὀνόματα Ὑσπρη Θάλασσα (Αἰγαῖον), Κασσάνδρα, Ὀλυμπος, Νάουσα, Μοριᾶς, Σκιάθος, Βάλτος. Ἀρχηγὸς τῶν πειρατικῶν ἐξελέγη ὁ Σταθᾶς μὲ ὑπαρχηγὸν τὸν Νικοτσάραν. Διὰ πρώτην φορὰν κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν ὑψώθη ἑλληνικὴ σημαία ἐπὶ σκαφῶν, κυανῇ μετὰ λευκοῦ σταυροῦ εἰς τὸ μέσον. Τὰ διακριτικὰ καὶ τὰ ἐξαρτήματα τῶν πειρατικῶν σκαφῶν ἦσαν κατάμαυρα, ὅπως καὶ αἱ στολαὶ τῶν πληρωμάτων¹.

Κατ' ἀρχὰς οἱ πειρατικοὶ αὐτοὶ στολίσκοι διενήργησαν ἀποβάσεις εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Θερμαϊκοῦ καὶ τὴν χερσόνησον τῆς Κασσάνδρας, ἐξηλάτησαν τὰ τουρκικὰ χωριὰ καὶ τὰ ἀγροκτήματα, ἔσφαξαν τοὺς κατοίκους, ἐρήμωσαν δὲ καὶ ἐπυρπόλησαν τὰ πάντα. Τρομοκρατία ἐπεκράτησεν εἰς τὴν περιοχὴν ἐκείνην καὶ πρωτοφανεῖς βιαιότητες διεπράχθησαν εἰς τὴν Κασσάνδραν καὶ τὸ Βόρειον Αἰγαῖον.

Οἱ Τούρκοι πρὸ τῶν μεγάλων αὐτῶν καταστροφῶν καὶ δηλώσεων, αἰ-

Ὅσαις μαγνούλαις τ' ἄκουσαν, ὅλαις κινοῦν καὶ πάνε.

«Νίκο μ', τὸ ποῦ εἶν' οἱ ἄντρες μας, τὸ ποῦ ἔναι τὰ παιδιὰ μας;

—Οἱ ἄντρες σας δὲν εἶν' ἐδῶ, νοῦδὲ καὶ τὰ παιδιὰ σας,

πάησαν πέρα σ' τὸ Χάντακα. σ' τὸ ἔρημο τὸ Πράβι,

πάν νὰ τροχίσουν τὰ σπαθιά, νὰ πλύνουν τὰ τουφέκια.»

¹ Ἡ λαϊκὴ μοῦσα διέσωσε τὸ κατωτέρω τραγούδι, ποὺ χαρακτηρίζει πρόσωπα καὶ γεγονότα τῆς ἱστορουμένης ἐποχῆς (Παπαρηγόπουλος, Ε'/1925, σελ. 220. Βλέπε καὶ Fauriel I, 14. Ζαμπ. 14, 23. Πολίτης, 82, 67).

«Μαῦρο καράβι ἀρμένιζε στὰ μέρη τῆς Κασσάνδρας,

εἶχε παννιὰ κατάμαυρα καὶ τ' οὐρανοῦ παντιέρα.

Ἐμπρὸς κορβέτα μ' ἄλικο μπαϊράκι τοῦ ἐβγῆκε.

«Μάϊνα, φωνάζει, τὰ παννιὰ, ρίξε τα, τοῦ λέγει, κάτω.

—Δὲν τὰ μαϊνάρω τὰ παννιὰ κ' οὐδὲ τὰ ρίχνω κάτω.

Μὴ μὲ θαρρῶτε νιόνυμφη, νὰ βγῶ νὰ προσκυνήσω.

Ἐγὼ ἔμαι ὁ Γιάννης τοῦ Σταθᾶ, γαμπρὸς τοῦ Μπουκουβάλα.

Τράκο, λεβέντες, ρίξετε στὴν πλώρη τὸ καράβι

τῶν Τούρκων αἷμα χύσετε, ἄπιστους μὴν ψηφᾶτε.»

Οἱ Τούρκοι βόλτα ἔρριξαν κ' ἐγύρισαν τὴν πλώρη,

Πρῶτος ὁ Γιάννης πέταξε μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι,

στὰ μπουνία τρέχουν αἵματα, θάλασσα κοκκινίζει,

ἀλλάχ, ἀλλάχ οἱ ἄπιστοι κράζουν καὶ προσκυνοῦνε.»

τινες ἐπροξενήθησαν, ἀπέστειλαν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων πειρατῶν ναυτικὴν μοῖραν, ἀποτελεσθεῖσαν ἀπὸ δύο φρεγάτας, δύο πλοῖα μὲ ὄλμους καὶ τινα μύστικα¹, ἡ ὁποία ἐπλευσε πρὸς τὴν Σκίαθον, ἐνθα καὶ τὸ ὀρμητήριον τῶν πειρατικῶν στολίσκων. Οἱ πειραταί, ἂν καὶ εὐρεθέντες εἰς μειονεκτικὴν θέσιν πρὸ τῆς τουρκικῆς ὑπεροπλίας, ἐν τούτοις ἤρξαντο τοῦ ἀγῶνος, σπεύσαντες ταυτοχρόνως νὰ ζητήσουν καὶ τὴν συνδρομὴν μιᾶς ἀγγλικῆς φρεγάτας, ὀνομαζομένης *Sea Horse* (θαλάσσιος ἵππος), διοικουμένης ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου *John Stuart* καὶ ναυλοχούσης παρὰ τὴν Σύρον. Ἡ Ἀγγλία τότε διετέλει εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν πρὸς τὴν Τουρκίαν. Ἡ ἀρξαμένη ναυμαχία διήρκεσεν ἐπὶ διήμερον, τὴν 5ην καὶ 6ην Ἰουλίου 1807, ἡ δὲ συμβολὴ τῆς ἀγγλικῆς φρεγάτας ὑπῆρξεν ἀποτελεσματικὴ. Ὁ Ἀγγλὸς πλοίαρχος ἐπολέμησεν ἡρωϊκῶς, οἱ Ἕλληνες πειραταὶ ἐπιτιθέμενοι πανταχόθεν ἐπέφερον ἀναστάτῳσιν εἰς τὰ τουρκικὰ πολεμικά. Τελικῶς ἡ τουρκικὴ ναυαρχὶς «*Bendere Tjaffer*», ὑποστᾶσα σοβαρωτάτας βλάβας, ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῇ, ὁ δὲ ὑπόλοιπος τουρκικὸς στόλος ἐγκαταλείψας τὴν ναυμαχίαν ἀπεμακρύνθη πρὸς τὰ στενὰ τῶν Δαρδανελλίων διωκόμενος.

Ἐκ τῶν τελευταίων ἀμφιβίων πειρατῶν τῆς Μακεδονίας κατὰ τὴν προεπαναστατικὴν περίοδον, δρᾶσας εἰς τὸ Βόρειον Αἰγαῖον, ἀναφέρεται ὁ Λιόλιος Λάζος τῆς ἀρματολικῆς οἰκογενείας τῶν Λαζαίων τοῦ Ὀλύμπου (Λειβάδι). Οὗτος, καταδιωκόμενος ἀπὸ τοὺς Ἀλβανοὺς ντερβεναγᾶδες τοῦ Μονχτάρ πασᾶ, υἱοῦ τοῦ Ἀλῆ Τεπελενλῆ, ὑπεχώρησεν εἰς τὸν Πλαταμῶνα καὶ ἐπιβὰς ἐπὶ τῶν ἀναμενόντων πλοιαρίων καὶ εἰς ἀπόστασιν βολῆς ἀπὸ τῶν Ἀλβανῶν κατέφυγεν εἰς τὰς Βορείους Σποράδας², σύνηδες καταφύγιον τῶν διωκομένων ἀρματολῶν καὶ κλεφτῶν τῆς Μακεδονίας.

Ἐπὶ μίαν διετίαν ὁ Λάζος μὲ τοὺς ἀδελφούς του, ὡς καὶ ἄλλοι ἀρματολοὶ τῆς Μακεδονίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Γιάννης Φαρμάκης, ἐξοπλίσαντες λέμβους, ἐπεδόθησαν εἰς τὴν πειρατείαν, ἀναμένοντες ἄνευ ἐλπίδος τὴν προέλασιν τῶν ῥωσικῶν στρατευμάτων πρὸς νότον μετὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν κατάληψιν τῆς Σούμλας ἐν Βουλγαρίᾳ.

Ὡς προκύπτει ἐκ σχετικοῦ φερμανίου τοῦ τουρκικοῦ ἀρχείου Θεσσαλονίκης³, οἱ Τούρκοι ἀπέστειλαν ἐναντίον τῶν πειρατῶν αὐτῶν τὸν Χαλῆλ μπέην ἐπὶ κεφαλῇς πολεμικῶν σκαφῶν, καθὼς καὶ τὸν Χατζῆ Χουσεῖν, ἀρχηγὸν τῶν σαλίων Θεσσαλονίκης. Οὗτοι, καταδιώκοντες τοὺς πειρατάς, ἐπέτυχον νὰ τοὺς ἀποκλείσουν εἰς τὴν νῆσον Σπετσοπούλαν. Ἐκεῖ φαίνεται ὅτι ἐπῆλθε συμβιβασμὸς μεταξὺ τοῦ Τούρκου διοικητοῦ τῆς ναυτικῆς μοίρας καὶ τῶν Ἑλλήνων πειρατῶν, μεσολαβήσας δὲ τοῦ Τούρκου ἀρχιναύαρχου βεζίρη Χα-

¹ Κ α σ ο μ ο ὕ λ η ς, Α', σελ. 62 ἐξ. Ὁ Παπαρηγόπουλος, αὐτόθι σελ. 220, γράφει 1 φρεγάταν καὶ 2 δρόμωνας.

² Κ α σ ο μ ο ὕ λ η ς, Α', σελ. 71.

³ Β α σ δ ρ α β έ λ λ η, Ἀρματολοὶ καὶ κλέφτες, σελ. 42, 111.

τζή Ἀλῆ, ἐπετράπη εἰς τοὺς ἑξακοσίους περίπου ἀποκλεισθέντας καὶ εἰς τοὺς εὐρισκομένους εἰς τὰς Βορείους Σποράδας συντρόφους των μετὰ τῶν γυναικοπαίδων ὁ ἐπαναπατρισμός εἰς τὰς ἐστίας των μὲ τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ διῆγον ἐφεξῆς ἡσύχως. Τὰ πειρατικά πλοίαρια παρεδόθησαν εἰς τοὺς Τούρκους, μεταφερθέντα εἰς τὸν ναύσταθμον τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Μετὰ τὴν ῥωσοτουρκικὴν συνθήκην τοῦ 1812 καὶ τὴν καταστολὴν τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Σέρβων οἱ Μακεδόνες ἄρματολοι ἤρχισαν ν' ἀπογοητεύονται. Μέρος ἔξ αὐτῶν συνδηλλάγη μὲ τὸν Ἰσμαὴλ μπέην τῶν Σερρῶν, ἄλλοι δὲ μὲ τὸν Ἀλῆ πασᾶν Τεπελενλῆν. Μεταξὺ τῶν συνδιαλλαγέντων ἦτο καὶ ὁ Λιόλιος Λάζος, ὅστις μετέβη εἰς τὰ Ἰωάννινα¹ ὥς ἐκπρόσωπος τῶν ἀρματολῶν τοῦ Ὀλύμπου, ἵνα κατορθώσῃ καὶ ἐπιτύχῃ τὴν διατήρησιν τοῦ ἀρματολικίου του. Ἀλλ' ὁ ἕτερος υἱὸς τοῦ Τεπελενλῆ, Βελῆ πασᾶς, μένεα πνέων κατὰ τῶν ἀτιθάσων ἀρματολῶν καὶ κλεφτῶν τοῦ Ὀλύμπου, ἐκστρατεύσας κατὰ τὴν νύκτα, περιεκύκλωσεν αἰφνιδιαστικῶς τὸ χωρίον Μηλιά, ὅπου εὐρίσκετο ὁλόκληρος ἡ οἰκογένεια τῶν Λαζαίων καὶ κατέσφαξε τὸν Δῆμον Λάζον καὶ τινες συντρόφους του, προβαλόντας ἔνοπλον ἀντίστασιν. Ταυτοχρόνως ὁ πατήρ του Τεπελενλῆς, ἀπὸ συμφώνου προφανῶς, κατεκρεοῖργει εἰς τὰ Ἰωάννινα τὸν ἕτερον τῶν ἀδελφῶν Κώσταν Λάζον, τοῦ Λιόλιου ἐπιτυχόντος νὰ δραπετεύσῃ μὲ τινες συντρόφους του. Κατορθώσας μετὰ πολλὰς περιπετείας ν' ἀφικθῇ εἰς τὸν Ὀλυμπον καὶ ἀποφασισμένος νὰ προβῇ εἰς ἀντεκδικήσεις κατὰ τῶν Τούρκων διὰ τὰς σφαγὰς τῆς οἰκογενείας του, κατέφυγεν ἐκ νέου εἰς τὴν πειρατείαν. Καταρτίσας μικρὸν στολίσκον ἐπανήρχισε τὴν δρᾶσιν του εἰς τὸ Βόρειον Αἰγαῖον, ἀλλὰ καταδιωχθεὶς ἀπὸ τὸν στολίσκον τοῦ Ὁμέρ πασᾶ τῆς Καρύστου, διέπραξε τὸ λάθος νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν λιμένα τῆς Πάρου. Ἐκεῖ ἐπολιορκήθη στενῶς ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ μετὰ τριήμερον αἵματηρὸν ἀγῶνα ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῇ². Ἐκ τῶν πειρατῶν ἄλλοι μὲν ἐσφάγησαν, ἄλλοι ἀνεσκολοπίσθησαν, ὁ δὲ ἀτυχὴς ἀρχηγός, μεταφερθεὶς εἰς τὸ Σταυροδρόμι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐκρεμάσθη. Μετὰ πολλοῦ κόπου κατάρθωσεν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης νὰ διασωθοῦν οἱ δύο ἀνήλικοι υἱοὶ του.

VI

Εἰς τὸν νάρθηκα τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει μονῆς τοῦ Βατοπεδίου³ διασφύζονται τὰ ὑπολείμματα παλαιᾶς τοιχογραφίας, παριστώσης μοναχοὺς, μαχομένους κατὰ πειρατῶν. Διὰ τὴν τοιχογραφίαν αὐτὴν παλαιότεροι ἱστοριογράφοι ἔγραψαν ὅτι παρὰ τοῖς ἁγιορείταις ὑπῆρχε παράδοσις, συμ-

¹ Κ α σ ο μ ο ὕ λ η ς, αὐτόθι Α', σελ. 74. Colocotronis, La Macédoine et l' Hellénisme, σελ. 331.

² Κ α σ ο μ ο ὕ λ η ς, αὐτόθι σελ. 63 ἔξ.

³ Ἀ ρ γ υ ρ ό ς, αὐτόθι σελ. 150 ἔξ.

φώνως πρὸς τὴν ὁποίαν κατὰ τὸ ἔτος 1822, διαρκούσης τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, Τοῦρκοι πειραταί, ἀποβιβασθέντες κατὰ τινα σκοτεινὴν νύκτα καὶ ἀποκρυβέντες εἰς τὰ πέριξ, ἀνέμενον τὴν αὐγὴν, ὅτε καὶ θὰ ἤνοιγεν ἡ κεντρικὴ πύλη, ἵνα ἐπιτεθοῦν καὶ λεηλατήσουν τὴν μονήν¹.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἐν Μακεδονίᾳ δὲν ἐσημειώθησαν πειρατικὰ κρούσματα ἐξ ὧσιν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας. Εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς σερβικῆς μονῆς Χελανδαρίου ἀνευρέθησαν δύο συμφωνητικά², συναφθέντα μεταξὺ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τῶν ἐκ Σκοπέλου πλοίαρχων Ζαχαρίου Δημητρίου καὶ Κωνσταντίνου Γεωργίου, ὡς καὶ τοῦ Καπετὰν Γεωργίου Καμπούρη, διὰ τῶν ὁποίων οἱ πλοίαρχοι τῶν ἐξωπλισμένων διὰ 4 πυροβόλων σκαφῶν ἀνέλαβον ἔναντι πληρωμῆς τὴν διαφύ-

¹ Καὶ οἱ μὲν παλαιότεροι ἱστοριογράφοι, ἄγνωστον πόθεν ἀντλήσαντες τὰς πληροφορίας, διηγοῦνται ὅτι τὴν πρωΐαν τῆς ἀποβάσεως τῶν πειρατῶν ὁ ἡγούμενος προσευχόμενος εἰς τὴν ἐκκλησίαν κατὰ τὸ ἑωθινόν, ἤκουσε φωνήν, προερχομένην ἐκ τῆς θέσεως, ἐνθα εὐρίσκετο ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας, ἣτις καὶ ὑπεδείκνυε νὰ μὴ ἀνοίγῃ ἢ Πύλη, ἀλλ' οἱ μοναχοὶ ἐξοπλιζόμενοι ν' ἀμυνθοῦν κατὰ τῶν πειρατῶν. Οἱ πειραταί, ἀποκρουσθέντες ἐπιτυχῶς, ἠναγκάσθησαν ν' ἀναχωρήσουν ἄπρακτοι. Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῆς λίαν ἀμφιβόλου ταύτης παραδόσεως, οὐδαμῶθεν ἐπιβεβαιουμένης, οὔτε παρὰ τῶν σημερινῶν μοναχῶν, ὡς κατωτέρω γράφω, ἔχω σοβαρὰν ἀμφιβολίαν ἂν ἐν τοιοῦτον γεγονὸς δύναται ν' ἀναχθῇ εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Ἐξ ὧσιν ἐδημοσίευσα εἰς ἄλλην μου ἐργασίαν (Οἱ Μακεδόνες εἰς τοὺς ἀγῶνες τῆς Ἀνεξαρτησίας, σελ. 98 ἐξ.) κατὰ τὸ ἔτος 1822, μετὰ τὴν καταστολὴν τῆς ἐν Χαλκιδικῇ καὶ Ἀγίῳ Ὁρει ἐπαναστάσεως, οἱ μοναχοί, ὅσοι δὲν εἶχον ἀναχωρήσει ἐκ τῶν μονῶν, εἶχον ἀφοπλισθῇ ὑπὸ τουρκικῶν στρατευμάτων ὡς ἐκ τῆς ἀθρόας συμμετοχῆς τῶν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς Ἀνεξαρτησίας, ὁ δὲ τουρκικὸς στρατός, καταλαβὼν τὰς μονὰς, παρέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον ἑπταετίαν, ὥστε ν' ἀποκλείηται Τοῦρκοι, μάλιστα πειραταί, νὰ προβοῦν εἰς πειρατικὰς ἐπιχειρήσεις εἰς περιοχὴν ἰσχυρότατα φυλασσομένην παρὰ τῶν ὁμοεθνῶν τῶν. Ἐν τούτοις, ἐπιθυμῶν νὰ ἐρευνήσω προσωπικῶς τὴν ἀναγραφείσαν ταύτην παράδοσιν, ἀπετάθην εἰς τὸν φίλον γέροντα ἱστοριοδίφην Ἀλέξανδρον Λαυριώτην, ἀρχιγραμματέα τῆς Ἱερᾶς Κοινοτήτος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὡς καὶ εἰς τὸν προηγούμενον τῆς μνησθείσης μονῆς Βατοπεδίου, καὶ αὐτὸν ἱστοριοδίφην, Θεόφιλον Βατοπεδινόν, ἐκ τῶν παρασχεθεῖσων δὲ ὑπ' ἀμφοτέρων πληροφοριῶν συνήγαγον ὅτι ἡ κατεστραμμένη τοιχογραφία εἶχεν ὡς θέμα Θαῦμα τῆς Θεοτόκου τῆς Παραμυθίας, λαβὼν χώραν καθ' ὑπάρχουσαν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει παράδοσιν, σκοτεινὴν καὶ αὐτὴν καὶ μὴ δυναμένην νὰ ἐλεγχθῇ, περὶ τὰ τέλη τοῦ Ι' αἰῶνος. Τὸ θαῦμα ἔγκειται εἰς τὴν διάσωσιν πρίγκιπός τινος τοῦ Βυζαντίου, διασωθέντος ἀπὸ ἀπόπειραν αἰχμαλωσίας ὑπὸ πειρατῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἡ τοιχογραφία εὐρίσκετο εἰς τὸν νάρθηκα, παραπλευρῶς τῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου Παραμυθίας. Ἀπὸ τὴν παλαιὰν αὐτὴν τοιχογραφίαν διεσώθη μόνον ἡ χρονολογία (;), διότι κατὰ τὸ ἔτος 1870 ἢ 1880 οἱ Βατοπεδινοὶ πατέρες, πάλιν καθ' ὑπάρχουσαν παράδοσιν, ἐπανεζωγράφησαν τὴν παλαιὰν τοιχογραφίαν, τῆς ὁποίας ἴχνη μόνον διασφύζονται. Σήμερον εἰς τὸν νάρθηκα διακρίνονται εὐχερῶς αἱ χρονολογίαι ΑΨΔ (1704) καὶ ΑΩΜΓ' (1843), οἱ δὲ πατέρες οὐδεμίαν περὶ πειρατείας τὸ ἔτος 1822 παράδοσιν διέσωσαν ἀπὸ προκατόχους τῶν.

² Δελτίον Ἱστορ. καὶ Ἑθνολ. Ἑταιρείας, τ. 14/1960 σελ. 466 ἔγγρ. 32, 34.

λαξιν τοῦ Πρόβλακα (διῶρυξ Ξέρξου) καὶ τῶν ἐν γένει ἀκτῶν τῆς Χερσονήσου τοῦ Ἄθω κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν. Οἱ πλοίαρχοι διετήρησαν τὸ δικαίωμα νὰ ἀσκοῦν τὴν πειρατείαν (κόρσο) κατὰ τῶν Τούρκων μόνον ἐλευθέρως καὶ νὰ κρατοῦν δι' ἴδιον ὄφελος τὰ ἀποκερδαινόμενα.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μονὴν Διονυσίου διεσώθη χειρόγραφον,¹ κατὰ τὸ ὁποῖον, ὅταν τὴν 23 Δεκεμβρίου 1821, κατασταλείσης τῆς ἐν Χαλκιδικῇ ἐπαναστάσεως, οἱ Διονυσιάται πατέρες ἐγκατέλειψαν τὴν μονὴν ἐπιβαίνοντες πλοίου διὰ τὴν Νότιον Ἑλλάδα, πλησίον τῆς νησίδος Ἀμμουλιανῆς ἐδέχθησαν τὴν ἐπίθεσιν ἐλληνικοῦ πειρατικοῦ ἐκ Ψαρῶν, τὸ ὁποῖον ἔβαλεν ἐναντίον των 4 βολὰς πυροβόλου. Οἱ μοναχοὶ ἐν τούτοις ἐπέτυχον νὰ διασωθοῦν εἰς τὸν λιμένα τῆς Συκιᾶς.

Μετὰ τὴν καταστολὴν τῆς ἐν Μακεδονίᾳ ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἐν μέρος τῶν ὑπολειφθέντων πολεμιστῶν αὐτῆς μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των κατέφυγον εἰς τὰς Βορείους Σποράδας. Τὸ πλῆθος αὐτὸ τῶν προσφύγων εὐρίσκετο εἰς ἀθλίαν κατάστασιν ἀπὸ ἀπόψεως διατροφῆς, συντηρήσεως καὶ περιθάλψεως, ἡ δὲ Κυβέρνησις τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος ἤτο τελείως ἀνίσχυρος νὰ πράξῃ τι διὰ τοὺς ἐξανασθενήσαντας νὰ ἐκπατρισθοῦν ἀγωνιστὰς καὶ τὰ ἐλάχιστα τρόφιμα τῆς Σκοπέλου καὶ Σκιάθου εἶχον ἐξαντληθῇ. Ἐπὶ κεφαλῇ τῶν προσφυγόντων Μακεδόνων ἀγωνιστῶν κατὰ τὸ ἔτος 1823 εὐρίσκετο ὁ ἀρματολὸς τῆς Καστανιάς Βεροίας Διαμαντῆς, ὁ Μῆτρος Λιακόπουλος Ὀλύμπιος καὶ ὁ Τσάμης Καρατάσιος, υἱὸς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐν Ναούσῃ ἐπαναστάσεως². Ὡθούμενοι ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τῶν παντοειδῶν στερησέων ἐξώπλισαν διάφορα πειρατικὰ πλοιάρια καὶ μνήμονες τῆς παλαιᾶς πειρατικῆς δράσεως τῶν προγόνων των συνεκρότησαν δύο πειρατικοὺς στολίσκους, ἀποφασισμένοι νὰ δράσουν κατὰ τῶν Τούρκων, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξοικονομήσουν τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα.

Ὁ πρῶτος ἐκ τῶν στολίσκων, δράσας κατ' ἐμπορικῶν σκαφῶν, διαπλεόντων τὸν Θερμαϊκόν, κατώρθωσε νὰ αἰχμαλωτίσῃ γαλλικὸν σκάφος,³ πλήρες τροφίμων καὶ πυρομαχικῶν, τὸ ὁποῖον καὶ διήρπασεν. Ὁ δεύτερος στολίσκος διενήργησεν ἀποβάσεις εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου καὶ προέβη εἰς διαρπαγὰς καὶ λεηλασίας, τὸ γεγονός δὲ αὐτὸ ἠνάγκασε τὸν βαλὴν τῆς Θεσσαλονίκης Ἱμπραχὴμ Πασᾶν νὰ ἐκστρατεύσῃ αὐτοπροσώπως κατὰ τῶν

¹ Ἀρχιμανδρίτου Γαβριήλ, Ἡ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Διονυσίου. Ἀθῆναι 1959, σελ. 183.

² Χρ. Περγαίβου, Ἀπομνημονεύματα πολεμικὰ διαφόρων μαχῶν κ.λ.π. τ. Β, σελ. 22 ἐξ. Ἀπ. Βακαλοπούλου, Οἱ πρόσφυγες κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821, σελ. 34 ἐξ., Βασδραβέλλη, Οἱ Μακεδόνες κ.λ.π. σελ. 162 ἐξ.

³ M. Lascaris, La Revolution grècque vu de Salonique. Rapports de consuls e.t.c. Περιοδικὸν Balcania VI/1943. I. Βασδραβέλλη, Ἡ Θεσσαλονίκη κατὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἀνεξαρτησίας, σελ. 33.

πειρατῶν καὶ μετὰ αἱματηρὸν ἀγῶνα νὰ τοὺς ἀπωθήσῃ πρὸς τὴν θάλασσαν.

Τὴν ἰδίαν ἐποχὴν οἱ Θεσσαλομακεδόνες πειραταὶ Καλαμιδέοι ἀπεβιβάσθησαν μαζί μὲ 300 συντρόφους τῶν πλησίον τοῦ χωρίου Θεολόγος τῆς νήσου Θάσου, ἀλλ' ἀπεκρούσθησαν¹. Παρ' ὅλα ταῦτα καὶ τὴν καταστροφὴν, πὺν ἐπροξένησαν εἰς τὰς κυψέλας τῶν φιλησύχων Θασίων, οὗτοι τοὺς ἐφωδίασαν μὲ τρόφιμα. Μετά τι διάστημα ἕτερος πειρατῆς, ὀνόματι Καπετὰν Μήτσας, ἐπὶ κεφαλῇς 150 ἀνδρῶν, ὡς καὶ ὁ Μῆτρος Λιακόπουλος, ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν Θάσον. Δὲν ἔχομεν πληροφορίας ἐπὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς πειρατείας ταύτης. Κατὰ τὸ ἔτος 1823 Ψαριανοὶ πειραταὶ ἀπεβίβασαν εἰς τὴν Θάσον 800 ἐνόπλους Ρουμελιώτας, οἵτινες ἐλεηλάτησαν τὰ χωρία, διήρπασαν τρόφιμα, ὡς καὶ τὰ φορτία ἐλαίου 8 τουρκικῶν σκαφῶν, ἅτινα συνέλαβον ἐκεῖ².

Αἱ πειρατικαὶ ὅμως αὐταὶ ἐπιδρομαὶ ἐντὸς τοῦ Θερμαϊκοῦ καὶ εἰς τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας εἶχον τρομοκρατήσει τοὺς Τούρκους τῆς Θεσσαλονίκης, διότι εἶχε διαδοθῇ ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν πειρατῶν αὐτῶν καὶ ἄλλοι Ἕλληνες ἐπαναστάται εἶχον εἰσχωρήσει εἰς τὴν πόλιν πρὸς δημιουργίαν ταραχῶν. Αἱ διαδόσεις αὗται ἐνετάθησαν ἔτι περισσότερον κατὰ μῆνα Φεβρουάριον τοῦ 1834, ὅταν ἐνηργήθῃ νέα μεγαλυτέρα πειρατικὴ ἐπιδρομὴ κατὰ τῶν παραλίων τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου. Ὡς ὀρμητήριον τὴν φορὰν αὐτὴν ἐχρησιμοποιήθη ἡ γνῶριμος περιοχὴ τοῦ Πλαταμῶνος³, λίαν ἐνδεδειγμένη διὰ παρομοίας ἐνεργείας. Αἱ πλησίον εὕρισκόμεναι ἐκβολαὶ τοῦ Πηνειοῦ καὶ ἡ πέριξ ὄρεινὴ καὶ δασώδης περιοχὴ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὀσσης (Κισσάβου) ἠνθύνουν ἀνέκαθεν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ληστείας καὶ τῆς πειρατείας, οἱ δὲ πληθυσμοὶ τῶν μερῶν αὐτῶν ἦσαν ἄριστα ἐξησκημένοι εἰς τὴν πολεμικὴν τέχνην καὶ τὰς διαρπαγὰς ἐξ ἀνάγκης.

Ἡ ἀπόβασις τῶν συγκεντρωθέντων ἀμφιβίων αὐτῶν πολεμιστῶν τῆς Μακεδονίας εἰς τὰ παράλια τῆς Χαλκιδικῆς εἶχεν ὡς σκοπὸν τὴν δημιουργίαν περισπασμῶν εἰς τὴν τουρκικὴν στρατιωτικὴν ἡγεσίαν, ἀσχολουμένην μὲ τὴν καταστολὴν τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ὡς καὶ τὴν διαρπαγὴν τροφίμων. Φαίνεται ὅμως ὅτι, ὡς ἐκ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν διαρπαγέντων ζώων καὶ τῆς μεταφορᾶς τῶν εἰς τὰ πειρατικὰ πλοῖα, διετέθη ἱκανὸς ἀριθμὸς ἀνδρῶν καὶ κατηναλώθη πολὺς χρόνος. Ὡς ἐκ τούτου οἱ ὑπολειφθέντες διὰ τὴν ὑποστήριξιν τῆς διαρπαγῆς πειραταὶ δὲν κατώρθωσαν ν' ἀντισταθοῦν ἐπιτυχῶς κατὰ τῶν ἀφικθεισῶν τουρκικῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων καὶ μετὰ αἱματηρὰν σύγκρουσιν ἠναγκάσθησαν ν' ἀποσυρθοῦν εἰς τὰ πλοιάρια σχόν-

¹ Παν. Κοντογιάννη, Οἱ πειραταὶ καὶ ἡ Θάσος. 39,42 ἐξ.

² Κοντογιάννης, αὐτόθι σ. 43. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1825, διαρκούσης τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἡ Θάσος ἐταλαιπωρήθη ἀπὸ ψαριανὰ πειρατικά, παρ' ὅλον πὺν ὁ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Μινιστρος τῆς Ἑλλάδος διὰ προκηρύξεώς του συνίστα εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας τὴν καταπολέμησιν τῆς πειρατείας.

³ Βασδραβέλλη, Οἱ Μακεδόνες κ.λ.π. Παράρτ. ἐγγρ. 101.

τες ἀπωλείας. Ἐνδεκα κεφαλαὶ Ἑλλήνων πειρατῶν¹ καὶ μερικὰ δέματα ὧτων ἐκομίσθησαν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Ἀλλὰ καὶ αἱ τουρκικαὶ ἀπώλειαι ὑπῆρξαν σημαντικά, διότι ὁ ἱατρὸς τοῦ Ἱμπραχὶμ πασᾶ ἀνεχώρησε κρυφίως εἰς τὴν Χαλκιδικὴν πρὸς περιθάλψιν τῶν τραυματιῶν τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν φαίνεται ὅτι ἐταλαιπωρήθη ἐκ νέου ἡ Θάσος ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας πειρατὰς καὶ ἡ παραλιακὴ πολίχνη Μαρώνεια, 108 κάτοικοι τῆς ὁποίας αἰχμαλωτισθέντες ὑπὸ τῶν πειρατῶν κατέβαλον ὥς λύτρα 500.000 γρόσια².

Καὶ οἱ μὲν βορειοελλαδίται πειραταὶ ἐπανεκάμψαν μετ' ὀλίγον εἰς Βορείους Σποράδας καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν Τούρκων εἰς τὰ διάφορα πολεμικὰ μέτωπα τῆς ἀγωνιζομένης Ἑλλάδος, τινὲς ὅμως ἐξ αὐτῶν, εἰθισμένοι εἰς τὴν ληστείαν καὶ τὴν πειρατείαν³, ἐνωθέντες μέ τινας Ψαριανούς καὶ Ἐπτανησίους, ἠρνήθησαν νὰ ὑπακούσουν εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐξηκολούθησαν τὴν πειρατείαν πρὸς ἴδιον ὄφελος. Μεταξὺ τῶν ἐκ Μακεδονίας καταγομένων πειρατῶν ἦσαν καὶ οἱ πρόφην συμπολεμισταὶ τοῦ Καρατάσου καὶ τοῦ Διαμαντῆ Κωνσταντῖνος Μπίνος καὶ Ἀποστολάρας, Ὀλύμπιοι, οἵτινες ἐλεηλάτησαν τὴν νῆσον Ἱμβρον, προξενήσαντες πολλὰ δεινὰ εἰς τοὺς δυστυχεῖς κατοίκους. Διασπῶν δημοτικὸν τραγοῦδι τῆς ἐποχῆς (τὸ τραγῳδίον τῆς Ἱμβρου) ἐξιστορεῖ χαρακτηριστικὰ τὴν πειρατικὴν αὐτὴν ἐπιδρομήν⁴. Ἐναντίον τῶν ἀνυποτάκτων αὐτῶν στοιχείων, τῶν

¹ Lascaris, Balcania σ. 167.

² Μ. Μελιζούτου, Περιγραφή ἱστορικὴ καὶ γεωγραφικὴ τῆς θεοσώστου ἐπαρχίας Μαρωνείας. Κωνσταντινούπολις 1871, σ. 24.

³ Ἀ. Μάμουκα, Τὰ κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος κ.λ.π. τ. ΙΑ', σ. 628. Σ. Τρικούπη, Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Δ', σελ. 46. Κ. Καρολίδου, Σύγχρονος Ἱστορία τῶν Ἑλλήνων, τ. Α', σελ. 188.

⁴ Τὸ τραγῳδίον τῆς Ἱμβρου (Ἑλλην. Φιλ. Σὺλ. Κωνσταντινουπόλεως, τ. Η' 1873-74, σελ. 546).

*Πάνω στὸν βράχο κάθουμαι τὴ θάλασσα κοιτάζω,
γλέπω καράβια στὸ γιαιό, φεργάδες κι ἀρμενίζουν,
λέγω'ναι κλέφτες τὸ φορτιό, λέγω Ἀρβανιτάδες.
Δὲν ἐνὶ κλέφτες τὸ φορτιό, δὲν ἐν' Ἀρβανιτάδες,
μόν' εἶν' ὁ Μπίνος κ' ἔρχεται, κι αὐτὸς ὁ Ἀποστολάρας,
κ' ἐνὶ κι ὁ καπετὰν Ζορμπᾶς μὲ δώδεκα χιλιάδες.
Πατοῦν τὴν Νίμπρο τρὰ χωρά, παίρν' ἀπ' τὰ δυὸ κορίτσα,
παίρν' ἀπ' τὸ Κάστρο ἔμμορφες, κι ἀπ' τὸ γλυκὺ σουλτάνες,
κι ἀπ' τὴν καὶμένη Παναγιὰ δὲν μπόρησαν νὰ πάρουν.
Μόνον τὴν κατακούρσεψαν, τὴν ἔκαμαν λειβάδι.
Τροῦμπα - μαρίνα ἔπαιξε καὶ μάζεψε τ' ἀσκέρι·
«Μπίνο, γιὰ δὺς μας ἄδεια μέσ' τὰ βουνὰ νὰ βγοῦμε,
τῆς Παναγιᾶς τὲς ἔμμορφες ὅλες νὰ τὲς εὐροῦμε,
σὰν αἶγες καὶ σὰν πρόβατα ἐδῶ νὰ μαζευτοῦνε.
—Πῆρε βοριᾶς, θὰ φύγωμε....».*

λυμαινομένων τὰς ἑλληνικὰς θαλάσσας, ἀπέστειλεν ἡ Κυβέρνησις τὸν ναύαρχον Μιαούλην, ὅστις ἀφ' οὗ κατετρόπωσε τοὺς Ψαριανοὺς πειρατὰς παρὰ τὴν Χίον καὶ τοὺς Ἑπτανησίους παρὰ τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, συλλαβὼν ἡ καταβυθίσας πλεῖστα πειρατικὰ πλοῖα, ἐστράφη τελικῶς κατὰ τῶν Μακεδόνων. Πλησίον τῆς Σκοπέλου καὶ τῆς Σκιάθου ἐπέτυχε νὰ ἐξουδετερώσῃ καὶ νὰ συλλάβῃ 36 πλοιάρια πειρατικά, ἐκ τῶν ὁποίων 6, τὰ πλέον ταχύπλοα, ἐνέταξεν εἰς τὸν στόλον του.

Μετὰ πάροδον ἐτῶν τινῶν, κατὰ τὰ ἔτη 1834 καὶ 1835, ὅταν πλέον εἶχον ἀποκατασταθῇ αἱ διπλωματικαὶ σχέσεις τοῦ νεοπαγοῦς Ἑλληνικοῦ κράτους πρὸς τοὺς Τούρκους, ἐνεφανίσθησαν ἐκ νέου εἰς τὸν κόλπον τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τὰ παράλια τῆς Χαλκιδικῆς ἑλληνικὰ πειρατικά, ἔχοντα ὡς ὀρμητήριον τὴν νῆσον Σκόπελον. Μεταξὺ τῶν πειρατῶν αὐτῶν εὐρίσκετο καὶ ὁ παλαιὸς ἀγωνιστὴς τοῦ Βερμίου Καραμητσος, κυβερνήτης πειρατικοῦ σκάφους, ἔχοντος πλήρωμα 50 ἀνδρῶν. Ἀφοῦ ἐλεηλάτησε τὰ παράλια τῆς Χαλκιδικῆς, διωκόμενος ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἀπεβιβάσθη μὲ τοὺς ἀνδρας του εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀξιοῦ παρὰ τὴν Καρίτσαν καὶ ὤδευσε πρὸς τὸν Ὀλύμπον¹. Καταδιωχθεὶς ὅμως ἀπὸ ἀποσπάσματα τουρκικοῦ στρατοῦ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Καχραμὰν μπέη τοῦ Πλαταμῶνος, συνεκρούσθη μετ' αὐτῶν εἰς τὴν Λεφτοκαρυὰν τοῦ Ὀλύμπου. Κατὰ τὴν σύγκρουσιν ἐφονεύθη ὁ Καραμητσος καὶ τινες ὁπαδοί του, ἐτραυματίσθησαν πέντε ἕως ἑξ καὶ οἱ ἄλλοι διέφυγον εἰς τὸν Ὀλύμπον. Ἡ κεφαλὴ τοῦ Καραμήτσου ἀπεστάλη εἰς τὸν Ἐμὴν πασᾶν, μουτεσαρίφην τῶν Τρικκάλων, ἵνα ἐκτεθῇ εἰς κοινὴν θέαν².

Ἐπειδὴ ὅμως τὰ πειρατικὰ κρούσματα ἐξηκολούθουν, ὁ βαλὴς τῆς Θεσσαλονίκης ἐξήτησε ἀπὸ τὸν Ἑλληνα³ πρόξενον Βαλλιάνον, τὴν ἀποστολὴν ἑλληνικοῦ στόλου πρὸς καταδίωξιν τῶν πειρατῶν καὶ ἐκκαθάρισιν τῆς θαλάσσης τοῦ Βορείου Αἰγαίου ἀπὸ τὰ κρούσματα τῆς πειρατείας. Ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἀπέστειλε πρὸς καταδίωξιν τῶν πειρατῶν τὰς κανονιοφόρους Κόχραν 44 μὲ κυβερνήτην τὸν ὑποπλοίαρχον Μπούφην καὶ Κριεζὴν μὲ κυβερνήτην τὸν σημαιοφόρον Τετενέν, ἐξωπλισμένας ἀμφοτέρως μὲ 3 πυροβόλα καὶ μὲ πλήρωμα 32 ἀνδρῶν ἐκάστην. Ταυτοχρόνως κατὰ τῶν πειρατῶν ἀπεστάλη ἐκ Σμύρνης ἡ αὐστριακὴ κορβέτα *Cesarea*⁴. Καὶ τὸ μὲν αὐστριακὸν πο-

¹ Ὁ μνημονευόμενος εἰς τὸ τραγούδι Γεώργιος Ζορμπᾶς ἦτο Ἀθηναῖος ἀγωνιστής, ἰδιοκτῆτης μύστικου. Ἀργότερον ἤσκησε τὴν πειρατείαν. Συνελήφθη ἀπὸ τὸν αὐστριακὸν στόλον, τὸ δὲ μύστικον κατεστράφη.

² Β α σ δ ρ α β ἔ λ η, Ἱστορικά Ἀρχεῖα Β', σελ. 328.

³ Ὁ Π. Κ ο ν τ ο γ ι ᾶ ν ν η ς (ἀνωτ. σελ. 45), ἔχων ἐσφαλμένας πληροφορίας, γράφει ὅτι ὁ Καραμητσος συνελήφθη κατὰ μῆνα Μάϊον τοῦ 1835 καὶ ἀπεκεφαλίσθη εἰς τὴν Λάρισαν.

⁴ Ἀ ρ γ υ ρ ό ς, αὐτόθι σελ. 160 ἑξ.

⁵ Κ ο ν τ ο γ ι ᾶ ν ν η ς, αὐτόθι σελ. 46.

λεμικὸν δὲν ἐπέτυχε νὰ συναντήσῃ τοὺς πειρατάς, οἱ κυβερνῆται ὅμως τῶν ἐλληνικῶν σκαφῶν, παλαιοὶ ναυτικοὶ μὲ ἐξησκημένα πληρώματα, κατώρθωσαν ἐντὸς διετίας ν' ἀπαλλάξουν τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας καὶ γενικῶς τοῦ Βορείου Αἰγαίου ἀπὸ τὰ πειρατικά κρούσματα.

Οἱ Ἕλληνες ὅμως πειραταὶ δὲν ἀπεφάσισαν νὰ ἡσυχάσουν παρὰ τὰ ληφθέντα παρὰ τῆς Κυβερνήσεως σκληρὰ μέτρα διώξεως τῆς πειρατείας. Μετὰ πάροδον διετίας ἐλληνικὰ πειρατικά, ἔχοντα ὡς ὀρμητήριον τὰ Δαιμονήσια τῆς Σκιάθου, ἐνήργησαν ἀπόβασιν εἰς τὴν δυστυχεῖ καὶ τυραννουμένην νῆσον Θάσον, ἐπυρπόλησαν τὰς 12 οἰκίας τοῦ παραλίου χωρίου Λιμὴν καὶ ἐτρομοκράτησαν τὸ Βόρειον Αἶγαϊον¹. Πρὸ τοῦ δημιουργηθέντος νέου θορύβου, τὸν ὁποῖον ἤγειρεν ὁ τύπος τῆς ἐποχῆς, ὁ ἀντιπολιτευόμενος τὴν Κυβέρνησιν, καὶ τῶν ἐντόνων διαμαρτυριῶν τοῦ βαλῆ τῆς Θεσσαλονίκης, ἠναγκάσθη ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις νὰ λάβῃ σύντονα καὶ δραστικά μέτρα κατὰ τῆς πειρατείας.

Πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἀνέθεσεν εἰς τὸν λίαν πεπειραμένον τῶν θαλασσίων ἀγώνων ναύαρχον Κωνσταντῖνον Κανάρην ν' ἀναλάβῃ συστηματικὴν ἐκκαθαριστικὴν ἐπιχείρησιν κατὰ τῶν πειρατῶν, ἀπαλλάσσων τὰς θαλάσσας ἀπὸ τὴν μάστιγα ταύτην τοῦ θαλασσίου ἐμπορίου καὶ τῶν μεταφορῶν. Ὁ Κανάρης, ἐπιβάς τοῦ κοιτέρου Γλαῦκος καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ δύο κανονιοφόρους, ἔπλευσε πρὸς τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας.

Περιπολῶν μεταξὺ τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου, τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Ἄθω καὶ τῆς νήσου Σκιάθου, συνέλαβε τὴν 6ην Μαΐου τοῦ ἔτους 1839 πλησίον τῆς νησίδος Πιπέρι τὸν ἀρχιπειρατὴν Κώσταν Νάτζκαν ἀπὸ τὴν Συκιάν(;) τῆς Χαλκιδικῆς μαζί μὲ τὸ πλοιάριόν του καὶ τοὺς δύο συντρόφους του. Ὁ Νάτζκας ἦτο τραυματισμένος καὶ εἶχεν ἀποκρυβῆ εἰς δάσος τῆς νησίδος, ὅπου κυκλωθεὶς παρεδόθη. Τὴν 8ην Μαΐου εἰς τὴν ἰδίαν περίπου περιοχὴν ἐνεφανίσθη ἄλλο πειρατικὸν μὲ ἀρχηγοὺς τὸν Γ. Μακρήν, Ι. Καμαρούλην καὶ ἑπτὰ πειρατάς, τὸ ὁποῖον, ἂν καὶ προέβαλεν ἀντίστασιν, ὑπεχρεώθη ἐντὸς ὀλίγου εἰς παράδοσιν.

Τὴν 11ην Μαΐου ὁ Κανάρης προχωρῶν εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν πειρατῶν ἀφίχθη εἰς τὸ Ἀγιώνυμον Ὅρος. Οἱ πειραταί, ἀφ' οὗ ἐξησφάλισαν τοὺς ἐκ προηγουμένων συμπλοκῶν τραυματισθέντας συντρόφους τῶν εἰς τὴν νησίδα Πιπέρι, νομίζοντες ὅτι διέφυγον τὴν καταδίωξιν τοῦ Κανάρη, κατέπλευσαν εἰς τὸν πλησίον τῆς Σκίτης Καυσοκαλυβίων ὄρμον, ἔνθα ἀποβιβασθέντες ἐτρομοκράτησαν τοὺς μοναχοὺς, οἵτινες δὲν ἐτόλμων νὰ ἐξέλθουν τῶν μονῶν. Ἀγνοοῦντες ὅμως ὅτι ὁ Κανάρης εἶχε καταπλεύσει μὲ τὰ καταδιωκτικά του ἐκεῖ, δὲν ἀντελήφθησαν ἐγκαίρως ἐνέδραν, τὴν ὁποίαν ἔστησαν 50 ἄνδρες τοῦ ναυάρχου. Κατὰ τὴν διεξαχθεῖσαν μάχην οἱ κυκλωθέντες πειρα-

¹ Αὐτόθι, σελ. 48.

ταὶ ὑπέστησαν πανωλεθρίαν, ἀπώλεσαν τὰ 3/4 τῆς δυνάμεώς των καὶ μόλις διεσώθησαν 12 ἐξ αὐτῶν μετὰ 2 τολμηρῶν ἀρχηγῶν, ἐπιβάντες τοῦ πειρατικοῦ των σκάφους. Ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν τελικῶς νὰ διασωθῶν, διότι ὁ Κανάρης, διώκων τὸ σκάφος, τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ τὸ ἐγκαταλείψουν καὶ ἀποβιβασθέντες ἐκ νέου εἰς τὴν ξηρὰν εἰσεχώρησαν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Χερσονήσου τοῦ Ἄθω. Ἐπὶ τοῦ ἐγκαταλειφθέντος πειρατικοῦ ἀνευρέθησαν 12 αἰχμάλωτοι Ἕλληνες, καταγόμενοι ἐκ Ζαγορᾶς τοῦ Πηλίου, καὶ ἓνας Τοῦρκος, ἀπαχθέντες ὑπὸ τῶν πειρατῶν καὶ οἵτινες ἐπρόκειτο ν' ἀπελευθερωθῶν διὰ τῆς καταβολῆς λύτρων.

Οἱ εἰς τὴν ξηρὰν καταφυγόντες πειραταὶ κατεδιώχθησαν ὑπὸ ἀποσπάσματος τοῦ Κανάρη, ἐξοπλισθέντων Ἀγιορειτῶν, καὶ τῆς ἐκ 18 Ἀλβανῶν φυλάκων φρουρᾶς τοῦ Ἀγίου Ὄρους. Ταυτοχρόνως ἐλήφθη πρόνοια νὰ φυλαχθῇ ὁ Πρόβλακας πλησίον τῆς Ἱερισσοῦ, ἵνα ἀποκλεισθῇ ἡ διαφυγὴ τῶν πειρατῶν, εἰδοποιήθη δὲ καὶ ὁ βαλὴς τῆς Θεσσαλονίκης ν' ἀποστείλῃ ἀποσπάσματα στρατιωτικά. Οἱ πειραταί, ἂν καὶ ἀνδρεῖοι καὶ ἐξησχημένοι εἰς τὰς συγκρούσεις, πανταχόθεν καταδιωκόμενοι, ἐνέπεσαν εἰς νέαν ἐνέδραν παρὰ τινὰ πηγὴν, στηθεῖσαν ὑπὸ τῶν Ἀλβανῶν φυλάκων, ἔνθα ἔσχον νέας ἀπωλείας. Αἱ κεφαλαὶ τῶν φονευθέντων ἀπεστάλησαν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ἐξετέθησαν εἰς δημοσίαν θέαν. Ταυτοχρόνως οἱ Ἀγιορεῖται εἶχον ἐπιτύχει νὰ ἐξοντώσουν ἄλλους τρεῖς πειρατάς, τὸν Κ. Βενέτην καὶ τοὺς ἀδελφοὺς Καλλιῶτη.

Μετὰ τὰς τελευταίας ἀπωλείας παρέμειναν μόνον 4 πειραταὶ μεθ' ἑνὸς ἀρχηγοῦ, οἵτινες παρ' ὅλην τὴν ἀπηνῆ καταδίωξιν κατώρθωσαν νὰ μάχωνται λυσσώδως καὶ τελικῶς νὰ διαφεύγουν. Κατόπιν πολλῶν διαπραγματεύσεων ἐπὶ πᾶσι συμφωνία μετὰ τῶν τουρκικῶν ἀποσπασμάτων διώξεως, καθ' ἣν οἱ παραδοθέντες ἀφέθησαν ἐλεύθεροι καὶ ἀτιμώρητοι. Μάλιστα ὁ βαλὴς τῆς Θεσσαλονίκης ἐκτιμῶν τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ἀνδρείαν των προσεφέρθη νὰ τοὺς προσλάβῃ ὥς σωματοφύλακας. Περιφερόμενοι εἰς τὴν Μεγίστην Λαύραν καὶ τὰς Καρυὰς ἐπ' ἄρκετον διάστημα καὶ διαιτώμενοι εἰς τὰς διαφόρους μονάς, ἐν τέλει ἀφίχθησαν κατὰ τὴν γενομένην συμφωνίαν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἀγνοουμένης τῆς περαιτέρω τύχης των.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ὁ καταδιωκτικὸς στολίσκος τοῦ Κανάρη, τερματίσας ἐπιτυχῶς τὴν δίωξιν τῶν πειρατῶν, τὴν 1 Ἰουνίου 1839 κατέπλευσεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, γενόμενος ἐνθουσιωδῶς δεκτὸς ἀπὸ τὰς τουρκικὰς ἀρχὰς καὶ τὸν Ἕλληνα πρόξενον Βαλλιάνον. Διὰ τῶν πολεμικῶν τοῦ Κανάρη μετεφέρθησαν καὶ 15 πειραταί, οἱ συλληφθέντες κατὰ τὰς ἐκκαθαριστικὰς ἐπιχειρήσεις εἰς τὰ παράλια τοῦ Βορείου Αἰγαίου, ὡς καὶ οἱ ἀπελευθερωθέντες αἰχμάλωτοι.

Καὶ τότε μὲν τὰ πειρατικὰ κρούσματα εἰς τὰ μακεδονικὰ παράλια ἐξέλιπον, ἀλλὰ κατὰ τὸν Κοιμιαῖκὸν πόλεμον τοῦ 1854, ὅταν ἐπανεστάτησεν ἡ

Χαλκιδική Χερσόνησος⁴ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ συνταγματάρχου Τσιάμη Καρατάσου, ἐνεφανίσθησαν πειρατικά τινα ἑλληνικά, ἔχοντα ὡς ὀρμητήριο τὴν νῆσον Θάσον καὶ ἀπειλοῦντα τὰ τουρκικὰ ἐμπορικὰ σκάφη. Οἱ Θάσιοι αὐτὴν τὴν φορὰν ἐκ μίσους πρὸς τοὺς Τούρκους καὶ ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὰς πρώτας ῥωσικὰς ἐπιτυχίας εἰς τὴν βόρειον Βαλκανικὴν, προοιωνιζούσας, κατὰ τὴν τότε ἐπικρατοῦσαν γνώμην τῶν ἑλληνικῶν κύκλων, τὴν μελλοντικὴν τῶν Ἑλλήνων ἀπελευθέρωσιν, συνέδραμον καὶ ἐνίσχυσαν τοὺς Ἑλλήνας πειρατάς. Τερματισθέντος ὁμως μετὰ ὀκτάμηνον τοῦ πολέμου ἐκείνου, ὡς καὶ τῆς ἐν Χαλκιδικῇ ἐπαναστατικῆς ἐξεγέρσεως, οἱ πειραταὶ διελύθησαν, μὴ παρουσιασθέντος ἕκτοτε κρούσματος εἰς τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας.

VII

Ἐκ τῶν ἱστορηθέντων εἰς τὴν παρούσαν πραγματείαν δυνάμεθα νὰ καταλήξωμεν εἰς τὰ ἑξῆς συμπεράσματα:

1. Κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς Τουρκοκρατίας εἰς τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας ἔδρασαν διάφοροι πειραταὶ τῆς Δύσεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων κυρίως διακρίνομεν τὰς πειρατικὰς ἐνεργείας τῶν στόλων τῆς Ἑνετικῆς Δημοκρατίας. Αἱ ἐνέργειαι αὗται, ὑπαγορευόμεναι ἐκ τῶν συνθηκῶν τῆς ἐποχῆς, καθ' ἃς δὲν ὑπῆρχεν οὔτε γραπτὸν διεθνὲς δίκαιον οὔτε καὶ ἐθιμικοὶ κανόνες διεθνoῦς συμπεριφορᾶς, ἀλλ' ἐφηρμόζετο τὸ πρωτόγονον δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου, ἦσαν διτταί. Ἦσαν ἐνέργειαι στρατιωτικῆς μορφῆς καὶ ἀντεκδικήσεων καὶ ἐνέργειαι καθαρῶς πειρατικάι. Τοιαύτας ἐνεργείας μικτὰς ἐνίοτε διεπίστωσεν ὁ ἀναγνώστης εἰς τὸ β' κεφάλαιον τῆς παρούσης μικρᾶς πραγματείας. Τὰ ἐλατήρια τῶν πειρατικῶν ἐπιδρομῶν τῶν Ἑνετῶν δυνάμεθα ν' ἀναγάγωμεν εἰς οἰκονομικοὺς λόγους, ἀπορρέοντας ἐκ τῆς ἐπισήμου πολιτικῆς τῶν συγκροουμένων στρατιωτικῶν δυνάμεων, Ἑνετίας καὶ Τουρκίας, καθόσον τὰ διαρπαζόμενα ἀπετέλουν περιουσίαν, τρόπον τινὰ λείαν πολέμου τοῦ ἐπισήμου Κράτους. Οἱ συλλαμβανόμενοι αἰχμάλωτοι ἢ ἀντηλλάσσοντο ἀργότερον ἀμοιβαίως ἢ κατέβαλλον λύτρα ἢ ὑπηρετοῦν εἰς τὰ κάτεργα ὡς κωπηλάται κ.λ.π. Τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα εἶχον καὶ αἱ πειρατικαὶ ἐνέργειαι τῶν στόλων τῶν σταυροφόρων τοῦ Πάπα καὶ τινων Ἰπποτῶν τῆς Δύσεως εἰς τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας. Τὸ ἀντίθετον ὁμως συνέβαινε μὲ τὰς πειρατικὰς ἐπιδρομὰς ἰδιωτικῶν πειρατικῶν στόλων Γενουατῶν, Πορτογάλλων, ἰδίως δὲ Τούρκων, Βερβερίνων, Μαλτέζων, Ἀλβανῶν κ.λ.π. Ἀποκλειστικὸς σκοπὸς τὰ παράνομα κέρδη ἐκ τῆς λεηλασίας, τῆς διαρπαγῆς, τῆς συλλήψεως αἰχμαλώτων, προοριζομένων διὰ τὰ διάφορα σκλαβοπάζαλα τῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογείου καὶ τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ ἀγωνία τῶν παραλιακῶν πληθυσμῶν καὶ τῶν νήσων κα-

⁴ Αὐτόθι, σελ. 58. Βασδραβέλλη, Ἡ ἐπανάστασις τῆς Χαλκιδικῆς κατὰ τὸ ἔτος 1854 «Μακεδονικά», τ. Ε', 1961.

τὰ τὴν ἱστορουμένην ἐποχὴν ὑπερέβαινε πᾶσαν ὑπομονὴν ἀνθρώπου, τὰ δὲ δεινὰ, τὰ ὅποια ὑφίσταντο, δὲν ἔχουν ἀνάλογον παράδειγμα εἰς τὴν ἱστορίαν. Ἡ σκληρότης τῶν πειρατῶν τῆς κατηγορίας ταύτης δὲν ἐγνώριζεν ὅρια, ἡ δὲ εὐσπλαγχνία καὶ εἰς ἀκόμη ὑποτυπώδης ἀνθρωπισμὸς ἦσαν ἄγνωστα.

2. Ἕλληνας πειρατὰς συναντῶμεν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1740 καὶ μετέπειτα, δυνάμεθα δὲ νὰ κατατάξωμεν αὐτοὺς εἰς δύο κατηγορίας. Τοὺς ὑπηρετοῦντας ὑπὸ ξένην σημαίαν ἢ εὐρισκομένους ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν πειρατῶν τῶν Δυτικῶν δυνάμεων καὶ τοὺς ἀσκοῦντας τὴν πειρατείαν δι' ἴδιον ὄφελος. Οἱ τῆς πρώτης κατηγορίας, κυρίως Ἑπτανήσιοι, ἀλλὰ καὶ Κρήτες καὶ Αἰγαιοπελαγῖται, ὑπηρετοῦντες κατὰ πειρατικὸν τρόπον ἐμπολέμους στόλους δυτικῶν κρατῶν, ἐλάμβανον διαταγὰς παρὰ τῶν ἐπισήμων στολάρχων, αἵτινες ἦσαν ἀνάλογοι μὲ τὴν ἀσκουμένην πολιτικὴν τῶν κρατῶν τούτων, χωρὶς νὰ παραλείπουν νὰ ἐνεργοῦν ἐνίοτε καὶ δι' ἴδιον ὄφελος. Τοιοῦτον παράδειγμα διεπιστώσαμεν κατὰ τὰ λεγόμενα Ὁρλωφικά, ὅποτε οἱ Ψαριανοί, Σφακιανοὶ καὶ ἄλλοι τινὲς πειραταὶ παραλλήλως πρὸς τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας προσέφερον εἰς τοὺς Ῥώσους, ἐμπολέμους πρὸς τοὺς Τούρκους, ἐληλάτησαν κατ' ἐπανάληψιν τὰς ἀκτὰς τῆς Μακεδονίας. Ἡ δευτέρα κατηγορία περιελάμβανεν Ἕλληνας πειρατὰς, ὀργανωμένους εἰς πειρατικούς στολίσκους ἢ μεμονωμένως δρῶντας, οἱ ὅποιοι ἐλήστευον ἐμπορικὰ πλοῖα καὶ κατοίκους τῶν νήσων καὶ παραλιακῶν περιοχῶν. Οἱ πειραταὶ αὐτοὶ ὑπῆρξαν σκληροὶ καὶ ἀδυσώπητοι καὶ κατετυράνησαν ἐπὶ πολλὰ ἔτη τόσον τὰς θαλασσίας μεταφοράς, ὅσον καὶ τοὺς πληθυσμούς. Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἔρχονται, ὅπως ἔγραψα ἀνωτέρω, οἱ Μανιάται καὶ ἀκολουθοῦν οἱ Σφακιανοὶ καὶ οἱ Ψαριανοί.

3. Μακεδόνας πειρατὰς, συστηματικῶς ὀργανωμένους καὶ ἀσκοῦντας κατ' ἐπάγγελμα τὴν πειρατείαν, δὲν διεπιστώσαμεν τόσον κατὰ τοὺς προεπαναστατικούς, ὅσον καὶ κατὰ τοὺς ἐπαναστατικούς χρόνους. Ἀσήμαντοι ἐξαιρέσεις δὲν δύνανται νὰ μεταβάλουν τὸν κανόνα. Ὁ Καραμόσχος, ὁ Γκέγκας, ὁ Νικοτσάρας, οἱ Λαζαῖοι, ὁ Καραμητσος καὶ ἄλλοι τινὲς, ἦσαν ἀρματολοὶ ἢ κλέφτες τῶν μακεδονικῶν βουνῶν. Κύριον μέλημα αὐτῶν ἦτο νὰ μάχωνται κατὰ τῶν Τούρκων ἀπὸ τὰ ὀρεινὰ των κρυσφύγετα, ὡς ἔπραττον καὶ οἱ συνάδελφοί των τῶν ἄλλων ὀρεινῶν περιοχῶν τῆς Ἑλλάδος. Ληστοπειρατείας διέπραττον εἰς ὅλως ἐκτάκτους περιστάσεις καὶ ἐξ ἀνάγκης. Τοῦτο συνέβαινε, ὡς ἐκείνοι ἐδιώκοντο συστηματικῶς ἀπὸ τὰ τουρκικὰ ἀποσπάσματα καὶ τοὺς Ἀλβανοὺς ντερβεναγᾶδες καὶ ἠναγκάζοντο νὰ καταφεύγουν εἰς τὰς νήσους τῶν Βορείων Σποράδων καὶ τὴν Χαλκιδικὴν Χερσόνησον.

Γενικῶς εἰπεῖν, ἡ πανθομολογουμένη μαχητικότης τῶν Ἑλλήνων τῆς Μακεδονίας κατὰ τοὺς ἱστορουμένους χρόνους διαφαίνεται εἰς τὰ ὄρη καὶ τὰς ἐγγυὺς περιοχάς, ὡς ἔγραψα καὶ ἄλλαχού⁵. Ἀλλὰ καὶ ἡ ὅλη ἱστορία τοῦ ναυτικοῦ τῆς Ἑλλάδος δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ Μακεδόνας, διαπρέψαντας εἰς τὸ

θαλάσσιον ἐμπόριον, τὰς κατὰ θάλασσαν μεταφορὰς καὶ τὸ πολεμικὸν ναυτικόν. Τοῦτο ἦτο προνόμιον ἐκ παραδόσεως τῶν νησιωτῶν καὶ ἰδίως τῶν Ὑδραίων, Σπετσιωτῶν καὶ ἄλλων, οἱ ὅποιοι καὶ ὡς ἐμποροπλοίαρχοι καὶ ὡς ναυμάχοι διέπρεψαν κατὰ τὴν ἐποχὴν, περὶ ἣν ἀσχολούμεθα.

4. Ἀπὸ ἐνενήκοντα καὶ πλέον ἐτῶν ἡ πειρατεία ἐξέλιπεν ὁλοσχερῶς ἀπὸ τὰ παρὰ τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα. Αἱ πρῶται ἐλληνικαὶ προσωριναὶ ἐπαναστατικαὶ κυβερνήσεις προῆλθον εἰς τὴν λήψιν σημαντικῶν κατασταλτικῶν μέτρων κατὰ τῆς πειρατείας. Αἱ τρεῖς ναυτικαὶ νῆσοι, Ὑδρα, Σπέτσαι καὶ Ψαρά, ἐξέδωσαν τὸ ἀπὸ 30 Μαρτίου 1821 ψήφισμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρονται κυρώσεις κατὰ τῶν μετερχομένων τὴν πειρατείαν, τὸ ὁποῖον ἀπεδέχθη καὶ τὸ Μινιστέριον τῶν ναυτικῶν, τὸ συνελθὼν ἐν Κορίνθῳ τὴν 6 Μαρτίου 1822. Ἡ ἐν Ἐπιδαύρῳ συγκροτηθεῖσα Ἀ' Ἐθνικὴ τῶν Ἑλλήνων συνέλευσις κατήρτισε καὶ δικαστήριον, «Θαλάσσιον κριτήριον», διὰ τὴν διανομὴν τῆς πολεμικῆς λείας καὶ τὴν δίωξιν τῆς πειρατείας, ἡ δὲ ἀφίξις τοῦ Καποδιστρίου προσέδωκε διὰ σειρᾶς ληφθέντων μέτρων μεγαλύτερον κύρος εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο. Ἐπὶ βασιλείας Ὀθωνος ἐξεδόθη τὸ ἀπὸ 27 Μαρτίου 1835 βασιλ. διάταγμα περὶ «πειρατείας», τὸ ὁποῖον διελάμβανε τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά: «Ἐκαστον ἐμπορικὸν πλοῖον ἢ πλοιάριον ἐρχόμενον ἀπὸ Τρίκκερα, Βόλον καὶ ἐν γένει ἀπὸ τὰ παρὰ τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἄνευ κατεπειγούσης καὶ ἀποδεδειγμένης ἀνάγκης προσορμίζεται ἢ ῥίπτει ἄγκυραν εἰς ἓνα τῶν λιμένων τῆς Εὐβοίας, εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἀταλάντης καὶ Λαμίας ἢ εἰς τὰς Σποράδας, εἰς τόπους καὶ μέρη, ὅπου δὲν ὑπάρχει διωρισμένη ἀρχή, θεωρεῖται ὡς ὑποπτον πειρατείας, θέλει καταλαμβάνεσθαι ἀπὸ τὰ Βασιλικά πλοῖα τῆς μοίρας ἐκείνης καὶ διευθύνεσθαι εἰς τὰ ἀνήκοντα ἐγκληματικά δικαστήρια». Ὡς ἐξετέθη εἰς τὴν παροῦσαν ἐργασίαν, καὶ μετὰ τὴν ἱδρυσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου πειραταὶ τινες, εἰθισμένοι εἰς τὴν ληστείαν, δὲν ἠθέλησαν νὰ συμμορφωθῶν μὲ τὰς θεσπισθείσας ὑπὸ τοῦ Κράτους διατάξεις περὶ διώξεως τῆς πειρατείας καὶ ἐξηκολούθησαν τὰς παρανομίας των μὲ ὀρμητήρια τὰς Βορείους Σποράδας, ἀκτὰς τινὰς τῆς Μακεδονίας κ.λ.π. Τὴν 30 Μαρτίου 1845 ἐξεδόθη ἄλλος νόμος πληρέστερος, ὅστις διὰ τῶν ἀρθρῶν 6· 10 ἐθέσπισεν αὐστηροτάτας κατὰ τῆς πειρατείας ποινάς, μάλιστα δὲ ἐπέσειε καὶ τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου κατὰ τῶν ἀρχηγῶν τῶν πειρατῶν.

Σήμερον ἡ πειρατεία κατὰ τὸ ἰσχυρὸν δίκαιον, ὡς ἐνεργουμένη διὰ τῆς ἐπιπτώσεως κατὰ προσώπων, μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν βιαίαν ἀφαίρεσιν ξένης περιουσίας, δὲν διαφέρει ἐννοιολογικῶς τῆς ληστείας, εἰ μὴ καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν τόπον τελέσεως τῆς ἐγκληματικῆς πράξεως. Ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν ἐλληνικὸν δίκαιον τὸ δημόσιον διεθνὲς δίκαιον πειρατείαν χαρακτηρίζει πᾶσαν λεηλασίαν ἢ κλοπὴν μὴ ἐχθρικοῦ πλοίου, διαπραττομένην δι' ὅπλων εἰς θάλασσαν ἀνοικτὴν (πέραν αἰγιαλίτιδος ζώνης) κατὰ προσώπων ἢ περιουσιακῶν ἀγαθῶν ἀλλοδαπῶν, ἀσχέτως ἂν ἡ πρᾶξις τελεῖται εἰς εἰ-

ρηνικὰς ἢ ἐμπολέμους περιόδους. Οἱ πειραταὶ σήμερον θεωροῦνται πλάσματος διεθνῶν κανόνων δικαίου ὥς στερούμενοι ἐθνικότητος, ὥς μὴ δυνάμενοι νὰ ποιῶνται χρῆσιν σημαίας. Θεωροῦνται ἐχθροὶ ὅλων τῶν κρατῶν καὶ διώκονται διεθνῶς.

Ἐν τέλει μεταξὺ πειρατείας καὶ καταδρομῶν οὐδεμία δύναται νὰ γίνῃ συνταύτισις, διότι οἱ καταδρομεῖς, ἀποτελοῦντες συντεταγμένας στρατιωτικὰς δυνάμεις ἐμπολέμου κράτους, ἐνεργοῦν κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ κράτους, εἰς τὸ ὅποιον ἀνήκουν.

Σ Υ Μ Π Λ Η Ρ Ω Μ Α

Περὶ τὸ τέλος τῆς ἐκτυπώσεως τῆς παρούσης μελέτης ἐκυκλοφόρησεν ὁ εἰς μνήμην τοῦ ἀποβιώσαντος Κωνσταντίνου Ἀμάντου, καθηγητοῦ καὶ ἀκαδημαϊκοῦ, ἐκδοθεὶς τόμος. Εἰς τὸν τόμον αὐτὸν ὁ ἐν Βενετία διαμένων ἱστοριοδίφης κ. Κωνστ. Μέρτζιος δημοσιεύει πληροφορίας, προερχομένας ἐκ τῶν Ἀρχείων τῆς Βενετίας ὑπὸ τὸν τίτλον «Σ υ μ π λ ῆ ρ ω μ α ε ἰ ς Μ ν η μ ε ἰ ἄ Μ α κ ε δ ο ν ι κ ῆ ς Ἱ σ τ ο ρ ί α ς».

Μεταξὺ τῶν ποικίλης φύσεως πληροφοριῶν αὐτῶν ὑπάρχουν καὶ τινες, ἀφορῶσαι τὴν πειρατείαν εἰς τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας (σελ. 55, 56, 64).

Συμφώνως πρὸς τὰ δημοσιευόμενα, τὴν 27ην Μαρτίου 1758 ὁ εἰς Ἀλεξάνδρειαν μετατιθέμενος πασᾶς τῆς Θεσσαλονίκης ἀπέπλευσεν ἐκ τῆς πρωτεύουσας τῆς Μακεδονίας, ἐπιβαίνων καραβέλλας, ἀλλὰ κατὰ τὸν πλοῦν του συνήντησε πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Καραμπουρνοῦ μέγα πειρατικὸν σκάφος ὑπὸ κυβερνήτην τὸν ἐκ Κύπρου Ἀνδρέαν, τὸ ὅποιον καὶ ὑπεχρέωσεν εἰς παρὰδοσιν. Ὁ πλοίαρχος καὶ τινες ναῦται ἐπιβάντες λέμβου κατώρθωσαν νὰ δι-
ασωθῶν.

Τὴν 12ην Ἀπριλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους κατέπλευσεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Θεσσαλονίκης ἐν πειρατικὸν μπαρμπαρέζικον, ἐξωπλισμένον μὲ 18 πυροβόλα καὶ ἔχον πλήρωμα συγκείμενον ἐξ 150 πειρατῶν. Ἡ ἄφιξις τοῦ πειρατικοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν λιμένα τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἡ διάδοσις, ὅτι εἰς τὸ κύτος τοῦ σκάφους εὐρίσκοντο αἰχμάλωτοι Βενετοὶ καὶ δέματα ἐκ μετάξης, τὰ ὅποια τὸ πειρατικὸν εἶχε λαφυραγωγῆσαι ἀπὸ ἐν ἐμπορικὸν σκάφος τῆς Κεφαλληνίας εἰς τὸν λιμένα τοῦ Μεσολογγίου, ἐνέσπειραν τὸν φόβον εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Τὰ ἐμπορικὰ σκάφη ἡρνοῦντο ν' ἀποπλεύσουν ἐκ τοῦ λιμένος, φοβούμενα τὴν ἐπίθεσιν τοῦ ἰσχυρῶς ἐξωπλισμένου πειρατικοῦ, οἱ δὲ πρόξενοι τῶν ξένων κρατῶν διὰ παραστάσεών των ἤξιώσαν ἀπὸ τὸν βαλὴν τὴν ἐκδίωξιν τῶν πειρατῶν τοῦ λιμένος. Ὁ βαλὴς ἀφελῶς ἰσχυρίσθη ὅτι δὲν εἶχε τὰς ἀπαιτούμενας ἐνόπλους δυνάμεις διὰ νὰ ἐκδιώξῃ τοὺς πειρατάς, τὴν ἐπομένην ὅμως τὸ πειρατικὸν ἀπέπλευσεν ἐκ τοῦ λιμένος, ἀπομακρυνθὲν πρὸς τὰς Σποράδας νήσους.

Μετά τινας ημέρας συνήντησε πλοῖον τοῦ Μεσολογγίου, τὸ ὁποῖον μετέφερεν 700 βαρέλια οἴνου ἐκ Σκοπέλου εἰς Βενετίαν. Τὸ πλοῖον ἐλαφρυαγωγὴν, κατὰ τὴν γενομένην ὁμῶς ἔρευναν ὑπὸ τῶν πειρατῶν ἀνευρέθη καὶ μία σημαία τῆς Ἑνετικῆς Δημοκρατίας.

Οἱ πλοίαρχοι τοῦ Μεσολογγίου, ὡς ἀναφέρουν αἱ πληροφορίες, εἶχον εἰς τὰ πλοῖα των σημαίας διαφόρων κρατῶν, τὰς ὁποίας ἐχρησιμοποιοῦν ἀναλόγως τῶν περιστάσεων διὰ ν' ἀποφεύγουν κατὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ θαλασσίου ἐμπορίου ἐπικινδύνους περιπετείας μὲ στόλους ἢ πειρατικά. Ἐξ ἄλλου, τὰ μεσολογγίτικα σκάφη, τὰ ταξιδεύοντα μὲ τουρκικὴν σημαίαν, δὲν ἦνωχλοῦντο ἀπὸ Μπαρμπαρέζους πειρατὰς, ἐν ᾧ τοὺς Μαλτέζους εἶχον κατορθώσει νὰ ἐξουδετερώσουν, καταβάλλοντα κατ' ἔτος ἐπιχορήγησιν ὑπὸ τύπον ἀναγκαστικῆς φορολογίας.

Ι. Κ. ΒΑΣΔΡΑΒΕΛΛΗΣ